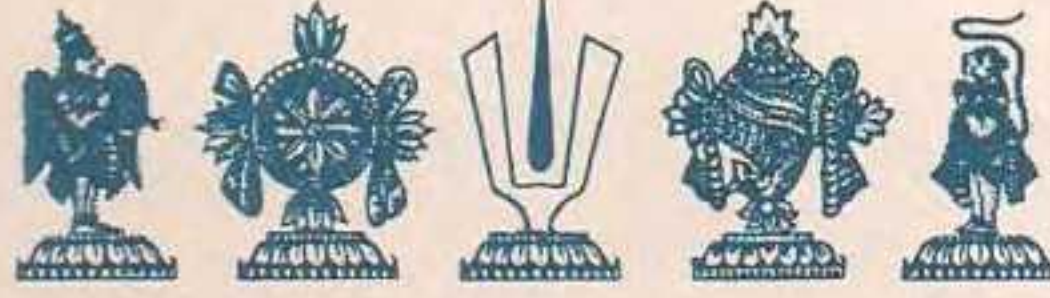

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவர முநயே நம:

மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழாளரான
ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

அதிமாநுஷஸ்தவம்

ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி இயற்றிய
வியாக்கியானத்துடன்

ஆமருவியப்பன் - தேரமுந்தூர்

மறுஅச்ச மற்றும் கிடைக்குமிடம் :

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அச்சகம்

214, கீழை உத்தரவீதி, ஸ்ரீரங்கம் - 6.

☎: 0431 - 2434398. E-Mail : akchari@vsnl.com

விலை ரூபாய் 35/- தபாற்செலவு தனி.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

அதிமாநுஷ்சீலவ்ருத்தவேஷை:
அதிவ்ருத்தாமர விக்ரம ப்ரதாபை : |
அதிலங்கித ஸர்வலோகஸாம்யம்
வரயே வைஷ்ணவ வைபவாவதாரம் ||

- அதிமாநுஷஸ்தவம் 1

இந்நூலினை ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமூகத்தினர் அனைவரும் குறைந்த விலையில் பெற்றுப் பயன்பெறும் வண்ணம், தரமான அச்சுத் தாளினை கொடுத்து உதவியவர் நமக்கு பரம ஆப்தரும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ திவ்ய தேசங்களுக்கும், ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் பற்பல நற்பணி களைச் செய்து வருபவருமான ஸ்ரீ.S.A.R.ப்ரஸன்ன வேங்கடாசார்யர் சதுர்வேதி ஸ்வாமி (ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சாரிடபிள் டிரஸ்ட், சென்னை - 17.)

ஸ்ரீ :

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளே சரணம்.

அதிமா நுஷஸ்தவம்.

[அ வ த ர ி கை.]

ஆழ்வானருளிச்செய்த பஞ்சாத்தமென்று ப்ரஸித்திபெற்ற பஞ்சஸ்தவத்திலே முதல்வ தான ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்துக்கு அடுத்த ஸ்தவம் அதிமா நுஷஸ்தவமாயிருக்கும். மூன்ற வது ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம். நான்காவது வரத ராஜஸ்தவம்; ஐந்தாவது ஸ்ரீஸ்தவம். பஞ்சஸ்தவத்தின் பெளர்வாபர்ய க்ரமம் இதுவே யாகும்.

ஆழ்வான் எம்பெருமானார் திருக்கோலம் பூண்டு சோழராஜ ஸபைக்கு எழுந்தருளி ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதத்வமென்று உபந்யஸித்தருளினது மன்றி “சிவரத் பரதரம் நாஸ்தி” என்றதற்குப் பரிஹாஸமாக “த்ரோணமஸ்தி தத: பரம்” என்று எழுத்திட்டது கண்டு கோபத்தினுடைய மேலெல்லையிலே நின்ற வீரசைவனுன அவ்வரசனுடைய கொடு மையினால் திருக்கண்களையிழந்து பெரிய நம்பியைப் பறிகொடுத்துத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேற மீண்டெழுந்தருளி அங்கே வளிக்கப் பார்த்தவளவிலே, அப்போது எம்பெரு மானார் சோழனுடைய உபத்திரவங்களைப் பொறுக்க மாட்டாமல் திருநாராயண புரத்தேற எழுந்தருளியிருந்தபடியால் அவரைப் பிரிந்து கோயிலிலே வளிக்க மாட்டாமையாலும், இராமானுசனடியார்களை சோழ ராஜஸேவகர்கள் பலவகைகளில் நலிந்துகொண்டிருந்த படியாலும் “இத்திருவரங்கமானகர் நிஷ்கண்டக மாமளவும் நாம் இங்கே வளிக்கத் தகாது” என்று திருவுள்ளம் பற்றிய ஆழ்வான் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டருளித் திருமாலிருஞ் சோலைமையிலே சிலகாலம் வசித்தருள்வதாக எழுந்தருளும்போது வழியிடையிலே பகவத் குணநுபவத்தாலே தம்முடைய நெஞ்சாறல்களை மறக்கக் கருதி ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தவ மருளிச்செய்து தலைக் கட்டினவாறே அதிமா நுஷஸ்தவத்தை யருளிச் செய்தார்.

இதுதனக்கு அதிமா நுஷஸ்தவமென்று திருநாமமாயிற்றென்னென்னில்; இந்த ஸ்தவம் “அதிமா நுஷ சீலவ்ருத்த வேஷை” என்ற சப்த ஸந்தர்ப்பத்தாலே தொடங்கப் பெற்றமையால் ‘முதற் குறிப்பு’ என்னுமிலக்கணத்தாலே இதற்கு அதிமா நுஷஸ்தவமென்று பேராயிற்று. ஜிதந்தேஸ்தோத்ரம், அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்பனபோலே என்று சொல்லலாமாகிலும், இராமபிரானுடையவும் கண்ணபிரானுடையவும் அதிமா நுஷ சேஷ்டிதங்களை வர்ணிக்கப் பிறந்த ஸ்தவமாகையாலே அதிமா நுஷஸ்தவ மென்னலாயிற் றென்று பெரியோர் சொல்லிப் போருவார்கள். அதிமா நுஷர்களான ராமகிருஷ்ணர்களுடைய ஸ்தவமாகையாலே யென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். மாநுஷான் அதிக்ரந்தமானது அதிமா நுஷமெனப் படும். மனுஷ்ய யோனியிலே பிறந்து வைத்து “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்றும் “அஹம் வோ பாரந்தவோ ஜாத:” என்றும் வசநவ்யக்திகளுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், பெரியவுடையார்க்குப் பரகதியளிப்பது, கடலிலே அணைகட்டுவது, குன்ற மொன்றெடுத்தேந்தி நிற்பது, ஸாந்திபிநி புத்ரஸஞ்ஜீவநம் வைதிக புத்ரநயநம் முதலிய அருந்தொழில்கள் செய்வது, இவை போல்வன பலதிவ்ய சேஷ்டிதங்கள் செய்தருளிற் றெல்லாம் நெஞ்சால் நினைப்பரிதாய் அதிமா நுஷமென்னுமித்தனையிதே.

கீழ் ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்திலே பரத்வே பரத்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டும்தெல்லாம் ஒருபடி சொல்லியற்றது. வ்யூஹத்தில் நிலையை மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் அநுபவித்துத் தலைக் கட்டினாராய் மேல் விபவாவதாராநுபவத்திலே திருவுள்ளம் மண்டி இந்த ஸ்தவமருளிச் செய்கிறாராய், இதுதன்னிலே பல அவதாரங்களைப் பற்றிப் பேசாநின்ற ரெனினும் ராமாவதாரத்திலும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலுமேயாய்த்து அபிநிவேசாதிசயம் தோற்றப் பேசியருளிற்று. பாசுரப் பரப்புள்ளதும் அவ்விரண்டிலேயாய்த்து.

ஆழ்வானுடைய மற்றை ஸ்தவங்கள் கிடக்கச் செய்தேயும் இந்தஸ்தவம் சப்தஸந்தர்ப்ப மாதூர்யவிசேஷத்தாலும் அர்த்த காம்பீர்ய பௌஷ்கல்யத்தாலும் ஒப்புயர்வற்று விளங்கும். குஸுமாதபி ஸுகுமாரமென்று ப்ரஸித்தமான ஆழ்வானுடைய திருவுள்ளத்தின் வைகரி விளங்காநிற்குமாய்த்து இதுதன்னிலே.

இந்த ஸ்தவத்தினுடைய வைபவத்துக்குத் தகுதியாக விபுலவியாக்யாநமிடவேணுமென்று குதூஹலம் கிளரானின்றாலும் காலாநு குணமாகவும் அதிகாரிகளுடைய அபிஸந்தி ப்ரகாரோசிதமாகவும் ஸங்க்ரஹமே ஸமுசிதமென்று கொண்டு ஸங்க்ஷிப்த ப்ரக்ரியையிலே வியாக்யாநம் செய்யலாகிறது. ஆயினும் ஆவச்யகத்வேந விவக்ஷிதாம்சங்களுக்குக் குறைவில்லாமை கண்டுகொள்வது.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

கூரத்தாழ்வான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
பஞ்சஸ்தவத்தில் இரண்டாவதான
அதிமா நுஷஸ்தவம்.

மூலம். அதிமாநுஷஸீலவ்ருத்தவேஷை: அதிவ்ருத்தாமர விக்ரம ப்ரதாபை:,
அதிலங்கித ஸர்வலோகஸாம்யம் வரயே வைஷ்ணவ வைபவாவதாரம் ||

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய

தத்வார்த்த சிந்தாமணி வியாக்யானம்.

ப த வு ளை

அதிமா நுஷ	{	திவ்யமான ஸ்வபாவமென்ன	{	அதிலங்கித	{	ஒருவரோடும்
சீலவ்ருத்த		சேஷ்டிதமென்ன ஆக்ருதி		ஸர்வலோக		ஒப்புச் சொல்ல
வேஷை :		யென்ன இவற்றாலும்,		ஸாம்யம்		வொண்ணாதிருக்கிற
அதிவ்ருத்த		அதிதிவ்யமான விக்ரமங்க		வைஷ்ணவ		எம்பெருமானுடையதான
அமரவிக்ரம	{	என்ன ப்ரதாபங்கனென்ன	{	வைபவாவதாரம்	{	விபவாவதாரத்தை
ப்ரதாபை :		இவற்றாலும்		வரயே		புகழ்கின்றேன்.

அத்யத்புதங்களான ஸ்வபாவத்தாலும் வ்யாபாரத்தாலும் அலங்காரத்தாலும் விக்ரமத்தாலும் ப்ரதாபத்தாலும் ஒத்தார்மிக்காரையிலேயாய் மாமாயனான பரமபுருஷனுடைய விபவாவதாரத்தைப் புகழ்ந்து பேசத் தொடங்குகிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார் இதில்.

ராமகிருஷ்ணாதிகள் மனுஷ்யயோனியிலே அவதரித்திருக்கச் செய்தேயும் மனுஷ்யர்களுக்குரிய சீல வ்ருத்த வேஷங்களை யுடையரன்றிக்கேயிருப்பார்கள். * இமௌ ஸ்ம முநி சார்தூல! கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ * என்றும், * அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணம், ந ஹி ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ச்சுத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விசேஷத்: *

என்று மித்யாதிகளிலே இராமபிரானுடைய சீலமும், கடலிலே அணைக்க
இராமபிரானுடைய வருத்தமும், கோவர்த்தநோத்தரணம் முதலான கண்
வருத்தமும், * பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்* என்னும்படியான இர
வேஷமும், * அம்போத நீலமரவிந்த தளாயதாக்ஷம் பிஞ்சாவதம்ஸ மு
பாணிம் * என்னும்படியான கண்ணபிரானுடைய வேஷமும் அதிமாநுஷ
கடலிலே ஒருதிவலையெடுத்துக் காட்டினபடியாயிது.

[அதிவ்ருத்தாமரேத்யாதி] விக்ரமமாவதென்? ப்ரதாபமாவதெ
கூசாதே சத்ருஸைன்யமத்யத்திலே பிரவேசிக்கைக்கீடான சக்திவிசேஷம்
ரால் அபிபவிக்க வொண்ணுமைக்குறுப்பான சக்தி விசேஷம் ப்ரதாபம்.
விபவாவதாரங்களிலே காட்டியருளின விக்ரம ப்ரதாபங்களும் அவனு
வேஷங்களும் இந்த ஸ்தவத்திலே மேலே விரித்துரைக்கப்பட்டமை க
இவற்றாலே மனுஷ்ய தேவாதிகளெல்லாநிற்காட்டிலும் அதிசயித ப்ரப
விபவாவதாரத்தை ஏத்துகின்றேனென்றாராய்த்து. இதில் “அதிவ்ருத்த
தாபை;” என்பதை ஸ்வதந்த்ர விசேஷணமாக்காதே அதிமாநுஷ சீல
களுக்கு விசேஷணமாக்கி நிர்வஹிப்பதும் ஒரு புடையுண்டு.

[“வரயே”] இங்கு ஆத்மநே பதம் நிர்வஹிக்கும்படி யென்னென்
சஷ்டே—வரயதே” என்றாகக் கடவது. வரமென்றது ச்லாக்யமென்றபடி
ரத்தை ச்லாக்கியமாகச் சொல்லுகிறேனென்றாய், புகழ்கின்றேனென்றவாறு

ச்ரேய : கிரந்து கிரணச் சரணரவிந்த நிஷ்யந்தமாந மகரந்த ரஸௌக தேச்யா

தஜ்ஜா : ச்ருதேர் மதுந உத்ஸ இதி ப்ரதீதா : மாங்கல்ய ரங்கநிலயஸ்ய பரஸ்ய

மாங்கல்ய	}	அனீவர்க்கும் க்ஷேமங்கரமான	}	மதுந : உத்ஸ :	}	மதுவின் ப
ரங்கநிலயஸ்ய		ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை		இதி		மென்று
பரஸ்ய	}	வாஸஸ்தானமாகவுடையனாப்	}	ச்ருதே :	}	வேதத்தினு
தாம்ந :		பாஞ்சோதியென்று ப்ரவித்த		ப்ரதீதா :		ப்ரதிபன்ன
சரணரவிந்த நிஷ்	}	னா எம்பெருமானுடைய	}	தஜ்ஜா :	}	அந்த திருவ
யந்தமாந மகரந்த		திருவடித் தாமரைகளில் நின்		கிரண :		கிரணங்கள்
ரஸௌகதேச்யா :		றும் பெருகாரின்றமகரந்தரஸப்		ச்ரேய :		நன்மையை
		ரவாஹமென்னலாம்படியாய்		கிரந்து		வ்ருத்திபண்

இது முதல் நான்கு ச்லோகங்களாலே ஸ்ரீரங்கநாதன் பக்கல் ப்ராவ
ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். விபவாவதாரங்களை அனுபவிக்க இழிந்தவ
தாரத்திலே அவகாஹிப்பானென்னென்னில்; *மாமுனி வேள்வியைக் க
மாட்டிய அடுதிறலயோத்தியெம் மரசே அரங்கத்தம்மா *என்றும், *கோவல
யுண்டவாயனென்னுள்ளங் கவர்ந்தாண அண்டர்கோனணியரங்கனென்ன
மருளிச் செய்தபடியே ஸ்ரீரங்கநாதனான நிலைமையிலே விபவாபதானங்கள்
லாம்படி யிருக்கையாலே சொல்லுகிறார். அர்ச்சாவதாரத்தை யனுபவிக்க
விபவாபதானங்களைப் பேசியல்லது தரிக்கப் போகாது; விபவாவதாரத்
இழியுமளவில் அர்ச்சையைக் கூட்டியல்லது பேசப் போகாது. ஆழ்வார்களு
இதிலே ஏக கண்டராயிருப்பர்களாய்த்து. ஸுந்தரபாஹுஸ்தவ வரதர
அர்ச்சாவதாராநுபவப்ரதாநங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் ஊடே விபவ
அவர்ஜநீயமானவோபாதி விபவாபதாநாநுபவப்ரதாநமான இந்த ஸ்தவத்தி
பவம் அவர்ஜநீயமானபடி. ஆழ்வார்களுடைய அநுபவப்ரகாரமும் இங்ங
னாகாண்க.

அணியார் பொழில் குழரங்க நகரப்பா-பரஞ்சோதி என்னப்பட்ட பரம்ஜ்யோதி ஸ்சப்தவாச்சயனான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய தாமரைபோன்ற திருவடிகளின் கிரணங்களானவை ச்ரேயஸ்கரங்களாகவேணும். அந்த கிரணங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; 'தாமரை மலரில் நின்றும் பெருகுகின்ற மகரந்த ரஸப்ரவாஹமோ இவை' என்னலாம்படியாயிருக்கும். சரணமென்றுபேராய் தாமரையேயிறேயுள்ளது. தாமரையாகில் மகரந்தம் பெருகுமே; அதுவே கிரணவ்யாஜத்தாலே பரவாநின்றதுபோலும். மகரந்தப்ரவாஹமென்று நாம் உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறவளவேயல்ல; ச்ருதிப்ரதிபாதிதமுமென்கிறார்—“ச்ருதே” இத்யாதியால். *விஷ்ணு: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ: *என்றதிறே ச்ருதி. [மத்வ: - மதுந:, உத்ஸ:-ப்ரவாஹ:] ச்ருதே: என்றது பஞ்சம்யந்தம். 'தஜ்ஜா:' என்றவிடத்தில் தச்சப்தம் சரணரவிந்தபரம்.

“ரஸௌகதேச்யா:” என்றவிடத்து * ஈஷதஸமாப்தௌ கல்பத்தேச்யதேச்யர: * என்ற பாணிநிஸூத்ரமநுஸந்தேயம்.

என்னுடைய சரணவரணத்துக்கு விஷயமான ரங்கரமண சரணகிரணங்கள் அதி மாநுஷாவதார சரித்ர ஸ்தோத்திரத்திற்கு உறுப்பான வாக்ஸம்ருத்தியைக் கொடுக்க வேணுமென்று இந்தச்லோகத்தால் ப்ரார்த்தித்தாராய்த்து. (2)

ஸ்ரீமத்பராங்குச முநீந்த்ரமனோ நிவாஸாத் தஜ்ஜாநுராகரஸமஜ்ஜந மஞ்ஜஸாப்ய அக்யாப்யநாரதத்தித்தராகயோகம் ஸ்ரீரங்கராஜசரணம்புஜமுந்நயாம: (3)

ஸ்ரீமத்பராங்குச	நம்மாழ்வாருடைய	அத்யாபி	இன்னமும்
முநீந்த்ரமனோ	திருவுள்ளத்தில்	அநாரத	அந்த அநுராகரஸமஜ்ஜனத்தா
நிவாஸாத்	உறைந்ததனாலே	ததுத்திராக	லண்டான ராகஸம்பந்தம்
தஜ்ஜ	அத்திருவுள்ளத்திலுண்டான	யோகம்	மாறாமலிருக்கப்பெற்ற
அநுராக	அநுராகமாகிற தீர்த்தத்தில்	ஸ்ரீரங்கராஜ	ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்
ரஸ மஜ்ஜநம்	திருமஞ்ஜனத்தை	சரணம்புஜம்	தாமரையை
அஞ்ஜஸா	சீக்கிரமாக	உந்நயாம:	கிரஸாதரிக்கிறோம்.
ஆப்ய	அடைந்து		

[ஸ்ரீமத்பராங்குசேத்யாதி] ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகள் ஸ்வாபாவிகமாகவே சிவந்திருக்கும்படிக்கு ஒரு ஹேதூத்ப்ரேக்ஷை பண்ணுகிறார். * க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வ மிவோதிதம் * என்கிறபடியே பகவத் விஷயாநுராகமே ஒருவடிவு கொண்டதென்னலாம் படி. பகவதநுராக பூயிஷ்டரான நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே * திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத்துள்ளேயுறையும்பிரான் * ஒண் சங்கதைவாளாழியா நொருவனடியேனுள்ளான் * வெல்லநெடியான் நிறம் கரியானுள் புகுந்து நீங்கானடியேன துள்ளத்தகம் * இத்யாதிப்படியே அவிச்சிந்நவாஸம் பண்ணியருளாநின்ற எம்பெருமா னுடைய திருவடித் தாமரைகள் அவ்வநுராக ரஸமஜ்ஜநத்தாலே ராகயோகம் மாறாதிருக் கப் பெற்றதாகப் பேசுகிறார். அப்படிப்பட்ட திருவடிகளை முடிமேல் புனைவோமென்கிறார்.

கவிஸமய ஸரணியில் அநுராகம் சிவப்பாக வர்ணிக்கப்படுமென்பது அறியத்தக்கது. நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பகவத் விஷயாநுராக பரிபூர்ணமென்னுமிடமும், அவர் திருவுள்ளத்திலேயே எம்பெருமான் நித்யவாஸம் செய்தருள்கிருனென்னுமிடமும் இந்தச்லோகத்தில் தேறிற்றுகும். இதில் த்விதீய பாதாதியிலுள்ள தச்சப்தம் ஆழ்வார் திரு வுள்ளத்தைக் குறிக்கும். மூன்றாவது பாதத்தின் இடையிலுள்ள தச்சப்தம் அநுராக ரஸமஜ்ஜநத்தைக்குறிக்கும்.

[ஆப்ய] ப்ர, அவ, ஸம் இத்யாதியுபஸர்க்கபூர்வமான அவ்யயமாயிருந்தாலன்றோ ல்யபந்தமாகும்; இங்கு உபஸர்க்கமொன்று மில்லாமையாலே “ஆப்த்வா” என்று த்வா ப்ரத்யயாந்தாவ்யய மாகவன்றோ ப்ரயோகிக்கவேணுமென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; இவ்

விடத்தில், ஆங் என்னுமுபஸர்க்கம் ஸம்யுக்தமாயிருப்பதால் 'ஆப்ய' என்றது பொருத்த முடைத்தே. "முக்திமாப்ய பரமாம் பரே பதே" என்று ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்திலும் ப்ரயோகமுள்ளது காண்க. [அஞ்ஜஸா] சீக்கிரம் என்னுமர்த்தத்திலும் த்ருவம் என்னு மர்த்தத்திலும் இந்த அவ்யயத்துக்கு ப்ரயோக முண்டாகையாலே இவ்விடத்தில் த்ருவம் என்கிற அர்த்தம் கொள்வது உசிதமாம். அஞ்ஜஸா—உண்மையாக. [உந்நயாம:] உந் நயநமாவது உயரத்துக்குகை; இங்கே சிரஸா தாரணத்தைச் சொல்லுகிறது. (3)

வஜ்ரத்வஜாங்குச ஸுதா கலசாதபத்ர பங்கேருஹாங்க பரிகர்மபரீத மந்த :

ஆபாதபங்கஜ விச்ருங்கல தீப்ரமௌலே : ஸ்ரீரங்கிணச் சரணயோர் யுகமாச்ரயாம : (4)

ஆபாதபங்கஜ விச்ருங்கல தீப்ர மௌலே :	திருவடித் தாமரையளவும் கிரீர் களமாக ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற திருவபிஷேகத்தை யுடையன	வஜ்ர த்வஜ அங்குச ஸுதா கலச ஆதபத்ர பங்கேருஹ அங்க பரிகர்ம பரீதம்	வஜ்ரம், த்வஜம், மாவட்டி, அமிருதகலசம், குடை தாமரைப்பூ—இந்த சின்னங்களாகிற அலங்காரத்தாலே வியாப்தமாயிருக்கிற
ஸ்ரீரங்கிண : அந்த :	ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய (திருவடியின்) உட்புறத்தில்	சரணயோ : யுகம் ஆச்ரயாம :	திருவடியிணையை ஆச்ரயிக்கிறோம்.

முற்றவும் மூவுலகும் விரிகின்ற சுடர் முடிக்கே என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த படியே - கண்டவிடமெங்கும் ஒளிசெய்து விளங்குமதான திருவபிஷேகம் திருவடித் தாமரையளவும் ஒளிசெய்து விளங்காநிற்கும் என்னுமிடம் கைமுதிகந்யாயஸித்தமிதே. *கதிராயிரமிரவி கலந்தொரித்தாலொத்த நீண்முடியின் ப்ரகாச வைபவம் வாக்குக்கு விஷயமாகமாட்டாதே. தன்னொளியாலே திருமேனி முழுவதையும் முட்டாக்கிட்டு வீறுபெற்று விளங்காநின்ற திருவபிஷேகத்தையணிந்து திகழும் திருவரங்கச் செல்வனருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயிப்போமென்கிறார்.

அத்திருவடிகள் புருஷோத்தமலக்ஷணம் பொலியநிற்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் பூர்வார்த்தத்தாலே. வஜ்ராயுதாத்மகமான சின்னம், த்வஜரூபமான சின்னம், அங்குச ரூபமான சின்னம், அம்ருதகலசரூபமான சின்னம், ஆதபத்ரரூபமான சின்னம், தாமரைப் பூமயமான சின்னம், இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாத சங்க சக்ர மத்ஸீ கல்பகாதி சின்னங்கள் இவற்றுலே அலங்கருதமான அந்த: ப்ரதேசத்தையுடைய திருவடிகளைப் பணிவோமென்றாராயிற்று. ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்திலே "வஜ்ராங்குச த்வஜ ஸரோருஹ சங்க சக்ர மத்ஸீ ஸுதா கலச கல்பக கல்பிதாங்கம் த்வத் பாத பத்மயுகளம்" என்றது இங்கே அனுஸந்தேயம்.

[பரிகர்ம—அலங்காரம்.] [பரீதம்—வ்யாப்தம்.] [அந்த:-உள்ளடியிலே.] (4)

ஸ்ரீரங்க ராஜ சரணேள ப்ரணுமோ யயோ: கலு ஏகஸ் த்ரிவிக்ரமவிதேள வஸுதாமசேஷாம் வ்யக்ரம்ஸ்த ஸாசலகுலாமபி விப்ரகீர்ண ஸ்தூலாவலக்ந ஸிகதாமிவ நிர்நதோச்சம் || (5)

யயோ :	(எம்பெருமானுடைய) எந்த இரண்டு திருவடிகளுள்	அசேஷாம் வஸுதாம் நிர்நதோச்சம் (யதாததா)	ஸமஸ்தமான பூமண்டலத்தையும் சிறிது பெரிது என்கிற வாசியின்றிக்கே (ஸகல பதார்த்த வ்யாபியாக)
ஏக:	ஒரு திருவடியானது	வ்யக்ரம்ஸ்த (தென)	அனந்ததோ,
த்ரிவிக்ரம விதேள	மூவுலகளந்தவிடத்து	ஸ்ரீரங்கராஜ சரணேள ப்ரணும :	அந்த ஒரு திருவடியோடு கூடித் த்வந்த்வமாயிராநின்ற ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோம்,
ஸாசல குலாம்அபி	பர்வத ஸமூஹங்களோடு கூடியதாயிருக்கச் செய்தே யும்		
விப்ரகீர்ண ஸ்தூலாவலக்நவிக தாம்-இவ ஸ்தி தாம்	சிறிதென பெரிய பருக்கைகள் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கப் பெற்றது போன்றிருந்த		

“உவந்த வுள்ளத்தனயுலகமளந்தண்டமுற நிவர்த்த நீண் முடியன்—கடியார் பொழி
லரங்கத்தம்மான்” என்கிறபடியே உலகளந்த அபதர்னத்தையும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
செயலாக அநுஸந்தித்து அவ்வுலகளந்த திருவடிகளை ஏத்துவோ மென்கிறார். இரண்டு
திருவடிகளும் செய்த செயலை அருளிச் செய்யாதே ஒரு திருவடியின் செயலை மாத்திரம்
இங்கே அருளிச் செய்தது—கண்ணெச்சில் வாராமைக்காக. “மந்தரமீதுபோகி மதிநின்றி
றைஞ்ச மலரோன் வணங்க வளர் சேர் அந்தரமேழினூடு செலவுய்த்த பாத்மது நம்மையாளு
மரசே” என்று திருமங்கையாழ்வார் உபரித்த லோகங்களை யளந்த திருவடியொன்றையே
பற்றினார். “நிலம் தாவிய நீள்கழலே-நாடொதும் வீடின்றியே தொழக் கூடுங்கொல்.” என்று
நம்மாழ்வார் கீழலகங்களை யளந்த திருவடியொன்றையே விரும்பினார். இவர் ஒரு திருவடி
யின் செயலை அநுஸந்தித்து இரண்டு திருவடிகளையும் விரும்புகிறாரென்று சமத்காரமுணர்க.

பூமண்டலம் முழுவதையும் ஒருதிருவடி அளந்ததென்றால், பூமியிலே பலபல மலைகள்
கிடக்குமே; அவையுள்ள விடங்கள் மேடாகவும் மற்றையநிலங்கள் அகாதமாகவும் ஆகவிப்
படி ஸமீ திகமன்றிக்கே மிகவும் மேடு பள்ளங்களான பூபாகங்களை அளக்குமிடத்தில் திரு
வடியானது அழுந்தப் படிந்து அளக்க முடியாதாகையாலே * மாமுதலடிப்போதொன்று
கவிழ்த்தலர்த்தி மண்முழுது மகப்படுத்தானென்னக் கூடுமோவென்று லௌகிக த்ருஷ்டி
யாலே சங்கிப்பார்க்கு ஸமாதானமாம்படி “ஸாசலதலாமபி · விப்ரகீர்ண ஸ்தூலாவஸகீத ஸிகதா
மீவ” என்றருளிச் செய்கிறார். பர்வதஸமுஹங்கள் பலகிடந்தாலும் அவை எம்பெருமா
னுடைய திருவடியில் பெரியசில பருக்கைகள் ஒட்டிக்கொண்டாற்போலே யிருந்தவத்தனை
போக்கி திருவடி ஸமமாக நிலத்தில் படியவொண்ணாதபடி பெருப்பெருத்த வஸ்துவாக நிற்க
வில்லையென்று கருத்து. “சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போல் பெரிய மேரு திருக் குளம்பில்
கணகணப்ப” என்று ஸ்ரீவராஹாவதார விஷயத்திலே இப்படி திருமங்கையாழ்வாரருளிச்
செய்ததுண்டுகாணும். “தரமத்யகதோ · யஸ்ய · மேரு : கணகணயதே.”

நாமெல்லாம் ஓரோவிடங்களை அளக்கும்போது சிறு பரல்களும் பெருமணல்களும்
அளப்பதற்கு ப்ரதிபந்தகமாக மாட்டாதவோபாதி ஸமஸ்த பூமண்டலத்திலுள்ள மலைகளும்
எம்பெருமானுடைய அளப்புக்கு இடையூறுகவில்லை யென்றதாயிற்று, * அனோணீ பா
னென்னும்படி யிருந்தவன் * மஹதோ மஹியானுவாறே மஹத்தாயிருந்த பதார்த்தங்க
ளடங்கச் சிறுகிப்போனபடி.

[நிந்ததோச்சம் வ்யக்ரம்ஸ்த] வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும்
ஒருங்கே திருவடியை யிட்டபடி சொல்லுகிறது. (5)

ஜ்ஞாநம் பலம் விபுலமீசந வீர்ய சக்தி தேஜாம்ஸி ச த்ரியுகபூய முபாகதாநி

பூர்ணாநி ஷட் ச பரிக்ருஹ்ய பவந் சதுர்தா பக்தம் ஜநம் த்வமநுஜக்ரஹிதா நூராகாத் || (6)

(ஹே தேவ!)	எம்பெருமானே!	உபாகதாநி	அடைந்தனவாகவும்
த்வம்	தேவரீர்	பூர்ணாநி ச	ஸமஸ்தங்களாகவும்
விபுலம்	அளவற்றதான	பரிக்ருஹ்ய	பரிக்ரஹித்தருளி
ஜ்ஞானம்	ஞானமென்ன	சதுர்தா	} வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்னா நிருத்த ரூபத் தாலே சதுர்விதராகி
பலம்	பலமென்ன	பவந்	
ஈசந வீர்ய சக்தி	} ஐச்வர்யமென்ன வீர்யமென்ன சக்தியென்ன தேஜஸ்ஸென்ன ஆகிய இந்த	பக்தம் ஜநம்	பக்த ஜனங்களை
தேஜாம்ஸி ச		அநூராகாத்	அன்புடனே
ஷட்	} ஆறு குணங்களையும் மூவிரண்டாயிருக்கும் தன்மையை	அநுஜக்ரஹித	அனுக்ரஹித்தருளிற்று.
த்ரியுகபூயம்			

ஸங்க்யாதும் தைவ சக்யந்தே துண தோஷாச் ச சார்ங்கிண:, ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ நாசி: அபாவாதேவ பச்சிம:*. என்கிறபடியே எம்பெருமான் அஸங்க்யேய குணகணகரணயிருக்கச் செய்தேயும் *தவாநந்ததணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே துண:*. என்கிறபடியே ஆறு குணங்கள் ப்ரதாந தமங்களாயிருக்கும்! அவை எவையென்னில் ஜ்ஞாந பஸைவார்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் ஸுக்கள். பரவாஸுதேவமூர்த்தி, ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி, ப்ரத்யும்ந மூர்த்தி, அநிருத்தமூர்த்தி என்று சதுர்விதமான மூர்த்திகளில் ப்ரதமமான வாஸுதேவமூர்த்தியில் இந்த ஆறு குணங்களும் ப்ரகாசிக்கின்றன. மற்ற ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி மூன்று மூர்த்திகளில் ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டிரண்டு குணம் விழுக்காடு ப்ரகாசிக்கின்றன. என்று பகவச்சாஸ்த்ர ப்ரதிபாதிதமான அர்த்தம் இந்த ச்லோகத்தில் ஸங்க்ரஹிக்கப் பட்டதாய்த்து. இங்கே விரித்துரைக்க வேண்டும் அம்சங்களை வரதராஜஸ்தவத்தில் “ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம் பலமதுஸம்” “தணேஷ் ஷட்பிஸ்த்வேதை:” என்ற (15—16) ச்லோகங்களின் வ்யாக்யானத்திலே விஸ்தரேண சொல்லி வைத்தோம்; அங்கே கண்டுகொள்வது.

இதில் விபுலம் என்ற விசேஷணம் குணஷட்கத்திலும் அந்வயிக்கக் கடவது. “ஈசந வீர்ய சக்தி தேஜாம்ஸி” என்ற விடத்தில் அந்வயிக்கும்போது “விபுலாநி” என்று வசனவ்யத்யயமாகக் கடவது. [தீரியுக பூயம்] த்ரயாணாம் யுகாநாம் ஸமாஹார: தீரியுகம்; தஸ்ய பாவ; தத் = யுகம் என்று இரண்டிரண்டான குணவர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்படிப் பட்ட குணவர்க்கம் மூன்றாகையாலே தீரியுகமென்றது. “தீரியுகபூயமுபாகதாந் பரீக்ருஹ்ய” என்றது—மூன்று மூர்த்திகளில் மூவிரண்டு குணவர்க்கத்தை வகுத்துக்கொண்டு என்றபடி. “ததஸ்தீஸாஸ் தேஷாம் தீரியுக! யுகனீர் ஹி தீரீபாபு:” என்றதைச் சொன்னபடி. “பூர்ணந் ச பரீக்ருஹ்ய” என்றது—“தணேஷ் ஷட்பிஸ்த்வேதை: ப்ரதமதா ழரீதீஸ்த் தவ பபேள” என்றதைச் சொன்னபடி.

[பக்தம் ஐதம் த்வ மநுஜக்ரஹிதாநுராகாத்] “ஷாட்குண்யாத் வாஸு தேவ; பர இதி ஸ பவாந் முக்த போக்யோ பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணஸ் த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ர மைச்வர்ய வீர்யாத், ப்ரத்யும்நஸ் ஸர்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந்! சக்தி தேஜோ நிருத்தோ பிப்ராண; பாஸி தத்த்வம் கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய ரங்காதிராஜ!” [ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவம்—உத்தர சதகம்—39] என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும், தத்த்வ த்ரயத்தில்—“ப்ரத்வத்தில் ஜ்ஞாநாதிகளாறும் பூர்ணமாயிருக்கும்; வ்யூஹத்தில் இவ்விரண்டு குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்; அதில் ஸங்கர்ஷணர் ஜ்ஞாநபலங்களிரண்டோடும் கூடி தேஹதத்வத்தை அதிஷ்டித்து அதை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து ப்ரத்யும்னாவஸ்தையையும் பஜித்து சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தனத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவ ராயிருப்பர். ப்ரத்யும்நர் ஐச்வர்ய வீர்யங்களிரண்டோடுங்கூடி மனஸ் தத்வத்தை அதிஷ்டித்து தர்மோபதேசத்தையும் மனு சதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பர். அநிருத்தர் சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களிரண்டோடுங்கூடி ரக்ஷணத்துக்கும் தத்வஜ்ஞானப்ரதானத்துக்கும் காலஸ்ருஷ்டிக்கும் மிச்ரஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர்.” என்ற பிள்ளை லோகாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள்.

[அநுஜக்ரஹித] . அநுக்ரஹித்தாய் என்றபடி.

(6)

ஏகாந்தமங்கள குணஸ்பத மஸ்தஹேயம் நித்யம் பதம் தவ யதஸ் தத ஏவ தேவ ஆம்நாயதே ததிஹ விச்வ விருப ரூபம் தேநைவ நந்வித மசப்த மரூப மாஹு: ||

(7)

ஹே தேவ
தவ
பதம்
யத:
எம்பெருமானே!,
தேவரீருடைய
ஸ்வரூபமானது
யாதொரு காரணத்தாலே

சித்யம்
ஏகாந்த மங்கள
குண-ஆஸ்பதம்
ஸ்ரவகாலமும்
அஸாதாரணங்களான கல்
யாண குணங்களுக்கு இருப:
பிடமாயும்

அஸ்த ஹேயம் ச (பவதி)	ஹேய குணங்களை யுடைத்தாகாததாயு மிருக்கிறதோ	ஆம்நாயதே	வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிறது;
தத ஏவ	அந்த காரணத்தாலே	தேநைவ	ஆனது பற்றியே—
தத்	அந்த ஸ்வரூபமானது	இதம்	ப்ரக்ருதஸ்வரூபத்தை
இஹ	இங்கே	அருபம்	ரூப சூன்யமாகவும்
விச்வ விருப- ரூபம்	ஸகல விலக்ஷணகாரமாக	அசப்தம்	நாம சூன்யமாகவும்
		ஆஹு:	(வைதிகர்கள்) சொல்லுகிறார் கள்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேசுவாரெல்லாரும் “அகிலஹேயபாத்யநீக கல்யாணைகதாந ஸ்வேதா ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணந்த ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வநப” என்றிறே பேசுவது. ப்ரஹ்மஸூத்ர காரரும் “ந ஸ்தாநதோபி பாஸ்யோபய லிங்கம் ஸர்வதா ஹி” என்று உபயலிங்காதி கரணத்திலே நிரஸ்த நிகில தோஷத்வத்தையும் கல்யாணகுணாகரத்வத்தையும் எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரண லக்ஷணமாகச் சொல்லிவைத்தார். இந்த உபயலிங்கத்தாலே பகவத் ஸ்வரூபமானது ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தத்தை இந்த ச்லோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.

[தவ பதம்] தேவாரூடைய ஸ்வரூபமென்றபடி. *ஸமஸ்த ஹேயாஹிதம் விஷ்ணு வாக்யம் பரமம் பதம்* என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலும் ஸ்வரூபவாசகமாக பதசப்த ப்ரயோகம் பண்ணிற்று.

[ஏகாந்த மங்கள குணஸ்பதம்] ஏகாந்த மாகையாவது—தனக்கே அஸாதாரணமாயிருக்கை. “ததுத்கர்ஷ சௌர்யை: பரோஷாம் ஸ்துத்யத்வாத்” என்கிற கணக்கிலே பகவத் கதங்களான குணங்களைக் களவுகண்டிறே பிறர் பக்கல் ஆரோபித்து லௌகிகர் ஸ்துதியா நிற்பது. [அஸ்த ஹேயம்] நிரஸ்த தோஷ மென்றபடி. [தத ஏவ] இப்படி ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகில தோஷமாய் அநந்த கல்யாண குணாகரமாயிருக்கையாலே. [தத் விச்வ விருப ரூபமாம்நாயதே] *பாஸ்ய சக்திர் விவிதைவ கீநயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலகீரியா ச என்றதை உபஜீவித்திறே ச்ருதி *ந தத்ஸமச்சாப் யதிகச்ச த்நகீயதே* என்று ஸகலேதர வைலக்ஷணயத் தைச் சொல்லி வைத்தது. விருப மென்றது விஸஜாதீய மென்றபடி.

[தேநைவ நவீத மசப்தமநுபமாஹு:] எம்பெருமானுக்கு நாமரூபங்களில்லையென்னில் பல பல நாம ரூபங்களை ப்ரதிபாதிப்பதின் சாஸ்திரங்கள் பொய்யாக வேண்டாவோ? எம்பெருமானைப் பற்றி வேதங்களும் வைதிகர்களும் அஸ்மதாதிகளும் வ்யவஹரியா நிற்பது தானும் அஸங்கடிதமாகாதோவென்னில் *கேண்மின் ; *அசப்தமரூப மாஹு; *என்று நாம ரூபங்களின் அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறதன்று ; “ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *விவக்ஷிததணு: பத்நேச்ச * [1—2—2] என்னும் ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் *ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வாஸ: * என்கிற கட்ச்ருதியை விவரிக்குமிடத்திலே *அசப்தமஸ்பர்சம் *இத்யாநிநா ப்ராக்ருத கந்தஸாதீ நிஷேதாத் அப்ராத்ருதா: ஸ்வாஸாதாண நிவத்யா நிதீசயா: கல்யாண: ஸ்வபோக்யபூதா: ஸர்வவிதா கந்த ஸாஸ தஸ்ய ஸந்தீ த்யர்த்த:” என்றருளிச் செய்த கணக்கிலே கர்ம மடியாகப் ப்ராக்ருதங்களென் னத் தக்க நாமரூபங்களில்லையென்றதத்தனை போக்கி அப்ராக்ருதமாய் ஸ்வாஸாதாரணமாய் நிரவத்யமாயுள்ள நாம ரூபங்களை நிஷேதித்தமையில்கிடர். *பலபலவேயாபரணம் பேரும் பல பலவே, பல பலவே சோதி வடிவு *என்னக் கடவதிறே.

சப்தாதி ஹேயமிஹ கோசர இந்த்ரியாணம் தத்ப்ரத்யநீக விபவஸ் த்வமதீந்த்ரியோஸி

தேநைவ தே ந பத தர்சநமஸ்தி கிஞ்சித் வாசோ தியச் ச தத ஏவ ந கோசரோஸி || (8)

(ஹே தேவ!)

இஹ

எம்பெருமானே!,

இங்கே

ஹேயம்

சப்தாதி

வெறுக்கத்தக்க

சப்தாதி விஷயம்

இந்திரியானம் கோசா :	ச்ரோத்ராதி இந்திரியங் களுக்கு விஷயமாகா நின் றது;	தேனைவ தே கிஞ்சித் தர்ச நம் நாஸ்தி தத எவ வாச : தியஸ்ச கோசா : நாவலி	ஆகையாலே தேவரீருக்கு ஒருபடியாலும் த்ரஷ்ட வ்யத்வமில்லை; ஆனது பற்றியே வாக்குக்கும் புத்திக்கும் எட்டாதவராயிருக்கிறீர்.
தத்ப்ரத்யநீக விபவ: த்வம்	அதற்க்கெதிர்த்தட்டான குண ஸம்பத்தையுடைய ரான தேவரீர்		
அதீந்திரிய : அவி	இந்திரியங்களுக்கு அவிஷய ராயிரா நின்மீர்;		

கீழில் ச்லோகத்தி லர்த்தத்தையே விவரித்தருளுகிறாரிதில். லௌகிகர்களுடைய சக்ஷுராதீந்திரிய க்ராமங்களாலே சப்தாதி விஷயங்கள் எங்ஙனே க்ரஹிக்கப் படுகின் றனவோ, அங்ஙனே பகவத் விஷயம் க்ரஹிக்கப்படுமதன்றிறே. * பொறியுணர்வவை யிலன் * என்றார் ஆழ்வாரும்.

இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகும் வஸ்து ஐந்திரியகமென்றும், அவற்றுக்கு விஷய மாகாத வஸ்து அதீந்திரியமென்றும் சொல்லப்படுமாகையாலே பகவத் விஷயம் அதீந்திரிய மாய்த்து. ஆகவேதான் கண்கொண்டு காணவும் வாய்கொண்டு வ்யவஹரிக்கவும் புத்தி யாலே விஷயீகரிக்கவும் அயோக்யமாய் ஸகலேதர விலக்ஷணமாய் முடிந்தது.

இப்படி புத்திக்கும் வாக்குக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாகிறிலன் என்றால், ப்ஹ்ம வித்துக்களென்றும் ப்ரஹ்ம வாதிகளென்றும் பல மஹான்களைச் சொல்லி யிருப்பது கூடாதே; அவர்களுடைய புத்திக்கும் வாக்குக்கும் எம்பெருமான் விஷயமானென்றிறே சொல்லப்பட்டுள்ளது; இது சேரும்படியென்னென்னில்; மனோவாக்குக்களுக்கு அத்யந்தம் அவிஷயென்னில் துச்சத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆகையாலே அது பொருளன்று, அஸ்மதாதிக ளுடைய அபரிசுத்தமான மனஸ்ஸாலும் வாக்காலும் க்ரஹிக்கக்கூடாதவ னென்றதத்தனை. [தத்ப்ரத்யநீகவிபவ:] சப்தாதி விஷயங்கள் ஹேயதமங்களாயிருக்கைக்கு ப்ரதிபடமாக எம்பெருமான் * உயர்வற வுயர்நலமுடையவனாயிருப்பனென்றபடி. [பத!] இப்படிப்பட்ட வுன்னை மாத்ருசர்கள் எங்ஙனே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்லாரென்று வருந்துகிறபடி. (8)

ஏவம் ஸ்திதே த்வதுபஸம்ச்ரயணப்யுபாய: மாநேக கேநசிதலப்ஸ்யத நோபலப்தும்,
நோசேதமர்த்யமநுஜாதிஷு யோநிஷுத்வம் இச்சாவிஹாரவிதிநா ஸமவாதரிஷ்ய: || (9)

ஏவம் ஸ்திதே	தேவரீர் இப்படி அதீந்திரிய ராயிருக்கச் செய்தே	நோ ஸமவாதரி	திருவவதரித்தருளா விடில்
த்வம்	தேவரீர்	வ்யச்சேத்	
இச்சாவிஹார	(கர்மவிபந்தநமாகவன்றிக்கே)	த்வதுபஸம்ச்ரயண	தேவரீரை ஆச்ரயிப்பதற்கு
விதிநா	ஸ்வச்சந்தவிஹாரப்யுத்தமாக	ப்யுபாய:	உறுப்பான உபாயம்
அமர்த்ய மதுஜா	தேவ மனுஷ்யாதி	கேந சித் மாநேக	ஒரு ப்ரமாணத்தாலும்
திஷுயோநிஷு	யோநிகளில்	உபலப்தம்	அறியக் கிடையாமல்
		நாலப்ஸ்யத	போயிருக்கும்

இனி விபவாவதாரத்துக்கு அடியிடுகிறார். தேவரீர் ஸுரநரதிர்யகாதி யோநிகளில் *உயிரளிப்பானென்றின்று யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் என்கிறபடியே திருவவதரித்தருளாதே பரவ்யூஹாந்தர்யாமி ரூபேண நின்று இந்திரியமார்க்கத்துக்கு அணித்தாகாதே அவ்வருகுபட்டால், சாஸ்த்ரங்களிலே விதிக்கப்பட்டுள்ள உபாஸநரீர்ச்சநப்ரதக்ஷிண நமஸ்கார ப்ரப்ருதிகளான வழிபாடுகளுக்கு விஷயமின்றிக்கே யொழியுமே; அங்ங னெழியாமைக் டாக வாய்த்துத் திருவவதாரங்கள் செய்தருளிற்று என்கிறார். (9)

சீல: க ஏஷ தவ ஹந்த தயைகஸிந்தோ க்ஷுத்ரே ப்ருதக்ஷபதே ஜகதண்டமத்யே!
கேஷாதீயஸோபி ஹி ஜநஸ்ய க்ருதே க்ருதீ த்வம் அத்ராவதீர்ய நநு லோசந கோசரோபு: (10)

தயைகலிந்தோ	}	வாரீர் அருட்கடலான
க்ருதி த்வம்		எம்பெருமானே!
ஜகதண்ட	}	க்ருத க்ருத்யான தேவரீர்
மத்யே		இந்தப் ப்ரஹ்மான்ட
க்ஷுத்ரே	}	மத்தியத்தில்
ப்ருதக் ஜந பதே		அக்ஷயல்பமாயும்
அத்ர	}	ப்ராக்ருத ஜநங்களுக்கு
க்ஷோதியஸு		வாஸஸ்தானமாயுமுள்ள
		இவ்விடத்தில்
		அதிக்ஷுத்ரமான

ஜநஸ்யாபி க்ருதே	ஜநங்களுக்காகவும்
அவதீர்ய	அவதரித்து
லோசநகோசா	கண்களுக்கு இலக்காக
அபூ நத	ஆயிற்றே;
தவ	}
ஏஷு சீல	
க?	தேவரீருடைய
ஹந்த!	இந்த ஸௌசீல்யம்
	என் கொல்?
	ஆச்சர்யம்.

அதீந்தரியனான எம்பெருமான் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளிடையே வந்து திருவவதரித்தா னென்னுமிடம் ஸ்ம்ருதி விஷயமானவாறே “பிறந்தவாறும்” என்று மோஹித்து ஈடுபடும் படியாயிருக்குமிதே. குணமறிந்து உகக்கமாட்டாதே எதிரம்பு கோப்பதும் செய்யாநின்ற அரக்கரசுரர் போன்ற மனிசரிடையே வந்து பிறந்தருளின இந்த ஸௌசீல்ய மிருந்த படியென்!, ஸ்வப்ரயோஜநமொன்றுமின்றிக்கே *பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வதையே பேருகக் கொண்டு, ‘கட்கில்’ என்கிற ஸ்வரூபத்தை அழியமாறி *ஸகலமநுஜநய நவிஷயமானது என்ன க்ருபை! என்ன சீலம்! என்று தரைப் படுகிறார்.

[தயைகலிந்தோ] இந்த சீலத்துக்கு முதலடி க்ருபையாய்த்து. [ப்ருதக்ஜநபதே] *விவரண: பாமரோ நீச: ப்ராக்ருதச்ச ப்ருதக்ஜந: என்றும் *மூர்க்கநீசௌ ப்ருதக்ஜநௌ என்றும் அமரன் சொன்னான். ஸாதுக்களிற்காட்டில் வேறுபட்ட ஜநமென்கை. மூர்க்கர் களும் நீசர்களுமேயிதே இந் நிலத்தில் கிடக்கிறது, *த்வம் நீச சசுவத்ஸ்ம்ருத:..... அவஜாநந்தி மாம்மூடா: இத்யாதி. [க்ருதி த்வம்] நீ அவாப்தஸ மஸ்தகாமனென்றிதே ப்ரஸித்திபெற்றிரா நின்றாய்; இதுவரையில் பெருததாய் இனிப்பெறக் கடவதான ஒன்றும் உனக்கு இவ்வுலகில் இல்லைகாண். ஆகையாலே ஏதேனுமொரு அபீஷ்ட எரித்திக்காக நீ இந்நிலத்திலே வந்து திருவவதரிக்கிறாய் என்கைக்கு அவகாசமில்லை, இங்குள்ள எலியெலும் பார்களை அநுக்ரஹிக்கைக்காகவே யாய்த்துத் திருவவதரிப்பது என்று நிகமித்தபடி. (10)

யம் பாதகாத் ஸுமஹதோப் யுததாரயஸ் த்வம் த்வத்பாதவாரி பரிபூதசிராச்ச யோபூத் தம் வந்தஸே கில ததச்ச வரம் வருணீஷே கரீடாவிதிர் பத விலக்ஷணலக்ஷணஸ்தே || (11)

(ஹே தேவ!)	எம்பெருமானே!
த்வம்	தேவரீர்
யம்	யாவனொருருத்ரானே
ஸுமஹதோபி	மிகப் பெரிய
பாதகாத்	பாவத்தில் நின்றும்
உததாரய	உத்தரித்தருளிறே;
யச்ச	யாவனொரு ருத்ரன்
த்வத் பாதவாரி	}
பரிபூதசிரா:	
	}
அபூத்	சிரஸ்ஸையுடையவனாக
	ஆனானே.

தம்	அப்படிப் பட்டருத்ரானே
வந்தஸே	}
தத:	
வரம் ச	}
வ்ருணீஷே	
தே	}
கரீடாவிதி:	
விலக்ஷண	}
லக்ஷண:	
பத	}
	}
	}
	}
	}
	}

கீழ்ப்ரஸ்துதமான ஸௌசீல்யம் அதிவேலமாய்ப் பெருகின்படியை அநுஸந்தித்து “மாயனே! உன்னுடைய ஸ்வதந்திரலீலா ப்ரகாரங்கள் இருந்தபடியென்!” என்று கொண்டு தலை சீய்க்கிறார். [யம் த்வம் ஸுமஹ தோபிபாதகாத் உததாரய:] ஒருகாலத்திலே பரமசிவன், தன்னைப் போலவே பிரமனும் ஐந்தலையனுயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற்கு ஹேதுவாயிராநின்ற தென்றெண்ணி அவனுடைய ஒரு சிரஸ்ஸைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக் கபாலமப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக்கொண்டவாறே ‘இதற்கென் செய்வது’ என்று

அவன் கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் கூடி “இப் பாவம் தொலைய பிஷையெடுக்கக் கடவை; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்” என்று உரைக்க, சிவன் பலகாலம் பலபல தலங்களிலும் சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதொழியவே, பின்பு ஒருநாள் ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தேறச் சென்று ஸ்ரீமந்நாராயணனை வணங்கி யாசித்த வளவில் அப் பெருமான் ‘அக்ஷயம்’ என்று பிஷையிட உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்ற இதிஹாஸமறியத்தக்கது.

[தம் வந்தஸே கில ததச்ச வம் வ்ருணீஷே] ஹரிவம்சத்தில் விஷ்ணு பர்வத்தில் நூற்றுப்பதினேழா மத்தியாயம் தொடங்கி இந்த வ்ருத்தாந்தம் விஸ்தரேண சொல்லப் பட்டது. த்வாரகையிலே கண்ணபிரான் ருக்மிணிப் பிராட்டியுடனே பள்ளிகொண்டருளி வார்த்தையாடா நிற்கையில் *அநுக்ரஹோ யதி ஸ்யாந்மே தேவ தேவ ஜகத்பதே!, தாது மர்ஹஸி புத்ரம் த்வம் வீர்யவந்தம் ஜநார்தந!* என்று புத்ரதானம் தரவேணுபென்று கண்ணனை ருக்மிணி ப்ரார்த்திக்க, கண்ணபிரான் கைலாஸ சிகரத்தில் சென்று ருத்ரனைக் குறித்துத் தபஸ்ஸு பண்ணிப் புத்ர வரம்பெற்று வருவதாகச் சொல்லிப் புறப் பட்டெழுந்தருளி, அங்கே தீவ்ரமான தபஸ்ஸு பண்ணுநிற்கையில் பரமசிவன் வந்து நிற்க, அவனைக் கண்ணபிரான் வணங்கி வழிபட்டதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள கதை இங்கே அநுஸந்தேயம்.

தனக்கு சேஷபூதர்களிலே ஒருவனான சிவனை சேஷியாக்கி நமஸ்காராதிகள் செய்த விது சிவனுக்குப் பரத்வத்தேயோதகமாகவும் எம்பெருமான் தனக்கு அவரத்வத்தேயோதகமாகவும் முடியுமேயென்னில்; இன்புறுமில் வினையாட்டுடையானிறே இவன்; லீலாபரனாய்க் கொண்டு செய்யு மவற்றுக்கு ஓரடைவுண்டோ என்கிறார் *க்ரீடாவிதிர் பத விலக்ஷண லக்ஷணஸ் தே* என்று.

(11)

க்ரீடாவிதே: பரிகரஸ் தவ யா து மாயா ஸா மோஹிநீ ந கதமஸ்ய து ஹந்த ஜந்தோ:
ஹை மர்த்யஸிம்ஹவபுஷஸ்தவ தேஜஸோம்சே சம்புர் பவந் ஹி சரபச் சலபோபபூவ ||

(ஹேதேவ!)	எம்பெருமானே!	சரப: பவந்	சரபவருக்கொண்ட
யா மாயா	யாதொருமாயையானது	சம்பு:	சிவனானவன்
தவ	தேவரீருடைய	மர்த்யஸிம்ஹவபுஷ:	நரஸிம்ஹ வடிவுகொண்ட
க்ரீடாவிதே:	லீலாவ்யாபாரத்துக்கு	தவ	தேவரீருடைய
பரிகர:	ஸாமக்ரியாக இருக்கிறதோ	தேஜஸ: அம்சே	தேஜஸ்வின் என்கேசத்திலே
ஸா	அந்த மாயையானது	சலப:	விட்டில்பூச்சிபோலே
கதமஸ்ய ஜந்தோ:	எந்தப்ராணிக்குத்தான்	பபூவ ஹி	பட்டொழிந்தானிறே
ந மோஹிநீ	அவிவேகத்தைப்பெண்ணு கிறதில்லை?	ஹை!	ஆச்சரியம்.

பரஸ்மாத் பரனான எம்பெருமான் ஸ்ருஜ்ய கோடியில் ஒருவனான ருத்ரனை நோக்கி நமஸ்காராதிகளைச் செய்தது லீலாமாத்ரமத்தனையென்னுமிடத்தை இதிஹாஸாந்தரத்தாலே மூதலிக்கிறார். எம்பெருமான் நரஸிம்ஹ ரூபியாய் ஸ்தம்பத்திலே தோன்றின காலத்தில் ஹிரண்யனுடைய ஸபையிலே அவனுக்குச் சார்பாக இருந்த பலபல அஸ்ரர்களையெல்லாம் கொண்டு உடனே ஹிரண்யனை அழித்தபின்பும் கோபம் தணியாமல் உக்ரபாவம் மேலிட்டிருக்க, அந்த மஹாக்ரோதத்தைக் கண்டு அதனால் உலகமே அழியுமென்று மயங்கி அஞ்சின தேவர்கள் ஒடிச் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அவன் அவர்களுக்கு அபயமளித்து மிகப் பெரியதொரு சரபவடிவம் கொண்டு ஆரவாரித்து நரஸிம்ஹத்தை எதிர்த்துவர, நரஸிம்ஹ மூர்த்தி அந்த சிவசரபத்தையும் ஹிரண்யனைப் போலவே பலவாறு சின்னப்பின்னப் படுத்தி யழித்து, பிறகு ப்ரஹ்மாதன் பணிந்து ப்ரார்த்தித்ததனால் சினம் தணிந்ததென்கிற புராணகதையைத் திருவுள்ளம் பற்றியருளிச் செய்கிறார். “கேழ்கிளருமங்கவேள் குன்று

அழல் சரபத்தைப் பிளந்த, சிங்கவேள் குன்றத்தினார்” என்று பிள்ளைப் பெருமானையங்காரு மிந்தக் கதையை அநுஸந்தித்தார்.

* துயக்கறு மதியின் நன்னூனத்துளமரரைத் துயக்கும், மயக்குடைமாயைகள் வானிலும் பெரியன வல்லன்* என்றிறே எம்பெருமானுக்குப் ப்ரஸித்தி. க்ரீடாபரிகரமாகத் தான் படைத்த மாயையாலே அறிவு அழியாதார் ஆருமில்லை. ப்ரஹ்மஹத்யா சாபவிமோ சனம் முதலான பல மஹோபகாரங்களை சிவன் பெற்றிருந்தும் பரமபுருஷனுக்குப் ப்ரதிபட னாகவந்து தோன்றினது பகவந்மாயாதிரோஹிதஸ்வஸ்வரூபனாய்க் கொண்டு செய்த செயல் காண்மின் என்கிறார். இல்லாவிடில், ப்ரஹ்மாதனைப் போலே வழிபட்டு வாழ்ந்து போக லாமிறே சிவனும், நரஸிம்ஹ ப்ரதாபாக்நிஸ்புலிங்கத்திலே விட்டில்பட்டது பட்டானென் னும் போது இது பகவந்மாயாகார்ய மத்தனையிறே.

இரண்டு தலைகளையும் சிறகுகளையும் அதிதீக்ஷணநகமுள்ள எட்டுக் கால்களையும் மேல் நோக்கிய கண்களையுமுடையதொரு மிருகவிசேஷம் சரபமெனப்படும். இதுதன்னைப் பக்ஷியென்பாருமுண்டு. இது ஸிம்ஹத்தை அநாயாஸமாகக் கொல்லவல்லதென்று ப்ரஸித் தம். எம்பெருமான் வெறும்ஸிம்ஹமன்றிக்கே நரஸிம்ஹமானதாலும், அதுதன்னை ஸாமான்ய ஸிம்ஹமன்றிக்கே *அதிவ்ருத்தாமரவிக்ரம ப்ரதாபமான திவ்ய பக்ஷியானது லும் இதின் ப்ரதாபாக்நியிலே அந்த சரபம் சலபமாயிற்று. (12)

யஸ்யாத்மதாம் த்ரிபுரபங்கவிதாவதாஸ் த்வம் த்வச்சக்திதேஜிதசரோ விஜயீ ச யோபூத் தக்ஷக்ரதௌ து கில தேந விநிர்ஜிதஸ் த்வம் யுக்தோ விதேயவிஷயேஷு ஹி காமசார3

த்ரிபுரபங்கவிதௌ	த்ரிபுரதஹந கார்யத்திலே	விஜயீ அபூத்	ஜயசாலியானானே,
யஸ்ய	யாவனொரு ருத்ரனுக்கு	தேந	அப்படிப்பட்ட ருத்ரனானே
த்வம்	தேவரீர்	த்வம்	தேவரீர்
ஆத்மதாம்	அந்தராத்மாவாயிருக்கையை	தக்ஷக்ரதௌ	தக்ஷயாகத்திலே
அதா3	தரித்ததோ,	விநிர்ஜித3	வெல்லப்பட்டது ;
யச்ச	யாவனொரு ருத்ரன்	விதேயவிஷயேஷு	வச்யவிஷயங்களில்
த்வச்சக்தி தேஜித	தேவரீருடைய சக்தியாலே	காமசார3	மனம்போனபடி நடந்து
சாஸ் ஸந்	கூர்மை பெற்றபாணத்	யுக்தோ ஹி	கொன்னை
	தையுடையனாகக்கொண்டு		யச்சமேயிறே.

எம்பெருமானுடைய பாரதந்த்ரியந்தானும் ஸ்வாதந்த்ரிய காஷ்ட்டையென்கிறார். “க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ரியத்திற் காட்டில் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே வரும் பாரதந்த்ரியம் ப்ரபலம்” என்றிறே ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் பாசரம். ஆதுரராய் அநந்ய சரணராய்த் தன் திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புகுந்தவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே தான் அவர்களிட்ட வழக்காம்படி பரதந்திரனாகையும், பட்டத்துக்குரிய ஆணையுமரசும் போலே தன் நிரங்குசஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலர்பக்கல் ப்ரேமபந்தம் வைத் துத் தன்னை அவர்களிட்ட வழக்காக்கி வைக்கையும் இரண்டு மீச்வரனுக்குள்ளதொன்று. இவற்றுள் க்ருபாப்ரயுக்த பாரதந்த்ரியம் பலவிடங்களில் காணலாம். ஸ்வாதந்த்ரியப்ர யுக்த பாரதந்த்ரியம் காணலாவது க்வசித் க்வசித்தேயாம். அதுதன்னை ருத்ரநாக்நியே காட்டினபடியைப் பேசுகிறார் இங்கு.

தாரகாஸூரனுடைய புத்திரர்களான வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என் கிற மூவரும் பிரம்மனை நோக்கிக் கோரமாதவம் புரிந்து அவன் பக்கல் வரம் பெற்று ஆகாசத் தில் பறந்து செல்லும் தன்மையையுடைய மூன்று பட்டணங்களையடைத்து மற்றும் பண அஸூரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களில் பறந்து சென்று பண விடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்வவ் விடங்களைப் பாழாக்கி வருகையில், அந்த நேரம்

ஸஹிக்கமாட்டாத தேவமஹர்ஷிப்ரப்ருதிகளுடைய ப்ரார்த்தனையாலே சிவபிரான் பூமியைத் தேராகவும் சந்த்ர ஸூர்யர்களைத் தேர்ச் சக்கரமாகவும், நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும், ப்ரஹ்மாவை ஸாரதியாகவும், மஹாமேருவை தனுஸ்ஸாகவும், ஆதிசேஷனை வில் நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக் கொண்டு யுத்த ஸந்தத்தனாய்ச் சென்று போர்த் தொடக்கத்தில் சிரித்து அந்த ஹாஸத்தில் நின்றுமுண்டான நெருப்பினால் அவ்வஸூரர்களை அந்த நகரங்களுடனே எரித்திட்டானென்கிறகதை இங்கே அநுஸந்தேயம், த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினவன் ருத்ரன் என்று ஸாமான்யர் நினையா நின்றுலும் *விஷ்ணுநாத்மா பகவதோ பவஸ்யாமீத தேஜஸஃ, தஸ்மாத் தநுர்ஜயாஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷேதே மஜேஷ்வா : * [மஹாபாதம்—கர்ண பர்வம்-23—33] என்றிறே அடியறிவார் சொல்லுவது. நம்மாழ்வார் *புரமொரு மூன்றெறித்து* என்று த்ரிபுர தஹநத்தை பகவத் க்ருத்யமாகவே அருளிச் செய்ததற்கு இதுவேயிறே கருத்து. எம்பெருமானுக்கு ஸர்வவஸ்துக்களிலும் அவிசேஷேண அந்தப் ப்ரவேசம் இல்லையோ? *விஷ்ணுநாத்மா பவஸ்ய* என்று விசேஷித்துச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; ஸத்தாநிர்வாஹகமாய் ஸாமான்யமான அந்தப் ப்ரவேசம் ஜயபராஜயங்களுக்குப் பொதுவாகையாலே ஜயத்துக்கே ஐகாந்திகமாக ருத்ரன் பக்கலிலே விசிஷ்ய அநுப்ரவேசித்து நின்றுன் என்கிறது.

[த்வச்சக்தி தேஜிதசாஃ] *சிந்தயித்வா ஹிம் விஷ்ணும் அவ்யயம் யஜ்ஞவாஹநம், சாம் ஸங்கல்பயாதீசகரோ* [பாரதம்—கர்ணபர்வம். 26-30] என்றும் *குழல்நிற வண்ண! நின் கூறு கொண்ட தழல் நிறவண்ணன் நண்ணார் நகரம் விழ, நனிமலை சிலைவளைவு செய்து அங்கழல் நிறவம்பது வானவனே! * [பெரியதிருமொழி 6-1-3] என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானேயிறே அம்புதானாகவும் நின்றது. [விஜயீ அபூத்] அங்கு வாஸ்தவமான விஜயம் எம்பெருமானுக்கே யாகிலும் “த்ரிபுரமூன்றெறித் தான்” என்றும், “புரங்கள் மூன்று மோர் மாத்திரைப் போதில் பொங்கெரிக்கிரைகண்ட வன்” என்றும் ருத்ரனுக்கிறே ஜயப்ரஸித்தி யுண்டாம்படி செய்தருளிற்று. [தேந] இங்ஙனே தேவரீராலே வெற்றிபெற்ற அந்த ருத்ரனாலே.

[த்வம் தக்ஷகாதேன விநீஜித:] முன்பொருகால் தக்ஷப்ரஜாபதி ஒருயஜ்ஞஸ்தஸ்ஸிலே செல்ல, அப்போது அங்கே இருந்த தேவர்களும் மஹர்ஷிகளுமெல்லாரும் சடக்கென எழுந்து கௌரவிக்க, ப்ரஹ்மாவும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியே யிருக்க, தக்ஷன் ப்ரஹ்மாவை லோக குருத்வப்ரதிபத்தியாலே நமஸ்கரித்துவிட்டு, தன்னுடைய கௌரவம் தோற்ற சிவன் வழிபாடு ஒன்றும் செய்யவில்லையென்று சிற்றங்கொண்டவனாய் “இந்தருத்ரன் எனக்கு ஜாமாதாவான போதே எனக்கு சிஷ்யனாய்வைத்து இங்ஙனே ஸ்தப்தனாய்க் கிடக்கிறானே; இவனில் மிக்க பாதகி உலகிலுண்டோ? க்ருத்யாக்ருத்ய விவேககுன்யனான இந்த மூர்க்கனுக்கு அந்யாயமாய் அருமந்த பெண்ணைக் கொடுத்துக் கெட்டேனே” என்று பலபடியாக நிந்தித்து ‘இவனுக்கு யஜ்ஞபாக மில்லையாகக் கடவது’ என்று சபித்துவிட்டு மஹாகோபத்துடனே எழுந்து ஸ்வஸ்தானத்திற்குப் பேரய்ச் சேர்ந்து, பிறகு நெடுநாளைக்கப் பால் ப்ருஹஸ்பதிஸவமென்றொரு யஜ்ஞம் பண்ணத் தொடங்கின செய்தியைப் பார்வதி கேள்விப்பட்டு ‘பிதாவின் யஜ்ஞவைபவத்தை நாமும் கண்டு வருவோம்’ என்று புறப்பட, சிவன் பழைய வைரத்தை நினைத்து ‘அங்கே போகலாகாது’ என்று தடுத்தும் குதூஹலாதிசயத்தாலே அவள் விரைந்து புறப்பட்டுப் பித்ருக்ருஹத்தேறச் செல்ல, அங்கே இவனைக் கண்டு பிதா நல்வரவு வினவுதல் யோக க்ஷேமம் வினவுதல் ஒன்றும் செய்யாதே விமுகனாயிருக்குமிருப்பையும், ருத்ரபாகமில்லாமே யாகம் நடைபெறுவதையும் கண்டு வெகுளியும் வெறுப்புங்கொண்டு ‘இந்த பாபியான தக்ஷனிடத்தில்நின்றுமுண்டான இந்த என் சரீரம் இனி முடிந்துபோவதே நன்று’ என்று அறுதியிட்டு, தனது யோகபலத்தினால் ஒரு தீயை மூட்டி, அதிலே சரீரத்யாகம் பண்ணிவிட, இங்ஙனே பார்வதி அவமானம் பொருமல் இறந்

தொழிந்தாளென்றுணர்ந்த சிவன் அதிக்ருத்தனாய் தக்ஷயாகத்தைப் பலபடிகளாலும் தகர்த்துவிடவேணுமென்று நிச்சயித்து, தன் சடையில் நின்றும் ஒரு மயிரையெடுத்துக் கீழே எறிய, அதில் நின்றும் அதிக்ருரகாயனான வீரபத்ரன் கிளம்பி ருத்ரனுடைய ஆஜ்ஞையைப் பெற்று தக்ஷாத்வரத்திலே சென்று வாசாமகோசரமான கோபங்களையுண்டுபண்ண, ருத்ரனும் கூடச் சென்று தக்ஷனையும் தலையறுத்து ஸ்வாஹாகாரங்களையெல்லாம் ஹாஹா காரமாக்கி 'தக்ஷாத்வரத்வம்ஸீ' என்றும் "தக்கன் வேள்வி தகர்த்த தலைவன்" என்றும் பெயர் பெற்றானென்கிற வரலாறு ஸ்ரீபாகவதத்தில் சதுர்த்தஸ்கந்தோபக்ரமத்தில் விஸ்த ரேண சொல்லப் பட்டுள்ளது.

இந்த வரலாற்றில், சிவனாலே விஷ்ணுவுக்குப் பராஜயம் நேர்ந்ததாக இல்லையே யென்னில்; யஜ்ஞத்வம்ஸம் விளைந்தது விஷ்ணு பராஜய பர்யாயமிதே. "யஜ்ஞோவை விஷ்ணு" என்றும் "வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான்" என்றும் எம்பெருமானே யிதே ஸாக்ஷாத்யஜ்ஞமாகச் சொல்லப் படுகிறான். *யஜ்ஞ இஜ்யோ மஹேஜ்யச் ச க்ரதுஸ் ஸதாம் ஸதாங்கதி: *என்றிதே ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமாத்யாயத்திலும் திருநாமமாய்த்து. ஆகவே, தக்ஷயஜ்ஞத்வம்ஸம் விஷ்ணு பராஜய பர்யாயமாகக் குறையில்லை. இங்ஙனே திருவுள்ளம் பற்றியே "தக்ஷக்ரதேன து கில தேந விந்ஜிதஸ் த்வம்" என்று இவரருளிச் செய்தது. தக்ஷ யாகத்திலே சிவனுடைய சிறுச் சேவகம் ஓங்கவொண்ணாதபடி தேவரீருடைய ரக்ஷகத்வத் தைக் காட்டி தேவரீருடைய ஸமாராதனமான அந்த வேள்வியைத் தலைக் கட்டிக் கொள்ள லாமாயிருக்க, அங்ஙனே செய்தருளாமல் அவன் செய்த த்வம்ஸங்களுக்கு இசைந்திருந்தது ஸ்வபராஜயத்தையும் தத்விஜயத்தையும் விளங்கக் காட்டவேணுமென்கிற திருவுள்ளத் தாலே போலுமென்கிறார்.

இங்ஙனையும் ஒரு திருவுள்ளமுண்டாகலாமோ வென்ன, அர்த்தாந்தரந்யாஸத்தாலே ஸமர்த்திக்கிறார் [யுக்தோ விதேய விஷயேஷு ஹி காமசார:] லோகத்திலே புத்ரதாராதி களை ஒருபோது தலைமேற்கொண்டு சுமப்பதும் மற்றொருபோது தெருவிலே தள்ளித் தகர்ப்ப தும் செய்யக் காண்கிறோமிதே. உச்சிமேலணிந்த போதோடு உதைத்துத் தள்ளின போதோடு வாசியற சேஷசேஷிபாவம் வ்யவஸ்திதமாயிதே யிருப்பது. விதேய விஷயங் களிலே பரிமாறும் வகை உச்சாவசமாய் நியோக பர்யநுயோகாந்ஹமாயிருக்கு மாகையாலே விதேயகோடியில் ஒருவனான ருத்ரனளவிலே பகவான் பரிமாறின பரிமாற்றம் கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்தரியத்திற்குச் சேருமத்தனைபோக்கி ருத்ரபாரம்யஸ்தாபகமாகமாட்டாதென்கை.

முத்தச் சிகர் வடதளே சயிதோதிதந்வா தந்வா ஜகந்தி பிப்ருஷே ஸவிகாஸமேவ ஐசீமிமாம் து தவ சக்திமதர்க்கிதவ்யாம் அவ்யாஜத: ப்ரதயஸே கிமிஹாவதீர்ண: || (14)

வடதளே சயித: ஆலையில் பள்ளிகொண்ட
முத்தச் சிகர் த்வம் அதிபாலனான தேவரீர்
அதிதந்வா அதிஸூக்தமான
தந்வா திருமேனியாலே
ஜகந்தி உலகங்களை
ஸவிகாஸமேவ நிஸ்ஸங்கோசமாகவே
பிப்ருஷே தாங்கியருளுகிறது;

தவ தேவரீருடைய
ஐசீம் ஸர்வேச்வரத்வைகாந்தமும்
அதர்க்கிதவ்யாம் (அதவ)அசிந்தநீயமுமான
இமாம் சக்திம் இந்த சக்தியை
இஹ அவதீர்ணஸ் } இந்த லோகத்தில் அவத
ஸந் } ரியா நின்றகொண்டு
அவ்யாஜத: கிர்ஹேதுகமாக [கிறது?
கிம் ப்ரதயஸே ஏன் ப்ரகாசிப்பித்தருளு

தக்கன் வேள்வியைத் தகர்ப்பது முதலான சில செயல்களாலே ருத்ரன் பக்கல் பாரம் யம் கொள்வார் பலருண்டே. "அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாமுளரே?" என்கிறபடியே ப்ரளயகாலத்திலே அந்த ருத்ரனுமகப்பட எம்பெருமான் திருவயிற்றில் புகுந்து பிழைத்த கதையை உணர்த்தினால் பேயர்கள் தெளிவர் களென்று திருவுள்ளம் பற்றி அதை ப்ரஸங்கிக்கிறார். ஆழ்வாரும் திருவாசிரியத்திலே

“ஓ ஓ உலகினதியல்லே” என்கிற பாகுரத்தாலே தேவதாரந்தர பாரம்யம் கொள்வாரைப் பற்றி நெஞ்சு உளைந்து “நளிர்திசு சடையனும்” என்று தொடங்கி “ஒருபொருள் புறப் பாடின்றி முழுவதுமகப்படக் கரந்து ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமாமாயணையல்லது, ஒரு மா தெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே” என்று வையமேழும் வயிற்றிலே கொண்ட வடதள சாயிவருத்தாரந்தத்தை யநுஸந்தித்திறே இனியரானார்.

[மூத்தச்சிசு:] “படியாதுமில் குழவிப்படி” என்றாரிறே. ‘இது ஸாத்மிக்கும் இதுஸாத் மியாது’ என்றறியாதே ஏதேனுமாக முன்புதோன்றினத்தை வாயிலே எடுத்திடும்படியா யிற்று பருவம். ரக்ஷகவஸ்துவினுடைய வ்யாபாரமாகையாலே இது ரக்ஷணமாய்த் தலைக் கட்டினவித்தனை. [வடதளே’ சயித:] அன்றே தோன்றிப் பால் மாருதேயிருந்த ஆலந் தளிரிலேயாய்த்துக் கண் வளர்ந்தது. [அதிதந்வா தந்வா] லோகத்தில் சிசுக்களுக்குள்ள வடிவும் இல்லையாய்த்து. ஆலிலையில் அடங்கத் தக்க சிறிய வடிவம் பெற்றபடி. [ஐகந்தி பிப்ருஷே] அப்போது சிவனையும் திருவற்றியிலே கொண்டமை தனிப்படச் சொல்ல வேணுமோ? “நெற்றிமேற் கண்ணானும் நிறைமொழிவாய் நான்முகனும்.....கடலரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கியுய்யக் கொண்ட கொற்றப் போராழியான்” என்று விளங்கச் சொன்னருமுண்டு. “அங்கண்ணூல முண்டபோது வெள்ளி வெற்பகன்றதோ” என்று பிள்ளைப் பெருமாள் கேட்க வாய்மூடியோடினார்களிறே ஜம்புகேச்வர சைவர்கள்.

[பிப்ருஷே] அவ் வபதாநம் ஆழ்வானுக்குக் கண்ணெதிரே தோன்றுகின்றது போலும்; வர்த்தமாநமாக நிர்த்தேசிக்கிறாரிறே. அன்றிக்கே, “பப்ருஷே” என்று பாட மானால் பூதகாலமாக உரைப்பது.

[ஸவிகாஸமேவ] சிறிய திருவயிற்றினுள்ளே அண்டரண்டபகிரண்டத்தொருமா நிலமெழுமால்வரை முற்றும் அடைத்துவைத்தால் நெருக்குப் பட்டிராமே பெரியபேழை யிலே சிறியகடுகை இட்டுவைத்தாற்போலே ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் தனித் தனியே இடம் வலம் கொள்ளப் பாங்காக வஹித்தபடி. [ஐசீமீத்யாதி] பரத்தைகாந்திகமாய், அதஏவ இது இப்படிப்பட்டதென்று நெஞ்சால் நினைக்கவுமொண்ணாத சக்தியை தேவரீர் இவ்வுலகத் திலே மநுஷ்யாதிஸஜாதீயராய்க் கொண்டவதரித்து நிர்ஹேதுகமாகப் ப்ரகாசிப்பித்தருளு கிறது எதுக்காக? யசோதாஸ்தநந்தயமாக அவதரித்து அஜ்ஞரைப் போலேயும் அசக்த ரைப் போலேயும் தாம்பாலாப்புண்டமுது ஏங்கி நிற்பது ஒருபக்கத்திலே, கோவர்த்த நோத்தரண முகத்தாலே அசுர்த்யதிவ்யா த்புதசக்தியைக் காட்டி நிற்பது மற்றொரு பக்கத் திலே; தசரதாத்மஜனாயவதரித்துப் பிராட்டியைப் பறிகொடுத்து கண்டதீர்யக்குக்களின் காலிலே விழுவது ஒரு பக்கத்திலே, பெரியவுடையார்க்குப் பரகதியளிப்பது மற்றொருபக்கத்திலே. இப்படியேயிறே அவதாரங்களில் அசக்தியும் அற்புதசக்தியும் கலந்த கட்டியாயிருப்பது. எளிமையைக் காட்டுவதற்கென்றே பண்ணின அவதாரங்களில், ஸர் வேச்வரத்வஸமாநா திகரணங்களான சக்திவிசேஷங்களையும் கூடவே கட்டியருள்வது ஏதுக்காக வென்று ப்ரசநம் பண்ணினாராய்த்து.

[இஹாவதீர்ண: கிம் ப்ரதயஸே?] வடதள சாயியாய்க் கொண்டு செய்த செயலை மநுஷ்யஸாஜாத்ய பாவனையோடே அவதரித்த விடத்திலும் செய்யலாமோ? “வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே” என்றும் “வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த சக்திவிசேஷத்தை இங்கும் காட்டி “பாலகனென்று பரிபவம் செய் யேல், பண்டொருநாள் ஆலினிலே வளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்” என்று அடியறிந்து சொல் லும்படி செய்துகொண்டது என்னோபிரானே யென்கிறார்.

[அவ்யாஜத:] ஒருவரும் அபேக்ஷியாதிருக்க ஸ்வயமேவ என்கை. கிம் ப்ரதயஸே என்று ப்ரசநத்தோடே தலைக்கட்டினவிது—இதற்குள்ள ஸமாதாநத்தை வெளியிடமாட்டாமே ஆழ்வான் திருவுள்ளம் உடைகுலைப் படுகிறபடியைத் தெவிக்கும். “ஆதியம் சோதியருவை

அங்குவைத் திங்குப்பிறந்தளன்கிறபடியே அஜஹத்ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தா னத்தோடே வந்தவதாரித்தபடியாலே திவ்ய சக்திவிசேஷங்களை நீ எவ்வளவு மறைத்துப் பேண நினைத்தாலும் அவை மறைக்கவொண்ணாமே வ்யக்தமாகின்றனகாண் என்பதாகத் திருவுள்ளம்.

ப்ரஹ்மேசமத்யகணநா கணநார்க்கபங்க்தேள இந்த்ராநுஜத்வமதிதேஸ் தநயத்வயோகாத் இக்ஷ்வாகுவம்சயதுவம்சஜநிச்ச ஹந்த ! ச்லாக்யாந்யமூந்யநுபமஸ்ய பரஸ்ய தாம்நஃ ||

அதுபமஸ்ய	ஒப்பற்ற	அதிதேஃ தநயத்வ	அதிதிக்குப் பிள்ளையாகப்
பரஸ்ய	பாஞ்சோதியாகிய	யோகாத்	பிறந்ததனாலே உபேந்த்ர
தாம்நஃ	எம்பெருமானுக்கு		னானும்
ப்ரஹ்மேசமத்ய	ப்ரஹ்மருத்ரர்களின் நடுவே	இக்ஷ்வாகுவம்ச	இக்ஷ்வாகுவம்சத்திலும்
கணநா	(ஒருவனாக) எண்ணப்	யதுவம்சஜநிச்ச	யதுவம்சத்திலும்
	பெறுகையும்		அவதரித்ததும்
அர்க்க பங்க்தேள	த்வாதசாதித்தியர்களின்	அமூநி	ஆக இவ் வவதாரங்களெல்
கணநா	கிரளில் எண்ணப்	ச்லாக்யாநி	லாம்
	பெறுகையும்	ஹந்த !	அதிசயாவஹங்கள்.
			ஆச்சர்யம் !

[ப்ரஹ்மேசேத்யாநி] கீழ்ச்லோகத்தில் “இஹாவதீர்ணஃ” என்றவாறே எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களை நினைத்தருளினார்; ப்ரஹ்மருத்ரர்களினிடையே ஒருவனாக அவதரித்ததும், ஆதித்யர்களினிடையே அவதரித்ததும் உபேந்த்ரனாகப் பிறந்ததும் ராமக்ருஷ்ணாதிகளாகத் தோன்றியதும் ஸ்ம்ருதி விஷயமாகவே அவற்றை அநுஸந்தித்து “பல பிறப்பா யொளிவருமுமுநலம்” என்கிறபடியே இவையெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு அதிசயாவஹங்களாயிருக்கிறபடியைப் பேசி இனியராகினார். கேவல பரத்வமும் கேவல ஸௌலப்யமும் ச்லாக்யமாகமாட்டாதே; பரத்வேஸதி ஸௌலப்யமிதே ச்லாக்யமாவது. அப்படிப்பட்ட ஸௌலப்யம் பொலியும்படி பரத்வத்தை மறைத்தருளி அவதரித்து ஒளிபெறுவதே! என்கிறார். [ப்ரஹ்மேசமத்யகணநா] பலவிடங்களிலே ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே பரிகணிக் கும் படிக்கீடாக விஷ்ணுவாய் அவதீர்ணனானபடியைச் சொல்லுகிறது. *நல்லரன் நாரணன் நான்முகனுக்கு* என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.

[அர்க்கபங்க்தேள கணநா] இங்கு ஆதித்யர் பன்னிருவரில் உயர்ந்த விஷ்ணுநான் என்னும்கீதாபாஷ்யம் அநுஸந்தேயம். [அதிதேஸ்தநயத்வயோகாத் இந்த்ராநுஜத்வம்] மஹா பவியானவன் தன் வலிமையாலே தேவலோகத்தையுமாக்ரமித்து இந்திரனைத் தள்ளித் தானே தேவாதிபத்யம் செலுத்திவருகையில் இந்த்ரமாதாவான அதிதியானவன் தன்புத்ரன் இப்படி பரிபூதனாய் சோகியாரின்றபடியையறிந்து பரிதபித்து க்ஷீரவ்ரத நிஷ்ட்டையாய் பகவானை த்யாரித்துக் கொண்டிருக்க, ஸ்ரீமந்நாராயணன் சங்க சக்ரகதாபாணியாய் அதிதியின் முன்னே வந்து ஸேவைஸாதிக்க, அவனும் ஸேவித்து பத்தாஞ்சலியாய் ஸ்துதித்து தன் மனக்குறையை விஜ்ஞாபிக்க, பகவான் திருவுள்ளமுகந்து “நானுனக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து உன் பிள்ளையாகிய இந்திரனுடைய துயரைப் போக்குகிறேன்” என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்துவிட்டு அந்தர்ஹிதனாய் பிறகு சிறிதுகாலம் கழிந்தபின் அதிதியின் கர்ப்பத்திலே வாமனனாய் அவதரித்து இந்திரன் துயரைத் தீர்த்தருளினானென்கிறகதை அநுஸந்தேயம். இந்த அவதாரத்தில், அதிதி—மாதா, கச்யபன்—பிதா, இந்திரன்—தமையன்.

[இக்ஷ்வாகுவம்சேத்யாநி] ஸ்ரீராமனாயும் க்ருஷ்ணனாயும் அவதரித்தபடி. ஆகிய இவ் வவதாரங்களெல்லாம் கர்ம நிபந்தநமாகவன்றிக்கே, இச்சாபரிக்ருஹீதமாகையாலே பரஸ்மாத் பரனான உன்னுடைய ஸௌலப்ய ப்ரகாசநமுகேந உனக்கு அதிசயாவஹமத்தனை போக்கி ஸம்ஸாரிகளுடைய ஜநிகள் போலே இழுக்கல்ல என்றாராய்த்து.

த்வந்நிர்மிதா ஜடரகா ச தவ த்ரிலோகீ கிம் பிக்ஷணாத் இயம் ருதே பவதோ துராபா,
மத்யே கதா து ந விசக்ரமிஷே ஜகச்சேத் த்வத்விக்ரமை: கதமிவ ச்ருதிரஞ்சிதா ஸ்யாத். 16

(ஹே தேவ !)	எம்பெருமானே !	மத்யே கதா து	இடையிலொருகாலத்தில்
த்வத் கிர்மிதா	{ தேவரீரால் படைக்கப்பட்ட தும்	ஜகத்	இந்த வுலகத்தை
தவ ஜடரகா ச	{ (ஒருகால்) தேவரீருடைய திருவயிற்றிலே கிடந்து ரக்ஷை பெற்றதுமான	ந விசக்ரமிஷே சேத்	{ (பிஷாவ்யாஜத்தாலே மூவடி கொண்டு) அளந்தருளா விடிஸ்
இயம் த்ரிலோகீ	இந்த மூவுலகும்	ச்ருதி:	வேதமானது
பிக்ஷணாத் ருதே	{ (மாவலியிடத்தில்) யாசிப்பது தவிர மற்றவுபாயத்தினால்	த்வத் விக்ரமை:	{ தேவரீருடைய விக்ரமங் களினால்
பவதி	தேவரீருக்கு கிடைக்கவரிதோ? [யாசித் துப் பெருமல் ஸ்வாதந்த்ரி யத்தினாலேயே பெறமுடி யாதோ?]	கதம் அஞ்சிதா ஸ்யாத்	{ எங்ஙனம் மேன்மை பெற்ற தாகும்?

இதிலே த்ரிவிக்ரமாவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து இனியாராகிரார். ஆழ்வா
ரைப்போலே எம்பெருமானே மடிபிடித்துக் கேள்வி கேட்கிரார். ஆழ்வார் கேட்டது என்
னென்னில்; பெரிய திருவந்தாதியிலே "சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராத பேர் வாமனாகாக்
கால் பேராளர்! மார்பாய் புல்கி நீயுண்டுமிழ்ந்த பூமி நீரேற்பரிதே, சொல்லு நீ யாமறியச்
சூழ்ந்து" என்று ஸர்வதா உனக்கு வச்யமான பூமியை ஒரு பையல் பக்கல் பிக்ஷுவாய்ச்
சென்று யாசித்துப் பெறவேண்டிய காரணம் என்கொல் பிரானே? என்று கேட்டாரிதே.
அப்படியே இவரும் பூர்வார்த்தத்தாலே கேள்விகேட்டு உத்தரார்த்தத்தாலே ஸ்வயமேவ ஸமா
ஹிதாராகிரார். ஆகையாலே இதில் பூர்வார்த்தம் பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தின் ப்ரதிச்
சந்தமாகவே அமைந்தது. அந்தப் பாசுரத்தையே ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலே "க்ஷிதி ரியம்
ஜசிஸம்ஹ்ருதி பாலகை: கிகிரணோத்கிரணோத்தாணைரபி, வநகிரீசி தவைவ ஸதீ கதம் வரதி வாமநி
பிக்ஷணமர்ஹதி" என்று பூர்ண ச்லோகத்தாலே அநுபாவித்தருளினார்.

சதுர்முக முகேந ஸ்ருஷ்டித்தும் ஸ்வேநரூபேண ரக்ஷித்தும் போருகிற ப்ரகாரங்களாலே
உனக்கே ஸ்வம்மான இந்த த்ராலோக்யத்தை ஒரு பையல் தன்னதாக அபிமானித்திருந்தானா
கில் அவனை நேர்கொடு நேரே தண்டித்து வாங்கலாமாயிருக்க, அது செய்யாதே யாசுகளாய்ச்
சென்று பல் பன்னிரண்டும் காட்டி இரந்ததானோ பெறவேணும்; பெறுதற்கு வேறு உபாய
மறிக்இலையோ? பல வுபாயங்களறிந்திருக்கச் செய்தேயும் மூவடி வேண்டி மூவுலகளந்தது ஒக்கு
மென்கிரார் உத்தரார்த்தத்தாலே; உபயோகமற்ற பலவிஷயங்களையும் பாக்கப் பேசி எச்சில்
வாயா பெரழிந்த வேதமானது "இதம் விஷ்ணுர்விசக்ரமே த்ரோதா நிததே பதம்" "த்ரீணி பதா
விசக்ரமே விஷ்ணுர் கோபா அதாப்ய:" "விசக்ரமாணஸ் த்ரோதோருகாய:" இத்யாதிகளாலே
த்வதீயவிக்ரமங்களைப் பேசி பகித்ரமாவதற்காகவாய்த்து மூவடி யளந்து மூவுலகு பெற்றது
என்கிரார். இங்ஙனே செய்யாதொழியில் வேதம் அபூதமாயே கிடக்கு மென்கை. (16)

ப்ருச்சாமி கிஞ்சந யதா கில ராகவத்வே மாயாம்புகஸ்ய வசகோ மநுஜத்வமௌக்த்யாத்,

ஸீதாலியோகவிவசோ ந ச தத்திஜ்ஞ: ப்ராதாஸ் ததா பரகதிம் ஹி கதம் ககாய. 17

(ஹே தேவ !)	எம்பெருமானே !	மாயாம்புகஸ்ய	{ மாரீசனுகிற மாயமானுக்குப்
கிஞ்சந ப்ருச்சாமி	{ (தேவரீரை) ஒன்று கேட் கிறேன்;	வசகஸ் ஸந்	{ பரவசராகி
ராகவத்வே	{ பூரீராமனாகத் திருவவதரித்த காலத்தில்	ஸீதாலியோக	{ பிராட்டியைப் பிரிந்து விவச:
யதா	யாதொரு ஸமயத்தில்	தத் கதிஜ்ஞச் சந	{ அவள் போன போக்கையும் (அபூ:) அறியாதவராயிருந்திரோ,
மநுஜத்வ மௌக்த்	{ 'ஆதமாரம் மா நு ஷ ம் மத்யே' என்ற மநுஷ்யத்வ	ததா	அப்படிப்பட்ட ஸமயத்திலே
யாத்	{ ப்ரயுக்தமான மீமா ஷ த் தானே	ககாய	ஜடாயுவுக்கு
		பரகதிம்	பரமபதப்ராப்தியை
		கதம் ப்ராதா:	எப்படி பண்ணித் தந்தீர்?

இது முதல் முப்பத்துமூன்றாம் ச்லோகமளவும் ராமாவதார வ்ருத்தாந்தங்களிலே அவகாஷித்துச் செல்லுகிறார். மத்யே “ஏதத் கதம் கதய யம்மதிதஸ் த்வயாஸௌ” என்கிற ச்லோகமொன்று ப்ராஸங்கிகம்.

மாயமான் பின்னே சென்று மைதிலியைப் பிரிந்து அவன் போனவழி தெரியாதே ‘மலையே! நீ கண்டாயோ? மாமே நீ கண்டாயோ? மடுவே நீ கண்டாயோ? என்று கண்ட சேதநாசேதநங்களின் காலிலே விழுந்து துவண்டு கிடப்பது ஒரு பக்கத்திலே; பெரிய வுடையாரை நோக்கி “கச்ச லோகாநநுத்தமாம்” என்று பாகதிக்கு விடைகொடுப்பது ஒரு பக்கத்திலே; ‘இவை யிரண்டும் தன்னிலே சேரும்படி எங்ஙனே’ யென்று விசிகிதஸிதராய் அவன் றன்னையே கேட்டறிவோமென்று கேட்டுத் தீருகிறார். த்ருஷ்டத்திலே ஒருத்தி போன வழியறியாதவன் அத்ருஷ்டத்திலே ஒருவனுக்கு வழிகாட்ட முற்பட்டது என்ன விசிகிதா மென்கிறார். ஸீதாஸியோகத்திலே பரிதபித்ததெல்லாம் “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்” என்று மநுஷ்ய பாவநையாலே யாகில் அந்த பாவனை ஊடுருவச் செல்ல வேண்டாவோ? பெரிய வுடையார் திறத்திலே வந்தவாறே மனிச்சுத்தவிரந்து பாத்வம் குடிபுகுந்து “மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாம்” என்ன வேணுமோ? இவை சேரும்படி எங்ஙனே? *ஸத்யேந லோகாந் ஜயதிகையக்கொண்டு ஸமாதானமறிவது. (17)

அக்ஷுண்ணயோகபதம் அக்ர்யஹதம் ஜடாயும் திர்யஞ்சமேவ பத மோக்ஷபதே நியோக்தும் சக்நோஷி வேத்ஸி ச யதா ஸ ததா கதம் த்வம் தேவீமவாப்துமநலம் வ்யதிதோ விசிந்வந். 18

(ஹே தேவ !)	எம்பெருமானே !,	நியோக்தும்	அநுமதிபண்ண
த்வம்	தேவரீர்	யதா	எப்போது
அக்ஷுண்ணயோக	யோகமார்க்கத்தை அப்யஸி	வேத்ஸி	அறிந்திரோ,
பதம்	யாதவரும்	சக்நோஷி ச	சக்தராகவுமானிரோ,
அக்ர்ய ஹதம்	ப்ராஹ்மணஜாதீயனான ராவ	ததா	அப்போது
	ணானுலே கொலையுண்ட	ஸஃ த்வம்	அப்படிப்பட்ட தேவரீர்
	வரும்	தேவீம் விசிந்வந்	{ பிராட்டியைத் தேடிக்
திர்யஞ்சம்	திரயக் நோகியிலே பிறந்த	அவாப்தம்	{ கொண்டு
	வருமான	அகஸம்	(அவனைப்) பெறுதற்கு
ஜடாயும் ஏவ	ஜடாயுவையுங்கூட	வ்யதிதஃ கதம் அபூஃ	அஸமர்த்தராய்
மோக்ஷபதே	{ மோக்ஷமார்க்கத்துக்குப்		{ வருந்தினீரே, அது என்
	போகும்படி		கொல்?.

கீழ் ச்லோகத்தின் அர்த்தத்தையே முகபேதேந அநுஸந்திக்கிறோரிதில். பிராட்டியைப் பிரிந்து வருந்தின நீ பெரியவுடையார்க்கு எங்ஙனே பாகதியளிக்கவல்லையானாய்? என்று கேட்டார் கீழே; அநதிகாரியான ஒரு திர்யக்குக்குப் பாகதியளிக்க வல்லமை பெற்ற நீ பிராட்டியின் கதியை அறியப் பெறுதே காடுமோடும் திரிந்தலைந்து வருந்தினபடி என்னோ? என்று கேட்கிறோரிதில். ப்ரசந்நகாரபேத மொழிய அர்த்தத்தில் வாசியில்லையாயிருக்க ஐகார்த்த்யேந இரண்டு ச்லோக மருளிச்செய்தது அநாவச்யகமிறே யென்ன வேண்டா; பெரியவுடையார்க்குப் பாகதியளித்த பெருமையிலே யீடுபட்டுப் பேசுகையிலே நோக்கா யிருக்கும் கீழ்ச்லோகம்; பிராட்டியைப் பிரிந்து வருந்தின எளிமையிலே யீடுபட்டுப் பேசுகையிலே நோக்காயிருக்கும் இந்த ச்லோகம். ஆகையாலே ப்ரமேய பேதமுண்டென்று கொள்க. பெரிய வுடையார் மோக்ஷப்ராப்திக்கு அநர்ஹர் என்னுமிடத்தை மூன்று விசேஷணங்களாலே முதலிக்கிறார். [அக்ஷுண்ணயோகபதம்] “நோற்றநோன் பிலேன்” “இடகிலேனென்றட்டகில்லேன்” இத்யாதி. அக்ஷுண்ணன்:—அநப்பஸ்த: ஸாதநா நுஷ்டாநமொன்றும் செய்யாதவரென்றதாய்த்து. [திர்யஞ்சம்] ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு உரிய ஜம்மத்திலும் பிறந்திலர் என்கை. [அக்ர்யஹதம்] அவ்வளவேயோ? ஸாதநஸாமக்ரி இல்லையாகிலும் ப்ரதிபந்தக அபாவமாவது இருக்கலாமே, அதுவுமில்லை. “அக்நிஹோத் ராச் ச வேதாச் ச ரக்ஷஸாநாம் க்ருஹே க்ருஹே” என்னும்படிக்கீடாக ப்ராஹ்மவம்ச்யனான ராவணானுலே கொலையுண்டா ராகையாலே “நாக்ர்யஹதஸ்ய லோகோஸ்தி” என்ற சாஸ்தாப் படி பாகதிப்ரதிபந்தகமான அக்ர்யஹதத்வமும் உண்டாய்த்திறே. அக்ரோபவ:—அக்ர்ய:; ப்ராஹ்மணனென்கை. ப்ராஹ்மபுத்ரான புலஸ்த்யருடைய வம்சத்தில்பிறந்தவனிறே ராவணன்.

இப்படிப்பட்ட ஜடாயுவையும் கூட ஸ்வதந்த்ர சக்தி விசேஷத்தாலே மோகும் புரு மாறு நியமிக்கவல்ல தேவரீர் பிராட்டியைப் பெறமாட்டாதே தேடித் தளர்ந்தது என் கொல்? என்றாயிற்று. “தேவீ மவாப்து மநல:” என்ற பாடம் அபத்தம்; ‘அநலம்’ என்றேயாகும். (18)

ஸாலாந் ஹி ஸப்த ஸகிரீந் ஸரஸாதலாந் யாந் ஏகேஷுமந்தஜுவதோ நிரபத்ரயஸ் த்வம் தேஷுவேகவிவ்யதநகிந்நகபிப்ரணுந்நம் சாகாம்ருகம் ம்ருகயஸேஸ்ம கதம் ஸஹாயம். 19

(ஹே தேவ !)	எம்பெருமானே !	தேஷு	அந்த ஸாலவ்ருக்ஷங்களில்
யாந் ஸப்த ஸாலாந்	யாவை சில ஸப்த ஸால	ஏக விவ்யதந கிந்ந	ஒரு மரத்தைப் பிளப்பதி
ஸகிரீந்	வ்ருக்ஷங்களைக் குலபர்வதங்	கபி ப்ரணுந்நம்	லும் வருந்தியொழிந்த வாவி
	களோடுகூடினவையாகவும்		யினாலே தூத்தியடிக்கப்
ஸரஸாதலாந்	பாதாளங்களோடு கூடின	சாகாம்ருகம்	பட்ட
	வையாகவும்	ஸஹாயம்	ஸூகீர்வனை
ஏக இஷுமந்த	ஒரு பாணத்தின் ஸ்வல்ப	கதம் ம்ருகயஸே	துணைவனாக
ஜுவத:}	வேகத்தினாலே	ஸ்ம }	எவ்வளவு தேடிற்று?
த்வம் நிரபத்ரய:}	தேவரீர் பேதித்தருளிற்றே;		

கீழ் ப்ரஸ்துதமான அசக்தி பாவனையையே ப்ரகாராந்தரேண அநுபவிக்கிறார். பிராட்டி யைக் கொள்ளுகொண்ட ராவணனை ஸம்ஹரிக்கவேண்டி தூர்பலனான ஸூகீர்வனை ஸஹாயபூத னாகக்கொண்டது என்றோ என்கிறார். வலிமையில் ஏறக்குறைய ஸமாநஸ்கந்தனயிருப்பவனை யன்றோ துணைகொள்ள வடுப்பது. ராவணனை வாலிலே கட்டிக்கொண்டு திரிந்து எளிவரவு படுத்தின வாலியைத் துணை கொண்டாலும் கொள்ளலாம்; அந்த வாலியைக் கண்டவாறே ஆளியைக் கண்ட அச்வம்போலும் அரியைக்கண்ட நரிபோலும் உளைந்தோடினவனாயும் வாலி யின் கையாலே பலநாள் தகர்ப்புண்டவனாயிருக்கிற ஸூகீர்வனையன்றோ துணை கொண்டது.

இந்த ஸூகீர்வனை நெருக்கின வாலியாவது தேவரீருக்கு ஸமாநஸ்கந்தனோ? அதுவு மில்லை. “பிபேத ச புநஸ் ஸாலாந் ஸப்தைகேந மஹேஷுணா, கிரீந் ரஸாதலஞ் சைவ” என்கிற படியே ஒரு பாணத்தைப் ப்ரயோகித்து ஸப்த ஸாலவ்ருக்ஷங்களையும் ஸப்தகுல பர்வதங்களையும் ஸப்தபாதாளங்களையும் அநாயாஸமாக ஒருங்கே பேதித்தவர் தேவரீர்; அந்த வாலியோ வெண் னில், அந்த ஸப்தஸாலங்களில் ஒன்றை பேதிப்பதற்கே பெரும் பாடுபட்டவன்; ஆகையாலே ராவணபங்க சதுரனானவாலியே தேவரீருக்கு அத்யந்தம் கிஷமஸ்கந்தனென்றதாகா நிற்க அவனி லும் சாலத்தண்ணியான ஸூகீர்வன் தேவரீருக்கு ஒருபடியாலும் ஸமாநஸ்கந்தனாகமாட்டாதே யிருக்கச்செய்தேயும், அரிய பெரிய காரியத்திற்கு அவனை மஹாகிர்வாஹகனாகக்கொண்டு அந்த எலியெலும்பனைத் துணைதேடிப் பெற்றதே! இது என்ன சமத்து! என்று என்கிறார் போலும்.

எம்பெருமான் இதரநிரபேக்ஷ குரனாகையாலே அவன் ஸ்வகார்ய ஸாதநார்த்தமாக ஆரையும் துணைகொள்ள வேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை. அப்படி யிருந்தாலன்றோ எவன் பலவா னென்று விமர்சித்து வரிக்கவேண்டும்; ஸூகீர்வனை வரித்தது ஸாஹாய்யத்துக்காகவல்லவிறே; சாணாகதரக்ஷணத்தை வ்ரதமாகக் கொண்ட பெருமானுக்குக் கோல்விழுக்காட்டாலே அவனை ஸ்விக்கிக் கெந்தவத்தனையேயிறேயுள்ளது.*

வாலியைக் கொல்லும்படியான ஆற்றல் பெருமானுக்கு உண்டோ இல்லையோவென்று ஸந்தேஹித்த ஸூகீர்வன் ஸ்வப்ரத்யயார்த்தமாக ஓம்பாலே ஸப்த ஸாலங்களைத் துளைபடுத்த வேண்டுமென்று வேண்டினாலேயொழிய, பர்வதங்களையும் பாதாளங்களையும்கூடத் துளைபடுத்த வேண்டுமென்று வேண்டவில்லை; ஆயினும் ராமபரணமானது நிஸ்ஸமாப்யதிக சக்தி விசேஷத் தாலே ஏழேழென்ற பேர்பெற்ற மற்றும் சில குலாசலாதிக்களையும் துளைபடுத்தி மீண்டபடி யாலே “ஸகிரீந் ஸரஸாதலாந்” என்றார். “பேத ஸப்த மஹாஸாலா கிரீந் பூமிச் ச தாரிதா:; பாஸேஷயிணம் ஸஞ்ஜத்ஸ்த! ஸ்தாதா தே கோ ரணாகாத:” என்றானிறே ஸூகீர்வன்.

ஸப்தஸாலங்களைக் குறித்து ப்ரயோகித்த பாணம் அவ்வளவோடு கில்லாதே ஸப்த ஸங்கையிலேயுள்ள வேற வஸ்துக்களிலும் பர்ப்த்தபடியைப் பார்த்து ஏழாக கிற்கும் நிர ளிலே இந்த பாணத்துக்குக் கதுவுதல் உண்டாயிற்று போலுமென்றெண்ணி, ஸப்த ஸாலங்

களும் ஸப்தரிஷிகளும் ஸூர்யனுடைய ஸப்தாச்வங்களும் முதலானவையெல்லாம் நமக்கும் வல்லடிவந்ததென்று அஞ்சி நடுங்கினதாகக் கம்பர் கூறினது இங்கே ஸ்மரிக்கத் தகும். (19)

தாஸஸ் ஸகா ஸமபவத் தவ ய: கபீந்த்ர: தத்வித்விஷம் கபிமமர்ஷவசாஜ் ஜிகாம்ஸு: த்வத்ஸ்நேஹவிக்ஸபதியம் தமிழம் கபீந்த்ரம் விஸ்ரம்பயந் ஸபதி ஸாலகிரீந் அவித்ய:.

20

(ஹே தேவ!)	எம்பெருமானே!	தவத் ஸ்நேஹ	தேவரீர் பக்கல் ப்ரேமத்தி
ய: கபீந்த்ர:	யாவனொரு ஸூக்ரீவன்	விக்ஸபதியம்	ஹ் கலங்கின புத்தியை
தவ	தேவரீருக்கு		யுடையனான அந்த ஸூக்ரீவனை
தாஸ: ஸகா ச ஸம	அடியனாகவும் அன்பனாகவும்	விஸ்ரம்பயந் ஸந்	எச்வஸிப்பியா நின்று
பவத்	ஆனானே,	ஸபதி	கொண்டு
தத் வித்விஷம் கபிம்	அவனுக்கு விரோதியான	ஸால கிரீந்	அப்போதே
தவம்	வாலியை	அவித்ய:	மராம்ரங்கனையும் குலபர்வ
அமர்ஷவசாத்	தேவரீர்		தங்களையும்
ஜிகாம்ஸு:	கோபவசத்தாலே		தேவரீர் எய்தருளிற்று.
	கொல்ல விரும்பினவராய்		

பெருமானுக்கு ஒருபடியாலும் ஸமாநஸ்கந்தனாகமாட்டாத வாலியின் கையிலே பல கால் தகர்ப்புண்ட ஸூக்ரீவனாலே பெருமானுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமு மில்லையாயிருக்க அவனை ஸஹாயமாகக் கொண்டது வ்யர்த்தம்; அதுக்கு மேலே அவனுக்கு விச்வாஸத்தைப் பிறப்பிக்க வேணுமென்கிற இச்சையுண்டானதும் அநாவச்யகம்; ததர்த்தமான ஸப்தஸால பஞ்ஜநம் ஸுதராமநாவச்யகம்; தன்னளவில் அபராதலேசமும் செய்தறியாதவனாயும் ஸ்வாபீஷ்ட ஸித்திக்குத் துணையாக வல்ல மிடுக்கை யுடையனாயிருந்த வாலியைக் கொன்றது அதிதராம் அயுக்தமென்று வசை கூறுவாரைத் தெளிவிக்கிறூர்தில், ஸூக்ரீவன் ராம் ஸந்நிதியிலே புகுந்து “ஸோஹம் த்ரஸ்தோ வநே பீதோ வஸாம்யுத்ப்ரந்த சேதந: | வாலினா நிக்ருதோ ப்ராத்ரா க்ருதவைரச் ச ராகவ | வாலினோ மே மஹாபாக! பயார்த்தஸ்யாபயம் குரு— கர்த்துமர்ஹஸி காகுத்ஸ்த! பயம் மே ந பவேத் யதா” என்று அபயம் வேண்டினவனாகிலே “வாலினம் தம் வதிஷ்யாமி தவ பார்யாபஹாரினம்” என்று பெருமாள் அபயப்ரதாநம் பண்ணினாராகச் சொல்லப்பட்டது. தாஸனாயும் ஸகாவாயு மமைந்த ஸூக்ரீவனுக்கு இஷ்டம் செய்யவேண்டிய கடமை பெருமானுக் கவர்ஜநீயமாயிற்றுகையாலே ஸூக்ரீவ விரோதியென்னு மாகாரத்தாலே வாலி பக்கல் விரோதம் வஹித்த பெருமாள் அவனைக் கொல்லப் புகுந்தது யுக்தமேயாம்.

நம் கார்யம் செய்துதலைக்கட்டவல்ல சக்தி ராமனுக்கு உண்டோ இல்லையோ வென்று விஹ்வனான ஸூக்ரீவனைத் தேற்றினவன்றி அவன் வாலியோடே போர்புரியப்போக மாட்டானாகையாலும், போகாவிடில் வாலியைக் கொல்ல வழியில்லாமையாலும், கொல்லாவிடில் தாம் பண்ணின அபயப்ரதாநம் பழுதுபடுமாகையாலும் ஸூக்ரீவனை விஸ்ரப்தனாக்கவேண்டியது ஆவச்யகமாக, ஸாலபஞ்ஜநம் ப்ரப்தமாயிற்றித்தனை....என்று இந்த ச்லோகத்தாலருளிச் செய்தாராய்த்து. (20)

யத்வா ம்ருகம் ம்ருகயுவந் ம்ருகயா பதேநச் சந்நோ ஜகந்த நது சத்ரு வதாபிமுக்யாத், தத் யுக்தமேவ தவ ராகவவம்சஜஸ்ய, திர்யக்ஷு நைவ ஹி விபக்ஷதயோபசார: (21)

ம்ருகம் ம்ருகயுவத்	காட்டு ம்ருகத்தை வேடன்	இதி யத் வா	என்பது யாதொன்றுண்டோ
	மறைந்து கொல்லுமா	தத்	அதுவானது
	போலே	ராகவவம்சஜஸ்ய	இஷ்வாகு வம் ச ய ராந
ம்ருகயாபதேந	(தேவரீரும் வாலியை)	தவ	தேவரீருக்கு
	வேட்டையாடும் விழுக	யுக்தமேவ	தருந்ததேயாம், (எனென்றால்)
	காட்டிலே	திர்யக்ஷு	திர்யக் ஜந்துக்களிடத்தில்
சந்ந: ஜகந்த	மறைந்திருந்து கொன்றீர்	விபக்ஷதயா உபசா	ஒளபசாரிகசத்ருத்வ ப்ரதி
சத்ருவத் ஆபி	சத்ருவோடே யுத்தம் செய்	ரோபி ந ஹி யுக்த: {	பத்தியும் தகாதிமே.
முக்யாத் து ந	யும் கணக்கிலே நேர்நின்று		
ஜகந்த	கொன்றிரிஸ்லை.		

சரணுகதனான ஸுக்ரீவனுக்காக வாலிவதம் ப்ராப்தமாயிற்றென்த செவ்வப்
லும் நேர்கொடு நேரே நின்று வாலியைக் கொல்வது தவிர்த்து மனதந்தெய்வம்
பாணப்ரயோகம் பண்ணி வதம் செய்தது அயுத்தமன்றோ? வேட்டைக்காரன் கிதூஷ
களை மறைந்து நின்று அடிக்குமாபோலே அடித்துப் பொகட்டது யுத்தமாருமோ! சத்ரு
வென்று புத்திபண்ணிச் செய்த வதமாகில் உருவைக்காட்டி எதிரேநின்ற புத்தம் செய்வ
தன்றோ ப்ராப்தம்; ஸ்ரீராமன் பரமதார்மிகனாயிருந்துவைத்து இங்ஙனே அதர்மனை
செய்தது அநுசிதமன்றோ வென்று பலர் பேசுவதுண்டிதே: “நிரவதி குணக்ராமே ராவே
நிராகஸி வாகஸிஸ்புரணமுஷிதாலோகா லோகா வதந்தி ஸதந்திகே! வாதநு ஹதிம் வாக்
த்ரோஹம் மநாகபஸர்ப்பணம்” என்று ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்திலே தேசிகனும் அருளிச்
செய்தாரே. வாலியை வதம் பண்ணினதே அயுத்தம்; அதுதன்னிலும் மறைந்து நின்று
கொன்றது ஸுதராமயுத்தமென்று பழிப்பார் பலருண்டே; அதில் முதல் பழிப்புக்குப்
பரிஹாரமருளிச் செய்தார் கீழே; இரண்டாம் பழிப்புக்கு இதில் பரிஹாரமருளிச் செய்தார்:
ஸ்ரீவார்த்தத்தாலே பாமரர் சொல்லும் துஷணத்தை அநுவதித்து உத்தரார்த்தத்தாலே ஸமாதா
நம் பண்ணுகிறார். யுத்தமானபடி எங்ஙனையென்னில், [ராகவவம்சஜஸ்ய தவ திர்யக்ஷு விபக்ஷ
தயா உபசாரோபி நயுக்தோஹி.”] “விவாதச்ச விவாஹச்ச ஸமயோரேவ சோபதே”
என்றிறேயுள்ளது. பெருமாள் தாம் இக்ஷ்வாகு வம்சயராயிருந்துவைத்து திர்யக்ஷோபி
யிலே பிறந்து ஸர்வதா விஸத்ருசமான ஒரு குரங்கை ப்ரதிபக்ஷியாகக்கொண்டு எதிரே
நின்ற பொருதாரென்றால் இது அவருடைய குலத்துக்கே இழுக்காமே. வாலியை சத்ரு
வாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு நஷத்தம் தாம் போரடையாலே ராஜாக்கள் கொடிய
மிருகங்களைப் பதுங்கிநின்ற கொல்லுகிற வேட்டை முறைமையால் கொன்றதுவே யுத்ததாம்
என்றாராய்த்து.

இது சாடுக்தியாக அருளிச்செய்த ஸமாதானமென்று சிலர் நினைத்தாலும்
பரமார்த்தபூத ஸமாதானங்களில் இதுவும் ஒன்றேயென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

ராவண வதத்துக்கு ஸஹாயம் தேடுகிற பெருமாள் அந்த ராவணனை அநாயா
ஸேந ஜயிக்கவல்ல வாலியைக் கொன்றுவிட்டு பரமபீருவான ஸுக்ரீவனை ஸஹாயம்
கொண்டது என்ன புத்திசாலித்தனம்? என்று ஏசுவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம்;—

வாலியானவன் முன்னமே ராவணனோடு அக்நிஸாக்ஷிகமாக ஸ்நேஹம் கொண்
டிருந்தபடியால் அவனைத் தாம் துணைகொண்டால் ராவணாதி துஷ்ட நிக்ரஹம்பண்ண
வழியில்லாமல் போமாகையால் பெருமாள் ஸுக்ரீவனைக் கைக்கொண்டு வாலியை வதைத்
தார். வாலியை ஸஹாயமாகக்கொள்ள ஸௌகர்யமில்லை யாகிலும் அவனை வினாக
வதம் செய்யாமலாவது இருக்கலாமேயென்னில் கேண்மின்;—இனிச் செய்யவேண்டிய
ராவணவதமாகிய தேவகாரியத்துக்கு இந்த வாலிவதம் அங்கமென்று நினைக்கத்தக்கது.
ஏனென்னில்,—ஆர்த்ராபராதியா யிருந்தாலும் சரணுகதனாய்விட்டால் அவனை ரக்ஷிப்ப
தாகிற சிறந்த தருமத்தை மேற்கொண்டு நடப்பவரான பெருமாள் இந்த தர்மத்துக்கு
ப்ரதிபடனாயிருந்த வாலியைக் கொல்ல ப்ராப்தமாயிற்று. ப்ரமாதாத் அபராதியான
ஸுக்ரீவன் சரணமடைந்த பின்பும் க்ஷமியாதே அவனைப் பலவகைகளிலும் கொல்
லப் பார்த்தவனிறே வாலி. ஆகையாலே வாலிபக்கல் இது பெருத்த தோஷம்.

பாதா பரிக்ரஹமும், ப்ராத்ரு விரோத சிந்தையும், துர்பலனாய் முதுகு காட்டி யோடுகிற
வனைத் துரத்தித்துரத்திக் கொல்லத் தொடங்குவதும் முதலிய துச்சரிதங்கள் வாலியிடத்திலே
யிருந்தபடியால் ஏகதாரவாதராயும், ப்ராதாக்களை ப்ராண நிர்விசேஷமாக மதிப்பவராயும்
துர்பலனான சத்ருவைப்பார்த்து ‘இன்று போய் நாளை வா’ என்று அன்போடுசொல்லி
விடுத்தருளும் மஹா வீரராயுமுள்ள பெருமாள் அவனை அழித்தது அத்யுசிதமேயிறே.

எதிரேவந்து கில்லாதே மறைந்திருந்து அடித்ததும் யுத்தம். முந்தறமுன்னம்
சரணமடைந்த சுக்ரீவனுக்கு அபயமளித்து வாலியைக் கொல்வதாக வாக்தாநம் செய்து

விட்ட பெருமான், பிறகு வாலியினெதிரில் நின்று யுத்தம் செய்தால் பெருமானுடைய திறலைக்கண்டு அஞ்சி வாலியும் தன்னை சரணம் புகுந்தானாகில் தஞ்சமடைந்தவனை வதைக் கக்கூடாமைபற்றி அவனைக் கொல்லாமல்விடுமளவில் முன்னே ஸுகீரீவனுக்கு அளித்த வாக்காநம் தவறிப்போய்விடுமே யென்கிற நோக்கம் முக்கிய காரணம். தவிரவும் எதிரந்தவர்களுடைய பலத்தில் பாதிபாகம் தன்னிடம்வந்து சேரும்படி வாலி சிவனிடத்தில் பெற்றிருக்கிற வரம் பழுதுபடாமலிருக்கும்படி மறைந்து நின்று அம்புவிட்டாரென்பது மொன்று. அவரவர்கள் தேவதாந்தரங்களிடத்தில் பெற்ற வரங்கள் பழுதுபடாதபடியன்றோ எம்பெருமான் காரியம்செய்வது, இங்ஙனே பல காரணங்களுண்டு. (21)

22 மாநுஷ்யகம் சரிதமாசரிதம் ப்ரவ்ருத்த : தேவாதிகம் சரிதமங்க ! கீமங்க்யகாரீஷீ : |

யத் ஸாகரே பத பபந்தித் நாத ஸேதும் சைலை : பலவங்கமஸமிங்கித் ஸம்பாணுந்நை : ||

அங்க ;	வாராய் பிரானே !,	நாத	ஸ்வாமிக்.
மாநுஷ்யகம்	{ மதுஷ்யத்வைகாந்தமான	பலவங்கமஸமிங்கித்	{ வாகாநீரர்களால் கொண்டு
சரிதம்	{ கார்யத்தை	ஸம்பாணுந்நை :	{ வந்து எறியப்பட்ட
ஆசரிதம்	செய்வதற்கு	சைலை :	குன்றுகளாலே
ப்ரவ்ருத்த : (தவம்)	ப்ரவர்த்தித்தவனுந்	ஸாகரே	ஸமுத்திரத்திலே
தேவாதிகம்	{ தேவர்களுக்கும் நிலமல்லாத	ஸேதும் பபந்தித்	அணை கட்டினாய்
சரிதம்	{ கார்யத்தை	இதி யத்	என்பது யாதொன்றுண்டு
கீம் அங்க்யகாரீஷீ :	ஏன் ஏற்றுக்கொண்டாய் ?	(ததேவ)	அதுதான்.
(அப்படி செய்த கார்யமேதென்னில்)		பத !	ஆச்சர்யம் !

ஸேதுபந்தநமாகிற அதிமாநுஷ க்ருத்யத்தை அனுஸந்திக்கிறோரிதில். “ஆத்மநம் மாநுஷம் மந்யே” என்று தாமே சொல்லிக் கொண்டபடியே மதுஷ்யத்வைகாந்திகமான க்ருத்யத்தையே செய்வதாகப் புகுந்த தேவரீர் தேவர்களுக்கும் நெஞ்சால் நினைக்கவு மொண்ணாத காரியத்தைச் செய்ய ஒருப்பட்டது என்றோ? அங்ஙனே செய்தது ஏதென்ன, அருளிச்செய்கிறார். (யத் ஸாகரேஇத்யாதி) * குாக்கினத்தாலே குரைகடல் தன்னை நெருக்கி அணைகட்டி * என்கிறபடியே தண்ணீரைக் காண இரய்த்துக் கிளைகளிலே தத்தித் தாவித் திரிந்து சாகாம்ருகம் என்று பேர் பெற்றுக் கிடக்கிற குங்குகளை வைத்துக்கொண்டு அவை புரட்டிக் கொணர்ந்து எறிந்த மலைகளைக் கொண்டு ஸமுத்திரம் தன்னிலே ஸேதுபந்தம் பண்ணிற்றே! இது மதுஷ்யத்வைகாந்தமான சரிதமோ? தேவர்களுக்கும் நிலமல்லவிறே இக்கார்யம்; இது ஸங்கடமானபடி என்றோ வென்கிறார்.

பெருமான் முதலிலே மாநுஷ்யகத்துக்குத் தக்கபடி விநயத்தாலே காரியம் ஸாதிக்கப் பார்த்து ஸமுத்திர ராஜனை நோக்கிச் சரணாகதி பண்ணின கிடத்தில் அவன் இவருடைய பரத்வஸமாநாதிகாரண ஸௌலப்யத்தைக் கணிசியாதே கேவல ஸௌலப்யத்தையே பார்த்துக் குழைச் சரக்காக நினைத்து “பாந்திட்டு நின்ற படுகடல் தன்னை இரந்திட்ட கைமேல் எறிதிரைமோத” என்கிறபடியே திரஸ்காயம் தோற்ற இருந்தபடியாலே பெருமான் திருவுள்ளம் சீறி ‘எல்லாரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை சோஷிப்பிக்கிறேன்’ என்று ஆக்நேயாஸ்திரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கின வளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடி வந்து பெருமானைச் சரணமடைந்து கடல் வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுவதற்கு உடன் பட்டுச் சொன்னபடியாலே பெருமான் வாகா முதலிகளைக் கொண்டு மலைகளை யிடுவித்து ஸேதுபந்தம் பண்ணியருளினார்.

இந்த ச்லோகத்தால் மதுஷ்யத்வே பரத்வத்தில் நடுபட்டுப் பேசினாய்த்து, பாவநாஸித்தமான மதுஷ்யத்வத்தை ஸ்வாபாவிகமான பரத்வம் வென்று விடுமென்ற தாய்த்து. 22.

23 யோ விக்ரமேண மதுஜத்வ விபூஷணேந தேவம் வரம் வருணராஜ மஜ / வ்யஜேஷ்டா : |
க்ருத்வோபதாம் தசாதம் வித்ருதாமுக்ஸய : தேவை : ஸ்துதச் ச ஸ கிலேந்தாஜிதா ஜிதோஸி.

அஜ !	பிறப்பிலியான பெரு	விதிருத்ரமுக்ஸய :	{ ப்ரம்மருத்ராத்
ய : த்வம்	மானே	தேவை :	{ தேவர்களாலே
மதுஜத்வ விபூஷணேந	யாவனொரு நீ	தசாதம் உபதாம் க்ருத்வா தசாதனைப் புரஸ்கரித்து	ஸ்துதச் ச (அபூ:) ஸ்துதிக்கவும் பட்டாயோ
விக்ரமேண	மதுஷ்யத்வத்துக்குப்	ஸ : த்வம்	அப்படிப்பட்ட நீ
வரம் தேவம்	பாங்கான	இந்த்ராஜிதா ஜிதோஸி கில	{ இந்திரஜித்தினால்
வருணராஜம்	பராக்ரமத்தாலே		{ ஜயிக்கப்பட்டாயிறே
வ்யஜேஷ்டா :	தேவச்ரேஷ்டனான		(இதுவென் ?)
	வருணனாகிய ராஜாவை		
	ஜயித்தாயோ		

ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் உடையவன் போல் ஸமுத்ர ராஜனை சரணாகதி பண்ணுவது ஒரு க்ஷணத்திலே; அடுத்த க்ஷணந்தன்னிலே சீறிச் சிவந்து "ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி" என்பது; இந்திரஜித்தாலே அஸ்தாபத்தனாய்க் கிடந்து மோஹித்திருப்பது ஒருபோது; தேவர்களெல்லாரும் தசாத சக்ரவர்த்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு லங்கையிலே வந்து "ஸீதா லக்ஷ்மீ: பவாந் விஷ்ணு: தேவ: க்ருஷ்ண: ப்ரஜாபதி: வதார்த்தம் ராவணஸ்யேஹ ப்ரவிஷ்டோ மாநுஷீம் தநூம்" இத்தயாதியாகத் துதிக்கும்படி வீற பெற்று நிற்பது ஒரு போது. உன்படி ஒன்றும் இன்னதென்று அறியப் போகிற தில்லையீ! என்கிறார்.

[மதுஜத்வ விபூஷணேந விக்ரமேண] மதுஷ்யத்வத்துக்கு அலங்காரமான விக்ரம மாவது—முன்னே காலில் விழுந்து பின்னே தலையறுக்க முயல்வதாம்.

[க்ருத்வோபதாமித்யாதி] லங்கையில் பிராட்டி அக்நி ப்ரவேசம் பண்ணின ஸமந் தரத்திலே * த்தோ வைச்ரவணோ ராஜா யமச்ச பித்ருபிஸ்ஸஹ..... ஆகம்ய நகரீம் லங்காம் அபிஜக்முச்ச ராகவம்* [யுத்தகாண்டம். 119. ஸர்.] இத்தயாதிப்படியே தேவர்க ளெல்லாரும் லங்கையிலே ஸ்ரீராமன் பக்கல் வந்து சேர்ந்து * ஏஷ ராஜா தசாதோ விமா நஸ்த: பிதா தவ * என்று சக்ரவர்த்தியை முன்னிட்டு * ஸீதாலக்ஷ்மீ: பவாந் விஷ்ணு: * இத்தயாதிகளாலே ஸ்துதித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. * உபாயந முபக்ராஹ்ய முபஹாஸ் ததோபதா * என்று அமரகோச மாகையாலே "உபதாம் க்ருத்வா" என்றது உபஹா மாக்கி என்றபடி; முன்னிட்டுக் கொண்டு என்று கருத்து.

[ஸ கில இந்த்ராஜிதா ஜிதோஸி] வருண விஜயத்தாலும் தேவகண விரசிட ஸ்துதி சதகங்களாலும் பராத்பானாகப் பொலிந்து நின்ற நீ ஸாநுஜனாய் இந்த்ராஜித்தின் அஸ்தரத்தாலே கட்டுண்டு மூர்ச்சித்துக் கிடந்தது என்கொல்! என்கை.

23.

24 அப்தீம் ந தேரித ந ஜிக்யித ராக்ஷஸேந்த்ரம் தைவாஸ்ய ஜஜ்ஞித யதா ச பலாபலம் த்வம்.
நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸபதி தஸ்ய பதேப்யஷிஞ்ச : தஸ்யாநுஜம் கதமீதம் ஹி விபீஷணஞ் ச.

(ஹே ராம!)	ஸ்ரீ ராமபிரானே !	ஸபதி	ஸாஹஸமாக
த்வம்	நீ	தஸ்யாநுஜம்	அவன் தம்பியான
யதா	எப்பொழுது	விபீஷணம்	விபீஷணனை
அப்தீம் ந தேரித	கடலைக் கடக்க வில்லையோ	தஸ்ய பதே	அந்த ராவணனுடைய பத
ராக்ஷஸேந்த்ரம்	ராவணனை		வியிலே
ந ஜிக்யித	ஜயிக்கவில்லையோ,	நிஸ்ஸம்சயஸ்ஸந்	ஸம்சயமில்லாதவனாய்
அஸ்ய பலாபலஞ்ச	இந்த ராவணனுடைய	அப்யஷிஞ்ச :	அபிஷேகம் பண்ணினாய்
	பலாபலத்தையும்	ஹி	என்பது ப்ரவித்தம்
வை ஜஜ்ஞித	அறியவில்லையோ,	இதம் ச கதம்	இதுவும் எங்கனே ?
ததா	அப்போது		

முடித்திருக்க வமையும்; அப்படி தீவ்ரமான திருவுள்ள மில்லையே பெருமாளுக்கு; ஆபி முக்ய லேசமாவது நேருமாகில் அவனைத் திருத்திப் பணிகொள்ளக் கடவோ மென்றிறே ப்ரத்யாசை யோடே கிடந்தது. 'இன்று போய் நாளைவா' என்று விட்டதற்கும் திருவுள்ள மிதுவிதே. ஆகையாலே, எங்ஙனே யாகிலும் அவன் நமக்கு ஆளாகக் கூடுமோ வென்னும் நசையாலே யாய்த்து இலங்கை யளவும் சென்று துவண்டது. 25.

26 ஏதத் கதம் கதய யம்மதிதஸ் த்வயாஸௌ ஹித்வா ஸ்வபாவநிபாஹம் ப்ரதிதம் த்ரிலோக்யாம் |
அச்வாப்ஸரோ விஷஸுதா விதுபாரிஜாத லக்ஷ்மியாத்மநா பரிணதோ ஜலதீர் பபூவ.

(ஹே தேவ !)	எம்பெருமானே !	அச்வாப்ஸரோ	குதிரை அப்ஸாஸ்ஸு விஷம்
த்வயா மதித :	உன்னாலே கடையப்பட்ட	விஷஸுதா விது	அம்ருதம் சந்திரன் கல்ப
அஸௌ ஜலதி :	இந்த ஸமுத்ரமானது	பாரிஜாத லக்ஷம்	தரு லக்ஷம் ஆகிய ஏதத்
த்ரிலோக்யாம்ப்ரதிதம்	த்ரிஜகத் ப்ரவித்தமான	யாத்மநா	ரூபமாக
ஸ்வபாவ நியமம்	{ 'இன்னது இன்னலிதமாகப்	பரிணதோ பபூவ	{ பரிணமித்த தென்பது
ஹித்வா	பரிணமிக்கும்' என்கிற	இதி யத்	{ யாதொன்றுண்டு
	நிபதஸ்வபாவத்தை விட்டு	ஏதத் கதம்	இது எங்ஙனே !
		கதய	சொல்லாய்.

கீழ் "மாநுஷ்யகம் சரிதம்." என்கிற ச்லோகம் தொடங்கி நாலு ச்லோகங்களி லும் ஸமுத்ரப்ரஸ்தாவ மிடைவிடாது வருகையாலே ஸமுத்ரபந்த ப்ரஸங்கத்திலே ஸமுத்ர மதநமும் ஸம்ருதமாய் அதிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறார். எம்பெருமான் தேவர்களுக்காகக் கடல் கடைந்த காலத்திலே அக் கடலில்கின்றும் உச்சைச் ச்ரவஸ் என்னும் குதிரையும் அப் ஸா ஸ்திரீயும் ஹாலாஹலமும் அம்ருதமும் சந்திரனும் கல்பகவ்ருக்ஷமும் பிராட்டியும் என்றிவை முதலான வஸ்துக்கள் கிளர்ந்தனவாக இதிஹாஸங்களிலே காண்கின்றது; இது என்ன அதிமா நுஷக்ருத்யமோ பிரானே ! ஸமுத்ரமே அச்வாதிரூபேண பரிணமித்து விட்டதிதே; லோக த்ருஷ்டந்யாயத்திலே இது அஸங்கடிதமிதே. பால் தயிராகப் பரிணமிக்கும்; வெண்ணெய் நெய்யாகப் பரிணமிக்கும் என்றிப்படி லோகத்திலே சில பரிணமப்ரக்ரியைகள் வ்யவஸ் திதமாகக் கண்டிருக்கிறோம்; ஜலத்ரவ்யம் அச்வாதிரூபேண பரிணமிக்கும்படியை எங்கும் கண்டிலோம். அப்பனே ! இது என்ன விசித்திரம்? சொல்லாய். என்கிறார். 26.

27 யத் தாத்ருசாகஸமரிம் ரதவீர விஷ்ய விசரம்யதாமிதி முமோசித முக்தமாஜௌ |
கோயம் குண: கதரகோடிகத: கியாந் வா கஸ்ய ஸ்துதே: பதமஹோ பத கஸ்ய பூமி: ||

ரகுவீர !	ஸ்ரீராம பிரானே !	அயம் குண: க :	இது என்ன குணம் !
தாத்ருச ஆகஸம்	{ அப்படிப்பட்ட (துர்வசமான)	கதரகோடி கத :	எந்த வகுப்பில் சேர்ந்தது !
அரிம்	{ அபராதம் செய்த ராவணனை	கியாந் வா	எவ்வளவுடையது ?
ஆஜௌ	போர்க்களத்திலே.	கஸ்ய ஸ்துதே :	{ யாருடைய ஸ்தோத்திரத்
முக்தம் வீஷ்ய	{ ஒன்றும் செய்யத்தோன்றாதவ	பதம்	{ துக்கு ஆஸ்பதமானது ?
	ஓக நோக்கி	கஸ்ய பூமி :	ஆர்க்குக் காண நிலமாவது ?
விசரம்யதாம் இதி	{ 'இன்றுபோய் நாளை வா'	அஹோ பத !	ஆச்சர்யமென்னுமித்தனை.
முமோசித	{ என்று போகவிட்டாயே !		

நிலை கூடங்கி நின்ற ராவணனை நோக்கி, இன்று நீ சாலவும் இளைத்தாய்; தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணின உன்னை இப்போது ஒரு நொடியிலே வதப்பண்ணிவிடலாமாயினும் அது செய்ய நினைத்திலேன்; இலங்கைக்குச் சென்று - தேற்றிக்கொண்டு மீண்டும் வா, என்று சொல்லிப் போகவிட்டருளின மஹா குணத்திலே வித்தராய்ப் பேசுகிறார். *சுரிசுமல் கணிவாய்த் திருவிளைப்பிரித்த கொடுமையில் கடுவிறை யரக்கனிதே. இவன்செய்த அபராதம் வகைதொகையிட்டுச் சொல்லப்போகாதிதே *தாத்ருசாகஸ மென்னுமித்தனை. [முக்தம்] நிலைகலங்கினவனை [விசரம்யதாமிதி முமோசித] இன்று போகக் களைத்த நீ விடுசென்று சிறிது ச்ரமப்ஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு வா என்று சொல்லி விடுத்தருளிற்தே. [ஆஜௌ] போர்க்களத்திலே வந்த பையலை இப்படி விடுவாருண்டோ? [கோயம் குண:] ஸௌசீஷ்

யம் ஸௌஹார்த்தமென்று சில குணங்களுக்குப் பேரிட்டிருக்கிறுப் போலே இந்த குணத் தனக்கும் ஒரு பேரிட்டிருக்கவேணுமே; அந்த பேர்தானென்னென்கிறார்.

[கதா கோடி கத:] ஆசாயண ஸௌகர்யபாதகங்க ளென்றும் ஆசிரித கர்யபாத கங்க ளென்றும் இருவகுப்பான கல்யாணகுணங்களிலே இந்த குணம் எந்த வகுப்பிலே சேர்ந்ததோ? [கியாந்வா] இந்த குணத்தினளவு அறிவாருண்டோ? அப்ரமேயமன்றோ இது. [கஸ்ய ஸ்துதே: பதம்] வெண்ணெய் களவுகண்டு உலிவேடினைந்திருந்து ஏங்கின குணத்தைச் சொல்லப்புகு ஆறுமாஸம் மோஹித்தார்களென்றால் இந்த குணத்தன்னிலே வாய்திறக்கவுண்டோ வழி? [கஸ்ய பூமி:] இதைக் காண்பார்தானுண்டோ? ஒருவர்க்கும் நிலமன்றிறே. 27.

28 யல்லக்ஷமஸ்த்வததுஜோ ரிபுசக்தி முக்த; சத்ரோர் குநர் ஹதுமதஸ்து லதூர் பபூவ |
ஏதேந தே ஸுவிதிதோ பவதிந்ந்ரசத்ரோ: மாயாஸ்தர் பந்தந நிபந்தநஜோ விமோஹ: ||

(ஹே ராம!)	ஸ்ரீ ராமனே!	இதி யத்	என்பது யாதொன்றுண்டு.
ரிபு சக்தி முக்த:	{ சத்ருவான ராவணனுடைய சக்தியென்கிற ஆயுதத்	ஏதேந	இந்த விஷயத்தினால்
த்வததுஜ:	{ தாலே மோஹித்தவனான	தே	உனக்கு
லக்ஷமண:	{ உன் தம்பியான லக்ஷமணன்	இந்தர் சத்ரோ:	{ இந்தாஜித்து மாயாஸ்தர்த்
சத்ரோ: குரு:	{ சத்ருவுக்கு அசைக்கவும்முடி யாதபடி கனத்தவனாகவும்	மாயாஸ்தர் பந்தந	{ தால் கட்டிவைத்ததனா
ஹதுமதஸ்து	{ திருவடிக்கோ வென்றால்	நிபந்தநஜ	{ லண்டான மயக்க
லகு:	{ பூமலைபோல் எடுக்கலாம்	விமோஹ:	{ மானது
பபூவ	{ படி லேசாகவும்	ஸுவிதித: அபவத்	{ (மநுஷ்ய பாவநார்த்தம் என்னுமிடம்) ஸ்பஷ்ட மாயிற்று.

கீழ் 23-ஆம் ச்லோகத்திலே அருளிச்செய்ததற்கு ஸமாதாநம்போலே இருக்கிற தாய்த்து இந்த ச்லோகம். ராவணனுடைய சக்தியென்னு மாயுத விசேஷத்தாலே புடையுண்டு மூர்ச்சித்த லக்ஷமணனை ராவணன் ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு எடுக்கப் புக்க லிடத்தில் எடுக்கமாட்டிற்றிலன்; திருவடி தனியனாயிருக்கச் செய்தேயும் கருமுகைமலை போலே யெடுத்து ஏறிட்டுக்கொண்டு போனான்.

லக்ஷமணன் மூர்ச்சித்தான் என்பது உண்மையாகில் [அதாவது அஸாமர்த்தம், ப்ரயுக்தமாகில்] சத்ருக்களுக்குப் பேர்க்கவுமொண்ணாதபடி கனக்கவும், பக்தனுக்கு எளிதில் எடுக்குப்படியாகவும் வேண்டாவிதே. நெஞ்சில் சாத்ரமுவடையார்க்கு அரியனாகவும் பரிவுடையார்க்கு எளியனாகவும் ஆனென்னென்போது மாயாஸ்தர் பந்தந ப்ரயுக்தமான மோஹமானது மநுஷ்யபாவனைக்கு அநுகுணமான அபிநயமாத்ரமென்னுமிடம் ஸுவ்யக்த மாய்த்திறே.

த்ருதியபாதத்தில் “ஏதேந வை” “ஏதேந வாம்” “ஏதேந தே” என்று மூன்றுவகையான பாடங்கள் வழங்குகின்றன. “வாம்” என்ற பாடம் பொருத்தமான தென்று அருளிச்செய்வார். “வாம்-யுவயோ:” என்றபடி. மாயாஸ்தர் பந்தந மூலக வ்யாமோஹம் ராமலக்ஷமண ரிபுவர்க்குமுண்டாய்த்திறே. எம்பெருமானொருவனைப்பற்றியே இங்கு ஸ்தோத்திரப்ரஸக்தியுள்ளதாகையாலே “தே” என்று ஏகவசந பாடமே ஏற்கு மென்பாருமுளர். 28

29 ஹா ஹந்த ஹந்த பவதச் சாணாவிந்த த்வந்த்வம் கதாநு பவிதா விஷயோ மமாக்க்ஷணே: |
யோஹம் நீர்களை விநீர்களை தந்தகாரை: வ்ருகைஷ்ஸ் த்ருணைச் ச ஸுலபம் ஸமயம் வ்யதீத: ||

ய: அஹம்	யாவனொரு அடியேன்.	ஸமயம்	கால விசேஷத்தை
நீர்களை விநீர்களைத்	{ நன்றாக விடுபட்ட அஜ்ஞா	வ்யதீத:	இழந்தேனோ,
அந்தகாரை:	{ நாந்தகாரத்தை யுடைய	தஸ்ய மம	அப்படிப்பட்ட எனக்கு
வ்ருகைஷ்:	{ வ்ருகைகளாலும்	பவத:	உன்னுடைய
த்ருணைச்ச	{ த்ருணங்களாலும்	சாணாவிந்த த்வந்	{ திருவடித்தாமரையினை
ஸுலபம்	{ எளிதில் அடையக்கூடியதா	த்வம்	{
	{ யிருந்த	அக்ஷணே: விஷய:	நேத்திர விஷயமாக

கதா து பலிதா { இனி எப்போது ஆகப்போ | ஹா ஹந்த ஹந்த! கஷ்டம் கஷ்டம்! கிறது.

அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத் தேற்றின வருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து ஐயோ! பாவியேன் அந்த நல்லடிக் காலத்தை இழந்தொழிந்தேனே யென்று வயிறுபிடிக்கிறார். “முனிவன் வேண்டத் திறல் விளங்கு மிலக்குமனைப் பிரிந்தான் தன்னை” என்கிறபடியே இனைய பெருமானை விட்டுப்பிரிந்ததனால் தரிக்கமாட்டாமல் போகவேசித்த பெருமாள் ராஜ்யத்தை விட்டு, எழுந்தருளத் தொடங்கியபோது அயோத்தியா நகரவாஸி ஜந்துஜாதங் களடங்கலும் பெருமானைச் சரணமடைந்து “தேவரீர் எங்குச்சென்றாலும் அடியோங்களை யும் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு செல்லவேணும்” என்று பார்த்திக்க, பெருமாள் அவர்களுடைய பக்திப் பார்வையைக்கண்டு உவந்து “ததாஸ்து.” என்றருளிச்செய்து அனை வரையும் தம்மைப் பின் தொடர்ந்து வரும்படி பணித்தருளி பாயாணப்பட, அப்பொழுது சேதநாசேதநங்களோடு வாசியற ஸகல பதார்த்தங்களும் பெருமாள் பின்னே செல்ல, இங்ஙனே பலரும் புடைசூழ ஸ்ரீ பகவான் ஸ்யுஷில் இறங்கித் தன்னடிச் சோதிக்கெழுந்தரு ளும்போது ப்ரேம பாவசர்களாய் தம்மைப் பின்பற்றி ஸ்யுஷில் முழுகி உடம்பைத் துறந்த எல்லா வுயிர்கட்கும் ப்ரஹ்மலோகத்துக்கு மேற்பட்டதாய் பரமபதம்போலவே அபுநரா வருத்தி லக்ஷணமான ஸாந்தானிக மென்னும் லோகத்தை அளித்த:ரென்று உத்தர ஸ்ரீராமா யணத்திலுள்ள இதிறாஸம் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

[நிரர்க்கள விநிர்க்களத் அந்தகாலை:] ஆந்தர தமஸ்ஸான அஜ்ஞாநத்தை இங்கு அந்த காாமென்கிறது. அஜ்ஞாந லவலேசம் சிடந்தாலும் பேறுபெற முடியாதாகையாலே பகவ தநுக்ரஹத்தாலே விச்ருங்கலமாக வெளிக்கழியப் பெற்ற அஜ்ஞாநத்தையுடைய என்கை. ஜ்ஞாநப்ரஸக்தியே யில்லாத வருஷத் தருணதிகளுக்கு அஜ்ஞாந விநிர்கமம் சொல்ல ப்ரஸங்க மென்னென்னில், நாமரூப விசிஷ்டமான ஸகல வஸ்துக்களிலும் ஒரோ ஜீவாதிஷ்டாந முண் டென்று சாஸ்தாம் சொல்லுகையாலே ப்ரஸக்தியுண்டென்று கொள்ளலாம். பெரியாழ் வார் திருமொழியில் (4-4-4.) “உரகமெல்லனையான் கையில்.....பருகு நீரு முடுக்கும் கூறையும் பாவம் செய்தன தான் கொலோ” என்றவிடத்து மணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யாந ஸ்ரீ ஸூக்தியை ஸேசிப்பது.

[வ்ருக்ஷஸ் த்ருணைச்ச] “புற்பா முதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே” என்ற அருளிச்செயலில் நோக்கு. [ஸுலபம் ஸடயம் வ்யதீத:] அந்த வருக்ஷத் தருணதிகளிலே நானுமொருவனுய்ப் பிறவாதொழிந்தேனே யென்கிறார். [ஹா ஹந்த ஹந்த] பூரிதாந காலத் திலே ஏமாந்தவனுக்கு பரீக்ஷ்ய தாந காலத்திலே என்ன ப்ரஸக்தி. பாவியேன் இழந் தொழிந்தேனே யென்று கதறுகிறார்.

29

30 வம்சம் ரகோ ரநுஜீக்ருக்ஷு ரிஹாவதீர்ண : த்வயைர் வவர்ஷித ததாத்ர பவத் துணைகை : | த்வத்ஸந்தி ப்ரபவசைத்ய ஜுஷோ யதாஹி வ்ருக்ஷாச் ச தாந்தி மலபந்த பவத் வியோகே : ||

(ஹே ராம !)	ஸ்ரீராமபிரானே !	த்வத் ஸந்திதி	{ உன்னுடைய ஸந்திதாநத்தா லுண்டான குளிர்ச்சியை யடைந்த
ரகோ: வம்சம்	ரகு வம்சத்தை	ப்ரபவ சைத்ய	
அநுஜீக்ருக்ஷு:	அநுக்ரஹிக்க விரும்பி	ஜுஷ :	{ மரங்களும் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்த காலத்திலே
இஹ அவதீர்ண:	த்வம் இந்நிலத்தில் அவதரித்த நீ	வ்ருக்ஷாச்ச	
அத்ர	இவ்விடத்தில்	பவத் வியோகே	{ எப்படிப்பட்ட வாட்ட மடைந்தனவோ (அப்படி)
திவ்யை: பவத்	{ திவ்யமான உன் குண ப்ரவா	யதாஹி தர்ந்திம்	
குண ஓகை :	{ ஹங்களைக் கொண்டு		
ததா வவர்ஷித	{ அப்படி வர்ஷித்தாய் (எப்படி யென்னில்)		
		அலபந்த	

கோணஜகபதத்தில் வருக்ஷாதிகளுக்கும்கூட மோக்ஷப்ரதாரம் பண்ணினபடி பெங்களேபென்ன அருளிச்செய்கிறார்- ரகுவம்சத்தை அநுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி இவ்விடத்திலே அவதரித்த தேவரீர் ஸ்வகீய திவ்ய குணங்களைக் கொண்டு வர்ஷித்தபடி

யெங்ஙனே யென்னில்; தேவரீருடைய ஸந்தியுண்டானபோது அநாவ்ருஷ்டியாய்க் கிடந்தாலும் வ்ருஷத் த்ருண லதௌஷ்டிகளெல்லாம் குளிரந்து தழைத்திருக்கும்படியாகவும், தேவரீருடைய வியோகமுண்டானபோது எத்தனை வ்ருஷ்டியுண்டாகிலும் வாடிக்கிடக்கும்படியாகவுமன்றோ செய்தது. பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளின பின்பு சக்ரவர்த்தியை நோக்கி ஸுமந்திரன் சொல்லுகிறான், 'பெருமானுடைய ஸந்திதானமே தாரகமாக செழித்துக் கிடந்தவை வியோகத்திலே உலர்ந்து வாடிப்போயின' வென்கிறான். "நற்பாலயோர்த்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தனன்" என்றாரிறே ஆழ்வாரும். நற்பாலுக்கு உய்க்கையாவது ஸ்வஸம்ச்லேஷைக் ஸுகதுக்கரம்படி பண்ணுகை. இப்படியாகில் ராவணவதாரந்தரம் பரத்வாஜாச்ரமத்துக் கெழுந்தருளின பெருமானே நோக்கி அபேக்ஷிதமான வாத்தை வேண்டிக்கொள் என்று ருஷிசொல்ல, வ்ருஷங்கெல்லாம் தளிரும் முறியுமாக வேணுமென்று பரத்வாஜரிடத்தில் வரங்கேட்டதாகவும், அவரும் 'ததாஸ்து' என்றதாகவும் பின்பு அப்படியே ஆனதாகவும் சொல்லுகிறவிது கூடுமோ? ஸ்வஸந்திதானத்தாலே இயற்கையாகவே அப்படி ஆகவேண்டியதை வரங்கொண்டு பெறுவானேள்? என்னில்; அவாப்த ஸமஸ்தகாமனே நோக்கி வரம் வேண்டிக்கொள் என்று விதித்தால் மஹர்ஷியின் முகம் கோணமைக்கு ஏதேனுமொன்றை வேண்டிக்கொள்ள வேணுமிறே. "மத்த: கிமபி காங்க்ஷத்வம்" என்ற ருத்ரனே நோக்கி 'ஊஃபோம் வழியே நூலும் போம்படி வாமனித் துப்போ' என்றுரைத்த திருமழிசைப்பிரான்போலே சொல்லவல்ல நாவீறுடைய எல்லனே இராமபிரான்; ஆகையாலே தோற்றினதொன்றைக் கேட்டுவைத்தானாய்த்து.

ஆக இந்த ச்லோகத்தாலே என் சொல்லிற்றென்னில்; பரமபக்தியை த்ருணதிகளுக்கு உண்டாக்கிக் கொடுத்தே தேவரீர் முக்தியளித்ததென்ற தாய்த்து. 30

31 யே தர்ம மாசரிதமப்யஸிதம் ச யோகம் போத்துஞ் ச கிஞ்சந ந ஜாத்வதீகாரபாஜ: |

தேபி த்வதாசரிதபூதலபந்த கந்தாத் பந்தாதிகா: பாகதீம் கமிதாஸ் த்ருணாத்யா: ||

யே த்ருணாத்யா:	யாவை சில த்ருணதிகள்	ந அதிகாரபாஜ:	அநதிகாரிகளாயிருந்த
தர்மம் ஆசரிதம்	கர்மயோகத்தை அதுஷ்டிப்	தே அபி	னவோ
	பதற்கும்	த்வதாசரித பூதல பந்த	அந்த த்ருணதிகளும்
யோகம் அப்யஸிதம் ச	யோகாப்யாஸம் பண்ணுவ	கந்தாத்	நீ ஸஞ்சரித்த பாதேசங்
	தற்கும்		களின் ஸம்பந்த வாஸ
கிஞ்சந போத்துஞ்ச	ஏதேனு மொன்றை அறிவ	பந்தாதிகாஸ் ஸந்த:	நையாலே
	தற்கும்	பாகதீம் கமிதா:	கர்ம பந்தத்தைக் கடந்து
ஜாது	ஒருகாலும்		உத்க்ருஷ்ட கதியை
			அடைவிக்கப்பட்டன.

பகவத் பாகவதாபிமகதேச வாஸமும் ஸாதநவிசேஷ மாகையாலே அதுதானே த்ருணதிகளுக்கு முக்திஹேதுவாய்த்தென்கிறார். கர்மஜ்ஞாநாதி யோகங்களிலே ஒன்றையும அதுஷ்டிக்க அதிகாரமற்ற த்ருணதிகளும் தேவரீர் நடமாடின நிலங்களிலே ஜதித்திருக்கையாகிற ஸம்பத்தையுடையனவா யிருந்த காரணத்தினால் பாகதியை அடைவிக்கப்பட்டன. 31

32 தாத்ருக்தணே நநு பபூவித ராகவத்வே யஸ் தாவகம் சரித மநீவஹ மந்வபுங்க்த |

ஸோதீராவ ஹந்த ஹநுமாந் பாமாம் விழக்தீம் புத்த்யா வதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ. ||

ஹே தேவ!	எம்பெருமானே!	ஸ: அஸௌ	அந்த ஹநுமான்
ராகவத்வே	ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே	அத்ராவ பாமாம்	இவ்விடத்திலிருந்து
	அப்படிப்பட்ட கல்யாண	விமுக்திம்	கொண்டே ச்லாக்ய
தாத்ருக் குண: நநு	குணங்களையுடைய		மான மோக்ஷத்தையும்
பபூவித	யாயிருந்தாயிறே.	புத்த்யா அவதூய	ஸ்வபுத்தியால் திரஸ்க
	(அதை விவரிக்கிறார் மேல்)		ரித்து
ய: ஹநுமாந்	யர்வனோரு திருவடி	தவ சரிதம்	உன் சரிதத்தையே
தாவகம் சரிதம்	உனது சரித்திரத்தை	ஸேவதே	அதுபவித்துக்கொண்டிரா
அந்வஹம் அந்வபுங்க்த	நித்தியமதுபவித்தானே		வின்ருன்.

“பாவோ நான்யத்ர கச்சதி” என்று திருவடி நடுபட்டிருந்தபடியை அருளிச் செய்கிறார். [“பஹுவோ ந்ருப! கல்யாணகுண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே” “உன் மகனுக்கு குணங்கள் பல உள்” என்று பெளஜநங்கள் சொன்னது கிடக்கட்டும். திருவடியை யீடு படுத்தின குணங்களின் பெருமையை என் சொல்வோம். குணத்தாலே அநுகூலரையும் சரத்தாலே ப்ரதிகூலரையும் ஜயிக்கும் வீரனான உன்னளவிலே அதிவேலமாக வுண்டான ஸ்நேஹ பக்திகளாலே த்வத்குணநுபவத்தை விட்டுப் பாத்வத்தில் நெஞ்சு செல்லாமை சொல்லுகிற விடத்தில் பாத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமாய் “அந்யத்ர” என்னும்படி உன்னை யல்ல தறியாதிருந்தானிறே. ‘ராகவ த்வம்’ என்றும் பாடமுண்டு. 32

33 யத் த்வம் க்ருதாகஸமபி ப்ரணதி ப்ரஸக்தம் தம் வாயஸம் பரமயா தயயா க்ஷமிஷ்டா: |
தேவைவ மாத்ருசஜநஸ்ய மஹாகஸோபி யுக்தம் ஸமாச்வஸநமீத்யுப்தாயாமி.

க்ருத ஆகஸமபி	ஆர்த்ராபராதியாயிருக்கச் செய்தேயும்	தேவைவ	அதுகொண்டே
ப்ரணதி ப்ரஸக்தம்	ப்ரணாமத்திலே உத்யுக்த	மஹாகஸ :	தீரக்கழிப குற்றம் செய்
தம் வாயஸம்	னை	மாத்ருச ஜநஸ்யாபி	திருக்கிற
பரமயா தயயா	அந்த காகாஸுரனை		என்னைப் போன்றவர்
	போருளாலே		களுக்கும்
த்வம் யத் அக்ஷமிஷ்டா:	நீ க்ஷமித்தாய் என்பது	ஸமாச்வஸநம் யுக்தமிதி	அச்சங் கெட்டுத் தேறி
	யாதொன்றுண்டு	உபதாயாமி	யிருக்கை கூடுமென்று
			விச்வவித்திருக்கிறேன்.

சித்ரகூட பரிஸாத்திலே பிராட்டியும் தாமும் கூட ஜலக்ரீடை பண்ணின பின்பு பெருமாள் மடியிலே முந்துறப் பிராட்டி கண் வளர்ந்து அநந்தாம் பிராட்டி மடியிலே பெருமாள் கண் வளர்ந்தருளா நிற்கச் செய்தே இந்தப் புத்திரனான ஜயந்தன் ஆஸுரப்ரக்ருதி யாகையாலே தேவ ரூபத்தை மறைத்து காகரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு ஜநி யென்றறியாதே பிராட்டியுடைய வடிவழகைக்கண்டு விபீத புத்தியாலேவந்து திருமேனியிலே புண்படுத்த அத்தாலே பெருமாள் சீறியருளி காகத்தைக் குறித்து ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தை ப்ரயோகிக்க, அது புக்க விடமெங்கும் தொடருகையாலே ஓரிடத்திலும் போக்கற்று தன்னுடைய ப்ரண ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து, அவரையே சாணம் புக, அத்தாலே ப்ரம்மாஸ்திரத்திற்கு ஒரு கண்ணழிவைக் கற்பித்து பிரணனோடே போகவிட்ட தயானுத்வத்தைப் பேசுகிறார். ஆர்த்ராபராதியான அந்த காகாஸுரனையும் கூட க்ஷமித்தருளின படியாலே அஸமதாதி களுடைய அபராதங்களையும் க்ஷமித்தருளக் குறைபில்லை யென்று ஆச்வஸித்திருக்க விரகு கண்டோ மென்கிறார்.

[ப்ரணதி ப்ரஸக்தம் தம் வாயஸம்] இவனைப் பரிக்ரஹிக்கில் நமக்கும் அநர்த்தமா மென்று அனைவரும் கைவிடப் புகலற்றுச் செயல் மாட்சியாலே தரையிலே வந்து விழுந்தா னத்தனை ரிஷி, ‘சாணம் கத:’ என்றதும் ராமாபிப்ராயத்தாலே.

[அக்ஷமிஷ்டா:] க்ருபாகார்யமே பலித்துவிட்டது பிராட்டிஸந்தியாலேயிறே. 33

34 ஸா பூதநா சகடமர்ஜுநயோச் ச யுக்தம் பால்யோசிதாந்யபர சேஷ்டித விஷ்புலிங்கே |
யஸ்யாலபந்த சலபத்வ மஹோ நிகூட: ஸ த்வம் வ்ரஜே வீவ்ருநிஷே கில கம்ஸபீத்யா ||

யஸ்ய தவ	யாவனொரு உன்னுடைய	சகடம்	சகடாஸுரனும்
பால்யோசித அந்ய	பால்யோசிதமாயும் அந்	அர்ஜுநயோ: யுக்தஞ் ச	யமனார்ஜுநமும்
பர சேஷ்டித விஷ்பு	யார்த்தமாயு மிருக்கிற		விட்டில் பூச்சிபோல்
லிங்கே	சேஷ்டைகளாகிற நெ	சலபத்வம் அலபந்த	ஒழிந்தனவோ
	ருப்புப் பொறியிலே	ஸ: த்வம்	அப்படிப்பட்ட விக்ரம
ஸா பூதநா	அந்த பூதனையும்		சாலியான நீ

கம்ஸ பீத்யா
கிடஸ் ஸந்
வ்ரஜே

கம்ஸ பயத்தாலே
மறைந்து கொண்டு
திருவாய்ப்பாடியிலே

வஞ்சிதே கில
அஹோ!

வளர்ந்தாய்றே;
ஆச்சர்யம்!

“ப்ருச்சாமி கிஞ்சந” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாவதார திவ்ய சரிதங் களை அநுபவித்தாராய் நின்றார். இனிமேல் இருபத்தைந்து ச்லோகங்களாலே க்ருஷ்ணாவதார சரிதங்களையும் அநுபவிக்க விரும்பி அவன் தொட்டில்பருவத்திலேயே செய்த சில சேஷ்டி தங்களை நினைந்து நைந்து உள் கரைந்து உருகுகிறாதிதல். தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த கண்ண பிரான் திருவாய்ப்பாடியிலே ஒளித்து வளர்வதை அறிந்த கம்ஸன் அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சிசுவை நாடியுணர்ந்து கொல்லும் பொருட்டுப் பல அஸுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தி யான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குக் கண்வளரா நின்ற க்ருஷ்ண சிசுவை எடுத்து தன் விஷம் தடவின முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அந்த ராக்ஷஸியின் ஸ்தனங்களைக் கை களால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி முடித் திட்டான். இப்படியே, காவலாக வைத்திருந்த சகடத்தின் மேலே ஒரு அஸுரன் வந்து ஆவேசித்து மேலே பாய்ந்து நலியப் புக, முலை வரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடியாலே உதைத்தருள அந்த சகடம் கீழே விழுந்து அஸுரனுட்பட அழிந்தது. க்ருஷ்ணனுடைய தீம்புகளைப் பொறுக்கமாட்டாத யசோதை க்ருஷ்ணனை வயிற்றிலே கயிற்றினால் கட்டி ஒருரவிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருத மாத்தின் நடுவே எழுந்தருளிய பொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டதாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தன. நளசூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர்கள் நாரத சாபத்தாலே யமளார்ஜுநங்களாய்க் கிடந்தார்களாகி லும், கம்ஸப்ரேரிதனான அஸுரர்களும் அங்கே ஆவேசித்திருந்தனரென்று ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திப்பார்கள். “பொய்ம் மாயமருதான அசுரரைப் போன்றுவித்தின்று நீ வந்தாய்” என்றாரிறே பெரியாழ்வார்.

[பால்யோசித-இத்யாதி] கீழ்ச்சொன்ன பூதநா சகட யமளார்ஜுநங்களை முடிப்ப தற்கு தாதர்த்யேந ஒரு கார்யம் செய்தமை யில்லையிறே. பாலுண்கிற பாவனையிலே சகடத் தையும் தவழ்ந்து செல்லுதிற பாவனையிலே இரட்டை மருத மாங்களையும் முடித்தானத்தனையிறே. இந்த அந்யபர சேஷ்டிதங்களை ஸ்புலிங்க மென்றது—மேலே ‘சலபத்வ’ மென்றதுக் குச்சேர. விளக்கிலே விட்டில் பட்டபாடு பட்டன காணென்கிறார்.

[ஸ த்வம் கம்ஸபீத்யாஇத்யாதி] பூதநாதி நிரஸநம்போலே கம்ஸ நிரஸநத்தையும் சைசவத்தில் தானே அவலீலையாகச் செய்யவல்ல நீ அவனுக்கு அஞ்சி யொளித்து வளர்ந்தாய் என்பது ஆச்சர்யமா யிருந்ததீ!

34

35 பச்யத்ஸு ஸூரிஷு ஸதா பரமம் பதம் தே தேவ்யா ச்ரியா ஸஹ வஸந் பரயா விபூத்யா |
யோகேந யோகநிரதை : பரிமருக்யமாண : கிம் த்வம் வ்ரஜேஷு நவநீத மஹோ வ்யமுஷ்ணு :

ஹே க்ருஷ்ண !
தே பரமம் பதம்
ஸூரிஷு
ஸதா பச்யத்ஸு
பரயா விபூத்யா உப
லக்ஷிதஸ் ஸந்
ச்ரியா தேவ்யா
ஸஹ வஸந்
யோக நிரதை :

கண்ணபிரானே !
உன்னுடைய பரமபதத்தை
நித்யஸூரிகள்
ஸதா தர்சனம் பண்ணுகிற
சிறந்த செல்வத்தோடு
கூடினவனாய்
ச்ரீதேவிபோடு கூட வாழ்
பவனும்
யோகாப்யாஸ நிஷ்டர்க
ளாலே

யோகேந
பரிமருக்யமாண :
த்வம்
வ்ரஜேஷு
நவநீதம்
கிம் வ்யமுஷ்ணு :
அஹோ !

த்யாக மார்க்கத்தாலே
தேடப்படா கிற்பவனு
மான
நீ
ஆயர்மனைகளில்
வெண்ணெயை
ஏன் களவு கண்டாய் ?
ஆச்சர்யம் !

சீரிய: பதியாய் நித்யஸூரி ஸேவ்யஸூய யோகித்யேயனா யிருக்கிற வுனக்கு நவநீத செளர்யம் என்னோ வென்கிறார். “பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் கிண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற வெம்பெருமான்” என்கிறபடியே உபயவிபூதி கிர்வாஹ ஸம்பத் ஸம்ருத்தஸூய் நித்யஸூரிகள் கண் வட்டத்திலே * ஒண்டொடியாள் திரு மகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப விருந்து அரசு புரிகின்றவனான நீ யோகிகளுக்கும் எட்டாதே அந்வேஷ்டவ்யனா யிருந்துகொண்டு ஆயர் மனைகளிலே புகுந்து வெண்ணெய் களவு கண்டா யென்பது ஆச்சரியமா யிருந்ததீ! என்கிறார். அந்த பாத்வமெங்கே!, இந்த ஸௌலப்ய மெங்கே!. ஸூரிலேவ்யஸூயும் யோகிபிராந்விஷ்யமாணஸூயமிருந்து வைத்து வ்ராஜ ஜந் ஸாக்ஷாத் கார்யனானதும், உபயவிபூதி நாதஸூய், சீரிய: பதியா யிருந்து வைத்து நவநீத செளர்ய நிரதனானதும் ஆச்சர்யமிதே. “எங்காணு மீதொப்பதோர் மாயமுண்டே”—என் கிற திருமொழியை இங்கே சேர அநுஸந்திப்பது.

36 யம் துர்க்காஹம் ஸுமநம். நநஸாபி நித்யம் பந்தச்சிதம் பாம மீச முதாஹாந்தி |
தாம்நா நிபந்த இதி சுச்சுரும தம் பவந்தம் நாலம் பபூவித பத! சிலநாய தஸ்ய.

யம் பவந்தம்	யாவனொரு உன்னை	உதாஹரந்தி	(வைதிகர்கள்) சொல்லு
ஸுமநஸ: மநஸாபி	{ பரிசுத்தாச்ச: காரணனாவ	யம் பவந்தம்	கிறார்களோ,
நித்யம் துர்க்காஹம்	{ னுடைய மநஸ்ஸாலும்	தாம்நா நிபந்த:	அப்படிப்பட்ட உன்னை
பந்தச்சிதம்	{ ஒருகாலும் க்ரஹிக்கக்கூடா	இதி சுச்சுரும	தாம்பினால் கட்டப்பட்டவ
பாமம் ஈசம்	{ தவனாகவும்		நென்று தேர்விப்ப
	{ (ஸாம்ஸாரிக கர்ம). பந்தங்		டோம்
	{ களை அறுக்க வல்லவனாக	தஸ்ய	அந்த பந்தத்தை
	{ வும்	சிலநாய	அவிழ்த்துக்கொள்ள
	பாமேச்வரனாகவும்	அலம் ந பபூவித	அஸமர்த்தனான,
		பத!	ஆச்சர்யம்!

தாமபந்தந வ்ருத்தாந்தத்தை யநுபவிக்கிறார். எப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாதவனென்று ப்ரமாண சதப்ராதிபந்நனான நீ ஓர் அபலை கையிலே அகப்பட்டு நின்றதும், எல்லாருடைய கர்ம பந்தங்களையும் அறுக்கவல்ல நீ பந்தனா யென்பதும், ஸர்வ சக்தனான நீ அந்த தாம பந்தத்தை அறுத்தெறிய மாட்டாமல் அசக்தரைப் போலே அழுது ஏங்கி நின்றா யென்பதும் ஆச்சர்யதமங்களென்றாயிற்று.

37 ஐசம் ஹி சைசவமபி வ்யதிவேல கேலம் யத் பூதநா சகட ம்ஜுநயோசி ச யுகாம் |
பால்யோசிதாந்யபரஸாசி விசேஷ்டிதேந ஹந்தாலபந்த சலபாயித மோஜஸ்த தே.

யத்	யாவனொரு காரணத்தாலே	ஐசம்:	ப்ரதாபாக்கிக்கு
பூதநா	பூதனையும்	சலபாயிதம்	விட்டில் பூச்சியாயிருக்கையை
சகடம்	சகடாஸூரனும்	அலபந்த	அடைந்தனவோ (ஆகையி
அர்ஜுநயோ: }	இரட்டை மருத மாங்களும்		னாலே
யுகம்ஞ்ச }	(உன்னுடைய)	ஐசம் சைசவமபி	{ ஸர்வேச்வரனுடைய குழந்
பால்யோசித அந்ய }	பால்யோசிதமாயும், அந்யார்த		{ தைப் பருவமும்.
பர ஸாசி விசேஷ் }	தமாயுமிருக்கிற யாத்ருச்சிக	வ்யதிவேல கேலம் ஹி	{ அளவற்ற திருவிளையாடல்
டிதேந	சேஷ்டையினாலே		{ களையுடையதிதே.
தே	உன்னுடைய		

பூதநா சகட யமளார்ஜுநங்கள் பட்டொழிந்தது யௌவந பருவத்தி லன்றிக்கே தொட்டில் பருவமான இளம்பிராயத்திலே யாகையாலே பாம புருஷனுடைய சைசவமும் பாம போக்யமென்று உகக்கிறார். [34-ம் ச்லோகத்தின் வ்யாக்யாநம் காண்க.] ஸாசி விசேஷ்டிதமாவது—யாத்ருச்சிக சேஷ்டை.

38 ஸத்யேவ கவ்யநிவஹே நிஜதாம்நி பூம்நா பர்யந்த ஸத்மஸு கிமர்த்த மதுகரஸ் த்வம்
முஷ்ணம் ச கிம் வ்யஜகடோ கடசேஷ மக்ரோ கோபீஜநஸ்ய பரிஹாஸபதம் கிமாஸி :

நிஜதாம்நி	ஸ்வ க்ருஹத்திலே	முஷ்ணம் ச	திருடினாபாகிலு மாகிராய்
கவ்ய நிவஹே	நவரீதாதி த்ரவ்ய ராசியானது	கடசேஷம்	புத்தசேஷமான பாத்திரத்தை
பூம்நா	அதிகமாக	அக்ரோ	கண் முன்னே
ஸத்யேவ	இருக்கச் செய்தேயும்	கிம் வ்யஜகட:	ஏன் உடைத்தாய்?
பர்யந்த ஸத்மஸு	அண்டை வீடுகளிலே	கோபீஜநஸ்ய	ஆய்ச்சிகளுக்கு
த்வம்	நீ	பரிஹாஸபதம்	ஏச்சக்கிடமாக
கிமர்த்தம் அருகர:	ஏன் திருடினாய்?	கிம் ஆஸி:	ஏன் ஆனாய்?

* அம்பரமே தண்ணீரே சோறே யறஞ்செய்யும் எம்பெருமான் நந்தகோபால னுடைய திருமானிகையிலே பிறந்துவைத்து அங்கே கவ்யங்களுக்குக் குறைவுண்டாய் பிறர் மனையிலே புக்குக் களவாட வேணுமோ? “வைத்த நெய்யும் காய்ந்த பாலும் வடிதயிறும் நறு வெண்ணெயும். இத்தனையும் பெற்றறியே நெம்பிரான்! நீ பிறந்த பின்னே” என்று யசோதை சொல்லும்படி க்ருஹத்திலேயுள்ள ஸ்வகவ்யமடங்கலும் புஜித்தும், அதில் பர்யாப்தி பிறவாதே அசலகங்களிலும் புதுத்து களவுசெய்தது என்னோ? “வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங் கலத்தை வெற்பிடைபிட்டு” என்றும், “மோரார் குடமுருட்டி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்ணெய்க் கலத்தை உடைத்தும் மோர்க்குடத்தை யுருட்டி யும் போந்தது என்னோ? “பானையில் பாலைப்பருகிப் பற்றாதுரெல்லாம் சிரிப்ப” என்றும், “வேயினன்ன தோள் மடவார் வெண்ணெயுண்டா னிவனென்று ஏசுநின்ற வெம்பெரு மான்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஆய்ச்சியர் சிரிக்க நின்றது என்னோ?

இப்படி செய்ததுக்கெல்லாம் கேவலலீலையேயிதே ப்ரயோஜனமென்றதாய்த்து. ஆசிரிதருடைய ஹஸ்தஸ்பர்ச முள்ளதொரு த்ரவ்யமே தனக்கு போக்யமென்னுமிடத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்துப் பிறருடைய கவ்யங்களை வாரியுண்டது. “வெறுங் கலத்தை வெற்பிடைபிட்டு அதனோசை கேட்கும்” என்கிறபடியே கலம் உடைகிற போதை ஓசை கேட்டுக் களிக்கைக்காக வாய்த்து சூன்யபாத்திரத்தை உடைத்திட்டது. 38

39 யத் நாம நாத நவநீத மதுகரஸ் த்வம் தச் சாதநாய யதி தே மதி ராவிராஸித் |
கிம் முக்த்த திக்த்த மழநா காபல்லவம் தே காத்ரே ப்ரம்ருஜ்ய நாகா: கில நிர்வீசங்க : ||

ஹே நாத	கண்ணபிரானே !	அமுநா	{ இந்த திருடின வெண்ணெய்
த்வம்	நீ		யாலே
யத் நவநீதம்	யாதொரு வெண்ணெயை	திக்த்தம்	பூசப்பட்டிருந்த
அருகர :	களவுகண்டாயோ	கா பல்லவம்	தளிர் போன்ற கையை
தச்சாதநாய	அதை மறைப்பதற்கு	தே காத்ரே	உன்னுடைய உடம்பில்
தே	உனக்கு	ப்ரம்ருஜ்ய	தடவிக்கொண்டு
மதி: ஆவீராவீத்	{ எண்ணமுண்டானால்	நிர் வீசங்கஸ் ஸந்	நிர்பயனாய்க் கொண்டு
யதி		நாகா: கில	வெளிப்புறப்பட்டாயன்றோ;
ஹே முக்த்த	{ மறைக்கும் வழிதெரியாத முக்த்தனே !	கிம்	இது என்னோ?

ஒருநாள் ஓரிடத்திலே கண்ணன் வெண்ணெய் களவு செய்யாநிற்கச் செய்தே உடையவர்கள் வருகிற சுவடறிந்து கையது வாயதான வெண்ணெயை மறைத்திடவேணு மென்றெண்ணி “வாயிலேயாவது கையிலேயாவது வெண்ணெய் யிருக்கக்கண்டால்ன்றோ நம்முடைய களவு வெளிப்படலாவது ; கையிலும் வாயிலும் இல்லாதபடி ஆக்கிவிடுவோம்” என்று வெண்ணெயை யெல்லாம் உடம்பிலே பூசிக்கொண்டு “இனி நாம் யாருக்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை” என்று நிர்பயனாய் வெளிப்புறப்பட்டா னென்கிற ஒரு முக்த்த சேஷ்டிதத்தை அநுஸந்தித்து, ஏன் நாயனே! இப்படையும் ஒரு மௌக்த்ய முண்டோ?

நவரீத செளர்யத்தை மறைக்க நினைத்து அது நன்கு வெளிப்படையாம்படிக்கீடான கார்யம் செய்தாயே!; இது வஸ்துத : மௌக்த்யத்தாலோ ? அன்றி மௌக்த்ய பாவையாலோ ? சொல்லாய் என்கிறார் போலும்.

39

40 “ த்வா மந்ய கோபக்ருஹ கல்பமுஷம் யசோதா குர்வீ த்வதீய மவமாந மம்ருஷ்யமானா |
ப்ரோம்னா த தாம பரிணாமஜுஷா பபந்த தாத்ருக் தே சரித மார்யஜநாஸ் ஸஹந்தே.

குர்வீ யசோதா த்வதீயம் அவமா நம் அம்ருஷ்ய மானா அந்ய கோபக்ரு ஹ கல்பமுஷம் த்வாம் அத	பெருமதிப்பை யுடையவனான யசோதையானவன் உன்னுடைய பரிபவத்தைப் பொறுதவனாய் வேறு இடையர்களின் மனை களிலுள்ள கல்யங்கோத்திரு டின உன்னை பிறகு	தாம பரிணாமஜு ஷா ப்ரோம்னா பபந்த தே தாத்ருக் சரிதம் ஆர்ய ஜநா : ந ஸஹந்தே	{ தாம்பாய் பரிணமித்த ப்ரோமத்தாலே கட்டினான் ; அப்படி நீ கட்டுண்டாயென் கிவ செய்தியை ஆழ்வார்போல்வார் ஸஹிக்கமாட்டுகின்றிலர்.
---	---	--	--

“ மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினிலுயிடை யாப்புண்டு எத்திற முரலினே
டினைத்திருந்தேங்கிய வெளிவே! என்று கண்ணோரான் நவரீத செளர்யத்துக்காக *கண்ணி
நுண் சிறுக்காம்பினால் கட்டுண்டு கிடந்தபடிபை அநுஸந்தித்து ஆழ்வார் ஆறு மாஸம்
மோஹித்திருந்ததைப் பேசுகிறார். “மேலைபகத்து நங்காய் வந்துகாண்மின்கள்! வெண்
னெய்யே யன்று இருந்த பாலும் பதின் தடம் கண்டிலேன்” என்று அந்ய கோபக்ருஹினி
கள் வந்து முறைப்படுவர்களிறே. [குர்வீ] “மானமுடைத்துங்களாயர் குலம்” என்
னும்படியான அபிமானமுடையவனென்கை [த்வதீய மவமாந மம்ருஷ்யமானா] கேளா
ராயர்குலத்தவர் இப்பழிகெட்டேன் வாழ்வில்லை” என்னுமவனிறே. [அத தாம பரி
ணாமஜுஷா ப்ரோம்னா பபந்த] யசோதை தான் ப்ரோமத்தாலே உன்னைக் கட்டிவைத்தா
ளத்தனை போக்கி மநஸ்ஸில் மாதஸர்யமில்லையிறே. “அன்றி நோக்கி யடித்
தும் பிடித்தும்” என்றிறே. நீதானும் சொல்லுவது அவளுடைய ப்ரோமமே தாம்பாக
வடிவுகொண்டதித்தனை. தாமபந்தநம் ப்ரோமகார்யமென்றபடி.

[தே தாத்ருக் சரிதம் ஆர்யஜநா ந ஸஹந்தே] இங்ஙனே நீ கட்டுண்டிருந்தாயென்கிற
சரிதத்தை ப்ரஸ்தாவித்த மாத்ரித்திலும் ஸஹித்திருக்கமாட்டாதே *எத்திறமென்று
ஆறு மாஸம் மோஹிப்பர்களாய்த்து ஆழ்வார்போல்வார்.

40

41 மாத்ரா யதி த்வமஸி தாமநி ஸந்திபந்த: தச் சீராவினு முதித சாக்ஷுஷ நீர்ஜரானம் |
பத்நாஸி ஹந்த ஹ்ருதயம் பகவந் துதஸ் தத் ஸர்வோ ஹி வசிபவிஷயே விவ்ருணோதி வீர்யம் ||

ஹே பகவந் த்வம் மாத்ரா தாமநி ஸம் நிபத்தோஸி யதி தத் சீராவினம் உதித சாக்ஷுஷ நீர்ஜரானம்	பெருமானே! நீ தாயான யசோதையாலே தாம்பிலே கட்டப்பட்டாயாகில் அந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேள்விப்பட்டவர்களாயும் (அதவ) கண்ணீர் பெருகப் பெற்றவர்களாயுமுள்ள ஆர்ய ஜநங்களுடைய	ஹ்ருதயம் பத்நாஸி ஹந்த தத் குத : (அதவா ஸர்வ : வச்ய விஷயேஹி வீர்யம் விவ்ருணோதி	மநஸ்ஸை கட்டுகிறாயே! அது ஏனோ! இது யுத்தமே.) ஸர்வஜநமும் தன் கையில்லடங்கினவர்களிடத் திலன்றோ தன் வீர்யத்தைக் காட்டுவது.
---	---	--	--

பிரானே ! * க்ருதப்ரதிக்ருதம் | ஸர்வேபி | தத் | குர்வதே *

என்றொரு ந்யாயமுண்டு; நன்மைசெய்தார்க்கு நன்மைசெய்கையும் தீமைசெய்தார்க்குத் தீமைசெய்கையும் க்ருதப்ரதிக்ருதமாம். உன்னைத் தாம்பாலே கட்டினவன் உன்தாய்; அதற்கு நீ ப்ரதிக்ரியை செய்யவேண்டில் அவனை நீ தாம்பாலே கட்டப் பார்க்கவேண்டும்; அது செய்ய மாட்டிற்றினை; பின்னை என் செய்யாதின்றையென்னில்; அந்த அபதாநத்தைக் கேட்டு ஈடுபட்டுக் கண்ணும் கண்ணீருமாய் நிற்கிற ப்ரேம பரவசர் ஈரினுடைய ஹ்ருதயத்தை பந்திக்கிறுயத்தனை. ஆர் பக்கலிலே செய்யவேண்டியதை ஆர் பக்கலிலே செய்கிறாய்!

[உதித சாக்ஷ-ஷ நிர்ஜராணாம் தச்ச்ரானினாம்] இதுவுமொரு ஆச்சரிய மென்கிறார் போலும். தாமபத்தனன்றோ கண்ணீர் விட வடுப்பது. உன்னுடைய தாமபந்த வ்ருத் தாந்தத்தைக் கேட்டவர்களிறே கண்ணீர் சொரியாதின்றார்கள். “ஆஹலாத சீத நேத்ராம்பு: புலகீ க்ருத காத்வாந் | ஸதா பாகுணவிஷ்டோ தாஷ்டவ்யஸ் ஸர்வ தேஹிபி:” என்றிருப்பவர்களைச் சொல்லுகிறது [குடஸ்தத்] ப்ரதிக்ரியை பண்ணவேண்டில் உன்னைக் கட்டின ஜநநியையன்றோ கட்டவேண்டும்; அதுசெய்யாதே நிரபாதாய் ஆர்த்தராயிருப்பாளைக் கட்டிவைப்பது என்றோ? பக்தர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை பந்தித்ததாகச் சொல்லுகிறது என் கொண்டென்னில்; அந்த ஸௌசீல்யத்திலேயே ஈடுபட்டு “எத்திறம்” என்றும் “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்றும் “எழில்கொள் தாம்பு கொண்டடிப்பதற்கு எள்கு கிளையும்” என்றும் நெஞ்சு பிணிப்புண்டு பேசும்படியைப் பற்றச் சொல்லுகிறது.

“குதஸ் தத்” என்றவர் தாமே ஸமாஹிதராகிறார் | ஸர்வேபி ஹி வச்ய விஷயே விவ்ருணோதி வீர்யம்] லோகத்திலே இது வழக்கமேயிறே; தனக்கடங்கினார் பக்கலிலே தன் வீர்யம் செலுத்துமதிறேயுள்ளது. யசோதை தனக்கு வச்யனான உன்னளவிலே தன் வீர்யம் காட்டினான்; நீ உனக்கு வச்யரானார் திறத்திலே உன் வீர்யம் காட்டுதி என்ற அர்த்தாந்தர ந்யாஸத்தாலே ஸமாஹிதரானபடி.

41

42 காந்தாலகாந்த மமலம் கமலாயதாஹம் உத்ப்நவிலாஸ முதிதஸ்மித முந்நஸத் ச |
வக்த்ரம் வஹந் பரம! கோபக்ருஹேஷு கிம் த்வம் கோபீமநாம்ஸி நவநீத முதாப்யமோஷி:.

ஹே பரம!	பரம்புருஷனே!
காந்த அலகாந் தம்	{ அழகிய திருக்குழல் துனியை யுடையதும்
அமலம்	நிர்மலமானதும்
கமல ஆயதாஹம்	{ தாமரைபோன்று நீண்ட திருக் கண்களை யுடையதும்
உத்ப்ந விலாஸம்	{ உத்துங்கமான புருவவட்ட விலாஸத்தை யுடையதும்
உதித ஸ்மிதம்	{ புன்முறுவ லுண்டாகப் பெற்றதும்

உந்நஸம் ச	உயர்ந்தநாவிகையையுடையதுமான
வக்த்ரம்	திருமுகமண்டலத்தை
வஹந் த்வம்	வஹியா நின்ற நீ
கோப க்ருஹேஷு	ஆயர்மனைகளிலே
கோபீ மநாம்ஸி	{ ஆய்ச்சிகளின் நெஞ்சைக் களவுகண்டாயா?
அப்யமோஷி:	{
உத நவநீதம்	{ அல்லது வெண்ணெயைக் களவு கண்டாயா?
(அப்யமோஷி):	{

நவநீத செளர்யஸமயத்திலே வடிவழகிருந்தபடியை பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத யக்ஷ ஸமாநாதாரமாக அனுபவித்து இனியராகிறார்.

[பரம!] “வண்ணக் கருங்குழலாய்ச்சியால் மொத்துண்டு, கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானாகிலும், எண்ணற்கரிய னிமையோர்க்கும் சாழலே” என்னும்படியான பாரம்யத்தில் குறையில்கையிறே. [காந்தாலகாந்தம்] பூர்வார்த்தத்திலுள்ள ஆறு விசேஷ

ணங்களும் வக்தாமென்னும் விசேஷ்யபதத்திலே அந்வயிப்பன. “செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்ப” என்னும்படியே. [அமலம்] மறுக் கழற்றின சந்தரமண்டலம் போலேயிருக்குமதாகையாலே நிஷ்களங்கமாயிருக்கும். [கமலாயதாசூம்] அரவிர்தம் போன்று நீண்ட கண்ணினிறே. [உத்ப்ரூவிலாஸம்] உத்துங்கமான ப்ரூபங்க ஸௌபாக்யமுடையது. [உதிதஸ்மிதம்] *படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்துபுக்குப் பசுவெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கவிடத்திலே தன்னிறத்தினிருட்சியாலும் அவ்விடத்தினிருட்சியாலும் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச்செய்தே கையிலே வெண்ணெய்த் தாழிகள் தட்டின ப்ரியலாபத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணுமிதுவே கை விளக்காக அமுதுசெய்வனென்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்ற இங்கே உதித ஸ்மிதமென்கிறது. “நாளிளம் திங்களைக் கோள் விடுத்து வேயகம்பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட ஆனாயர் தாயவனே” என்றது காண்க. [உந்நஸம் ச] “மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ” என்று நித்யஸந்தேஹ ஜநகமாயிறே கோலீள் கொடிமூக்கிருப்பது. [வக்தாம் வஹந் த்வம்] இப்படி விலக்ஷணமான திருமுகமண்டலத்தைமுடையையான நீ [கோபீ க்ருஹேஷு கிம் கோபீமநாம்ஸி அப்யமோஷீ :? உத நவநீத மப்யமோஷீ :?] ஆயர்மனைகளிலே புக்கு ஆய்ச்சிகளின் ற்றுதயங்களைக் கொள்ளுகொண்டாயோ? அன்றி வெண்ணெய்தான் கொண்டாயோ? இரண்டையுமே அபஹரித்தாய் என்பது கருத்து. நவநீத ஹானாயுர் மநோஹானாயுர் இருந்தாய் என்கை. “ஸுந்தரோருபுஜ! நந்த நந்தநஸ்த்வம் பவந் ப்ரமர ஸிப்ரமாலக :-மந்திரேஷு நவநீத தல்லஜம் வல்லவீ திபமுத வ்யசூசு :” என்றார் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்திலும்.

42

43 ஸர்வம் குணய குணநா மீதி ஸத்யமேதத் யத் கல்விஹேதாஜநே மலநத்வ ஷேது : |
யத் கோபவேஷ விநிஷேவண முத்தமம் தே கோபாலநம் ச கணயந்தி குணம் குணேஷு.

இஹ	இந்த லோகத்தில்	ஸத்யம்	மெய்யே;
யத் கலு	யாதொரு வ்யாபாரம்	யத்	ஏனென்றால்
இதாஜநே	(குணஹீநமான) ஸாமான்ய	தே	உன்னுடைய
	ஜநத்தினிடத்தில்	கோபவேஷ விநிஷேவ	கோபால வேஷ பரிக்கா
மலநத்வஹேது:	மாலிந்ய ஹேதுவாக ஆகி	ணம்	ஹத்தையும்
	ன்றதோ	கோபாலநம் ச	பசுமேய்க்கும் தொழிலை
தத் ஸர்வம்	அந்த வ்யாபாரமெல்லாம்		யும்
குணநாம்	குணசாலிகள் விஷயத்தில்	குணேஷு	குணங்களினுள்ளே
குணய	குணமாக ஆகின்றது,	உத்தமம் குணம்	சிலாக்ய குணமாக
இத்யேதத்	என்கிற இந்த லோகப்ர	கணயந்தி	வ்யவஹரியா நின்றார்க
	வாதம்		ளிறே.

ஸாமான்ய ஜநங்களுக்கு மாலிந்ய ஹேதுவான க்ருத்யம் தானே ப்ரஸித்த குணசாலிகள் பக்கலிலே கிடக்குமாகில் பிறர்க்கு தோஷத்தின் பொருட்டார்கிற அந்த க்ருத்யம் தானே அவர்களுக்கு குணத்தின் பொருட்டு ஆகுமென்று ஒரு லோகப்ரஸித்தியுண்டு; அது மெய்யே காண். ஏனென்னில், “கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காவொழ் சாதியுமாகப் பெற்றான்” என்று ஏச்சுக் குறுப்பானவை தானே ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸார் களுக்கு குணகோடியிலே அநுஸந்தேயமாய்த்திறே. ‘கம்ஸ நிரஸ பாண்டவரக்ஷணதி க்ருத்யங்களிற் காட்டிலும்கோப வேஷ பரிக்காஹமும் கோக்களின் பாலநமுயிறே வீறு பெற் றிப்பது. ‘ச’காரம் அநுத்த ஸமுச்சயத்திலேயாய் உரவிடையாப்புண்டது முதலானவற் றைச்சொல்லக் கடவது. “கணயந்தி குணம் குணஜ்ஞா :” என்ற பாடமும் பொருந்தும். 43

44 கோபால போதகதயா நிப்ருதம் திரிதீம் ஆவஸ்து காம இவ ஸந்தி பால்யலௌல்யாத் |
ஐந்தாம் நிஹத்ய மஹமத்ரிமதோததாத்: கிம் தஸ்த்திஷே ஸூரகணய ஸவாஸவாய.

கோபால போதகதயா	கோபகுமாரனாம்	ஐந்தாம் மஹம்	தேவேந்திரனுடைய
நிப்ருதம்	ரஹஸ்யமாக	நிஹத்ய	விழவை விலக்கி
திரிதீம் ஆவஸ்து காம	பூமியில் வலிக்க வேணு	அதோ	அதற்குப் பிறகு
இவ ஸந்தி அபி	மென்று நீ நினைத்திருந்	அத்ரிம் ததாத்:	கோவர்த்தக கிரிபை எடுத்தவனாய்
பால்ய லௌல்யாத்	பாலயோசித சாபலத் தாலே	ஸவாஸவாய	இந்திரனோடு கூடின
		ஸூரகணய	தேவஸமூஹத்துக்கு
		கிம் தஸ்த்திஷே	என் எதிரியாய் தின்றாய்.

ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களையே காட்டி பரத்வத்தை யொளித்து மாநுஷ்யகம் கொண்டாட வந்த விடத்திலே பரத்துவமே பொவியும்படியான அதிமாநுஷ க்ருத்யங்களையும் ஊடே வெளியிடுவது என்றிய வென்கிறார்.

* ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்ந்தது உன்னுடைய சக்தி விசேஷங்களை யெல்லாம் மறைத்திறே. அப்படி யிருக்கும்போது “இந்திரனுக் கென்றாயர்களெடுத்த எழில் விழவில் பழநடை செய், மந்திர விதியில் பூசனை” என்னப்பட்ட இந்திர ஸமாராதனையை விலக்கி * மாரிப்பகை புணர்த்து * அம்மைத் தடங்கண் மடவாய்ச்சி யரு மானாயரு மானிரையு மலறின வளவிலே * கோவர்த்தன மென்னும் கொற்றக் குடையேந்தி நின்றது என்றோ பிரானே!

[ஸவாஸவாய ஸூரகணய கிம் தஸ்த்திஷே?] தேவேந்திரனும் தேவர்களு மெல்லா ரும் ஒரு கஷியாகவும் நீ யொரு கஷியாகவுமிருந்து கார்யம் நடந்ததே, அது ஏன்? என்ற படி. “தேவ கணங்களே! உங்களுக்கு நான் எதிரிபா யிருக்கிறேன்” என்று ஸ்வாபிப்ராயத்தை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு ஏன் நின்றாய் என்று கேட்டபடி. “ஐந்தாம் நிஹத்ய மகம்” என்றும் பாடமுண்டு. மகமாவது யஜ்ஞம் = தேவபூஜை. * யஜ தேவபூஜாயாம். 44

45 வேணுக்வண ப்ரணயிநி த்வயி லோகநாத! ப்ருந்தாவநம் சரண ஸஞ்சரணே: புநாநே |
பாவாஸ் ததா வநபுவ: கில கீத்ருசஸ் தே த்வத் கீத ஸிக்த ஸிகதாஸு வஸுந்தராஸு.

லோகநாத!	ஸகல ஜகத்பதியே!	த்வத் கீத வலித்த	உன்னுடைய வேணுகா
த்வயி	நீ	விகதாஸு	நாம்ருதத்தாலே நனைக்
வேணுக்வண ப்ரணயிநி	வேணுகாநப்ரியனாய்க்		கப்பட்ட மணல்களையு
	கொண்டு		டைய
சரண ஸஞ்சரணே:	பாதஸஞ்சாரத்தாலே	வஸுந்தராஸு	பூமிகளில்
ப்ருந்தாவநம்	ப்ருந்தாவநத்தை	வநபுவ: தே பாவா:	ஆரண்ய பதார்த்தங்கள்
புநாநே ஸதி	பலித்திரமாக்கின வளவில்	கீத்ருச: ?	எப்படிப்பட்டவையா
ததா	அப்போது		யிருந்தன?

பூநீ க்ருஷ்ணனுடைய வேணுகாநத்திலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறார். லோகநாதனே! நீ “இடவணரை இடத்தோளொடு சாய்த்து இருகைகூடப் புருவம் நெறிந்தேற, குடவயிறு பட வாய்கடைகூடக் கோவிந்தன் குழல் கொடுத்தின்போது” என்கிறபடியே த்ரிபங்கீ லலிதாங்கனாய்க் கொண்டு வேணுகாநம் பண்ணிக் கொண்டு ப்ருந்தாவநத்திலே உலாவின போது அந்த காநத்தாலே குளிர்ந்த அவ்வரண்ய பூமிகளிலே யுண்டான ஸகல சராசரங்களும் பூட்டபாடு என்றோ பிரானே! என்கிறார்:

நாவலம் பெரிய தீவினில் வாழுமென்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழியிலே “கறவையின் கணங்கள் கால் பாப்பிட்டுக் கவிழ்த்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே” என்றும், “மருண்டு மான் கணங்கள் மேய்கைமறந்த மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய்வழிசோர, இரண்டுபாடும் துலுங்கா புடை பெயரா எழுது சித்திங்கள்போல நின்றனவே” என்றும், “மரங்கள் சின்று மதுதாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும் வளர்கொம்புகள் தாழும், இரங்கும் கூம்பும் திருமாள் சின்று சின்று பக்கம் நோக்கி அவை செய்யும் குணமே” என்று மருளிச் செய்தவற்றைத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு அந்த பாகாரங்களைத் தம்வாயாலே பேசமாட்டாமே “கீதே” என்று அவன் தன்னையே கேட்கிறாய்த்து.

“சைலோக்கிச்ச ஜலாம்பபூவ முநயோ முடாம் பபூவுர் ஜடா: ப்ராஜ்ஞாமாஸு:” என்று தொடங்கி “தவம் தேஷ்வந்யதமாம்பபூவித பவத்வேணுக்வணோந்மாதநே” என்று பூநீங்கராஜஸ்தவத்திலே பட்டர் எம்பெருமானைக் கேள்வி கேளாதே தரித்து சின்று பேச வல்லாரோர். ஆழ்வான் அவ்வளவு உரமுடையரல்லாமையாலே “கீத்ருச:” என்று ப்ரசநத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். (45)

தந்யை: ச்ருதம் ததிஹ தாவக ராஸகாலே கீதேந யேநஹி சிலாஸ் ஸலிலாம் பபூவு: |
பஞ்சாபி கிஞ் ச பரிவ்ருத்தகுணநி பூதாநி உர்வீ க்ருசாநு மருதம்பர சம்பராணி || 46

இஹ	இந்த லோகத்தில்	பஞ்சாபி பூதாநி	பஞ்சபூதங்களும்
தாவக ராஸகாலே	{ நீ ரு ர வை க் கூத்தாடின போது	பரிவ்ருத்தகுணநி	{ மாறுபட்ட குணங்களையும் டையனவாக
யேந கீதேந	யாதொரு வேணுகாநத்தாலே	பபூவு:	ஆயினவோ
சிலா:	கற்கன்	தத் கீதம்	அப்படிப்பட்ட காநமானது
ஸலிலாம் பபூவு:	நீர்ப்பண்டமாயினவோ	தந்யை:	பாக்யாதிகர்களாலே
கிஞ்ச	இன்னமும்	ச்ருதம்	செவ்சாத்தப்பட்டது.
உர்வீக்ருசாநு மரு	{ பூமி அக்கி வாயு ஆகாசம்		
தம்பர சம்பராணி	{ ஜலம் என்கிற		

அந்த வேணுகாநத்தனைக் கேட்கப் பெற்றவர்களும் சிலரே! என்று கொண்டாடுகிறார். [தாவக ராஸகாலே] ராஸகீடையாவது திருக்குறவை, “அங்கநா மங்கநா மந்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவம் சாந்தரேணாங்கநா” என்கிறபடியே ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணிரானாகப் பல வடிவெடுத்து ஆடின தொரு கூத்து; “ஞாவையாய்ச்சியோடு கோத்ததும்” என்று ஆழ்வார்கள் ஆழங்கால் படுத்துறை, அந்தக் ஞாவைக் கூத்தாடின ஸமயத்திலே, [யேந கீதேந சிலா: ஸலிலாம் பபூவு:] யாதொரு திருக்குழலோசையாலே கடிந பதார்த்தங்களும் நீர்ப் பண்டமாய் உருகிப் போயினவோ, “சைலோக்கிச்ச ஜலாம் பபூவ” என்கிற படியே.

[பஞ்சாபித்யாதி] “யேந” என்று இவ்விடத்திலும் அநுஷங்கிக்கக் கடவது, யாதொரு வேணு காநததாலே ப்ருதிவ்யாதி பஞ்ச பூதங்களும் ஸ்வ ஸ்வ குணங்கள் மாறுடப் பெற்றனவோ, [தத் தவ கீதம் தந்யை: ச்ருதம்] அசேதந வஸ்துக்களையும் விகரிப்பிக்கவல்ல அப்படிப்பட்ட வேணுகாநமானது அன்றிருந்த பாக்யசாலிகளாலேயாய்த்து செவ்சாத்தப்பட்டது.

கருவிலே திருவிலாத அடியேன் போல்வார்க்கு ப்ராப்திபுண்டோ? “நந்தன் பெற்றான் நல்வினையில்லா நங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே” என்றாப்போலே இன்றிருந்த வயிறெறிகைக்கு ப்ராப்தாரோ மத்தனை யென்கை. [ஸலிலாம் பபூவு:] “ஸநாத்யந்தா தாதவ;” என்கிற பாணிநி ஸுதரத்தாலே ஸலில சப்தத்துக்கு தாது ஸம்ஜ்ஞையாய் “காஸ் ப்ராத்யயா தாமமக்தரே லிடி” என்னும் ஸுதரத்தால் ஆம் ப்ராப்தமாய் “க்ருஞ்சாநு ப்ரபூஜ்யதே லிடி” என்கிற ஸுதரத்தால் அநுப்ரயோகமும் வந்து இந்தரூபம் லித்தம். (46)

தேப்ய: க்ருதீ ந கில கச்சி திஹாஸ்தி யே வை ராஸோத்ஸவோத்ஸுகதியஸ் தவ காநநாந்தே வேணுஸ்வந ஸ்ருத ரஸௌகபரிபலுதாந்தே ஸவே ஸ்ருக்வணீ ரஸநயா லிலிஹுர் புஜங்கா: || 47

பே புஜங்கா: காநநாந்தே	எந்த ஸர்ப்பங்கள் ப்ருந்தாவநத்தில்	ஸ்வே ஸ்ருக்வணீ ரஸையா	தமது கடைவாய்களை நாக்கினாலே
ரானோதஸவ உத் ஸாக திய: தவ	ரானகரீடையில் உக்கண் ஃதமான புத்தியையுடைய வனான உன்னுடைய	லிலிஹா: தேப்ம:	ஆஸ்வாதநம் செய்தனவோ அந்த ஸர்ப்பங்களிற் காட்டில்
வேணுஸ்வநஸ்ருத ரஸௌக பரிப்லு தாந்தே	வேணு நாதத்தாலே பெரு கின ர ஸப்ரவாஹத்தாலே நனைக்கப்பட்ட ப்ராந்த ப்ர தேசத்தையுடைய	க்ருதீ கச்சித் இஹ நாஸ்தி கில	ஸுக்ருதியான ஒருவனும் இந்த லோகத்தில் இல்லைபிறே

வேணுகாநத்தினன்று ஸர்ப்பங்கள் பட்டபாடு இன்னதென்கிறார். "பசுர் வேத்தி
சிசுர் வேத்தி வேத்தி காநரஸம் பணீ" இத்யாதி.

உன்னுடைய வேணுஸ்வநத்தைச் செவிமடுத்து அநுபவித்த ஸர்ப்பங்களின் ஒஷ்ட
ப்ராந்த பாகங்களிலே அம்ருதரஸம் கசிய அந்த ரஸத்தை அந்த ஸர்ப்பங்கள் தம் நாவினாலே
நக்கி த்ருப்தியடைந்தனவென்றால் அந்த ஸர்ப்பங்களிற்காட்டிலும் தந்யாத்மா வேறுண்டோ?
என்கிறார். ஸர்ப்பங்களினுடைய விஷமும் அம்ருதமாகப் பரிணமித்தது அற்புதமிறே.
ஆகையாலே அவற்றின் விஞ்சின பாக்யாதிகரில்லையென்ன வேண்டிற்று. (47)

அம்போத நீல மரவிந்த தளாயதாசுஷம் பிஞ்சாவதம்ஸ முரரீக்ருத வேணு பாணிம் |
த்வாம் கோபவேஷ பரிகர்மித காயகாந்திம் தந்யாஸ் ததா தத்ருக ருந்மதிதாந்யபாவா: || 48

ததா அம்போத நீலம்	அந்த ரானகரீடாஸமயத்தில் மேகச்யாமனையும்	கோபவேஷ பரிகர் மித காய காந்திம்	கோபால வேஷத்தாலே விறுபெறுத்தப்பட்ட திரு மேனி யொளியையுடைய வனையுமிருந்த உன்னை
அரவிந்த தள ஆயதாசுஷம்	தாமரையிதழ் போன்று நீண்ட திருக்கண்களையு டையனையும்	த்வாம் தந்யா:	பாக்கியசாலிகள் அநந்ய சி த்த ர் க ளா ய்க் கொண்டு ஸேவிக்கப் பெற்றார்கள்.
பிஞ்சு அவதம்ஸம் உரரீக்ருத வேணுபாணிம்	மயில்கண் குடினவனையும் வேய்ங் குழலைக்கொண்ட திருக்கையையுடைய வனையும்	உந்மதித அந்ய பாவாஸ் ஸந்த: தத்ருக:	

"தழைகளும் தொங்கலும்" என்கிற (பெரியாழ்வார்) திருமொழி பாக்ரியையிலே
பேசுகிறார்.

[அம்போத நீலம்] "மழைகொலோ வருகின்றது" என்னும்படி யிருக்கை, [அரவிந்த
தளாயதாசுஷம்] "இலங்கொளி சேரவிந்தம் போன்று நீண்ட கண்ணனை." [பிஞ்சாவதம்ஸம்]
"நீல நன்னுறங் குஞ்சி நேத்திரத் தாலணிந்து," "நருங்கண் தோகையிற் பீலியணிந்து." [உர
ரீக்ருத வேணு பாணிம்] "இடவணரை இடத்தோளொடு சாய்த்து இருகை கூடப் புருவம்
நெறிந்தேற, குட வயிறு பட வாய்கடை கூடக் கோலிந்தன் குழல் கொடுத்தினபோது." [கோப
வேஷ பரிகர்மித காய காந்திம்] "சிலைக்குதம்பை பொரு காது, ஒரு காது செந்நிறமேல்
தோன்றிப் பூ, கோலப் பனைக் கச்சும் கூறையுடையும் குளிர் முத்தின் கோடாலமும் காலிப்
பின்னே வருகின்ற கடல் வண்ணன் வேடம் "வலங்காதித் மேல்தோன்றிப் பூவணிந்து." இத்
யாதி. [த்வாம்] "சாலப் பன்னிரைப் பின்னே" என்கிற பாசுரம் முழுதும் இந்த ச்லோக
மாகப் பரிணமித்தபடி. இப்படிப்பட்ட உன்னை [தந்யாஸ் ததா தத்ருகருந்மதிதாந்யபாவா:]
"காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்." என்று யசோ
தைப்பிராட்டியும், "என்று மிவனை யொப்பாரை நங்காய் கண்டறியேனேடி வந்து
காணாய்" என்று ஆய்ப்பெண்டுகளும் அழைத்துக் காட்டக் கண்டவர்களிறே க்ருதார்த்
தர்கள். பாக்யாதிக்யத்தாலே அன்றிருந்து காணப்பெற்றார்கள். தெளர்ப்பாக்யத்தாலே
நாம் இன்றிருந்து இழந்தோமாவுதோம்.

[உந்மதிதாந்யபாவா:] "எங்குங் காவலுங்கடந்து....வின்றனரே" என்னும்போது
வேறொன்றிலே நெஞ்சு செல்லப்பெறுமோ. (48)

கோவர்த்தனோ கிரிவரோ-யமுநா நதி ஸா ப்ருந்தாவநம் ச மதுராபுரீ புராணி |
அத்யாபி ஹந்த ஸுலபா: க்ருதிநாம் ஜநாநாம் ஏதே பவச் சரணசாரஜுஷ:ப்ரதேசா: || 49

கிரிவரஃ
கோவர்த்தநஃ
ஸா யமுநா நதீ
ப்ருந்தாவநம் ச
புராணீ
மதுரா புரீ ச
பர்வதச்சேஷ்டமான
கோவர்த்தநமும்
அந்த யமுனையா நும்
ப்ருந்தாவநமும்
புராதநமான
மதுரா நகரியும் (ஆகிய)

பவச் சரண சார
ஜுஷஃ ஏதே ப்ர
தேசாஃ } உன்னுடைய பாதஸஞ்சாரம்
பெற்ற இந்த ஸ்தலங்கள்
க்ருதிகாம் ஜநாகாம் ஸுக்ருதிகளுக்கு
இன்றைக்கும் ஸுலபங்க
அத்யாபி ஸுலபாஃ } ளாயுள்ளன.

அன்று பிறவாதே இழந்தார்க்கும் ஒருபடி ஸமாதானம் பண்ணிக்கொள்ள விரகு உண்டாய்த்தே என்று உகக்கிறார் போலும். [கோவர்த்தநோ கிரிவரஃ] “காலிகளாய்ப் பழைய தடுத்துக் கொற்றக் குடையாகவேந்தி நின்ற கோவர்த்தனத்தென்னை யுய்த்திடுமின்” என்ற கோவர்த்தன கிரியை இன்றைக்கும் காணப்பெற்றோமிதே. [யமுநா நதீஸா] கண்ண பிரானும் ஆய்ச்சிகளுமாகத் திளைத்த * தூயபெருநீர் யமுனைத்துறை அழிந்ததில்லைகிடர். [ப்ருந்தாவநம் ச] “இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீருட்டிவிட்டுக் கொண்டு விளையாட நின்ற விருந்தாவனம் இன்றும் காணக்குறையில்லை. [புராணீ மதுரா புரீ ச] மன்னு வடமதுரையும் மன்னியிருக்கப் பெற்றோமே. [பவச் சரண சாரஜுஷஃ ஏதே ப்ரதேசாஃ க்ருதிகாம் ஜநாகாம் அத்யாபி ஹந்த! ஸுலபாஃ] அவனுலாவிப் போன அடிச்சுவடுகொண்டு தரிக்கவிருப்பார்க்கு அன்று அவனெடுத்த குன்றமும், பெண்களுடன் திளைத்த யமுனையும், வேட்டையாடி நின்ற விருந்தாவனமும், திருவவதரித்தவிடமான திருமதுரையும் உண்டாய்த்திதே. [க்ருதிகாம் ஜநாகாம் ஸுலபாஃ] “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை, யாம் கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்” என்னும்படியுள்ளார்க்கு இவைதானும் விபலமேயிதே, “ஊராய வெல்லா மொழி யாமே நானவனை” என்று ஸங்கல்பித்து * தானுகந்தவூரெல்லாம் தன் தாள்பாடி * கண்டியூர ாங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டித் திரியும் மஹாபாக்யசாலிகளுக்கு ஸுலப மேகிடர். (49)

ப்ருந்தாவநே ஸ்திரசராத்மக கீடதூர்வா பர்யந்த ஜந்து நிசயே பத யே ததாநீம்
நைவாலபாமஹி ஜநிம் ஹதகாஸ் த ஏதே பாபாஃ பதம் தவ கதா புநராச்ரயாமஃ ||

50

ப்ருந்தாவநே	ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்திலே	தே ஏதே ஹதகாஃ	{ படுபாவுகளான	அந்த
ஸ்திர சராத்மக	{ ஸ்தாவரங்களில் எல்லையான	பாபாஃ வயம்	{ நாங்கள்.	
கீடதூர்வா பர்யந்த	{ த்ருணமென்ன, ஜங்கமங்	தவ		உன்னுடைய
ஜந்து நிசயே	{ களில் எல்லையான புழு	பதம்		திருவடியை
	{ வென்ன இவையாகிற	கதா புந்		பின்னை யெப்போது
ஜநிம்	{ ஜந்து ஸமுகத்தினுள்ளே	ஆச்ரயாமஃ		அதுபவிக்கப் போகிறோம்
யே வயம் நைவ	{ எந்த நாங்கள் அடைய	பத!		கஷ்டம்.
அலபாமஹி	{ வில்லையோ			

அன்று ப்ருந்தாவநத்திலே ஜதித்திருந்த சேதநாசேதநங்கள் பல வுண்டே; அவற்றின் ஏதனுமொரு வஸ்துவாக ஜதிக்கப் பெற்றிருந்தேனாகில் இன்று ஸம்ஸாரியாய்ப் பிறக்க நேர்ந்திராதே. அந்தோ! நல்லடிக் காலத்தைப் பாகியேனிறழ் தொழிந்தேனே.

ஸர்வஸ்வ தானம் பண்ணின காலத்திலே இழந்த பாகிகளுக்கு இனி யொரு நல்ல கால முண்டாகப் போகிறதோ. உன் திருவடி சேர இனி என்னைக்கு ப்ராப்தியாமோ வென்று முடிமேல் மோதிக் கொள்ளுகிறார் போலும். ‘ஆச்ரயாம’ என்று லோடுத்தம பஹுவசநாந்த பாடமுமுண்டு. (50)

ஹா ஜநம் தாஸு ஸிகதாஸு மயா ந லப்தம் ராஸே தத்வயா விரஹிதாஃ கில கோபகந்யாஃ |
யாஸ் தாவகீந பதபங்க்திஜுஷோ ஜுஷந்த நிக்ஷிப்ய தத்ர நிஜமங்க மநங்க தப்தம் ||

51

ராஸே	குரவைக் கூத்திலே	நிஜம் அங்கம்	தம் தம் சரீரத்தை
தவயா விரஹிதாஃ	உன்னை விட்டுப் பிரிந்த	நிக்ஷிப்ய	வைத்து
யாஃ கோபகந்யாஃ	அந்த இடைப் பெண்கள்	தா உகிபதபங்க்தி	{ நீ நடந்துசென்ற வழியிலே
ததர	அந்த விரஹ காலத்திலே	ஜுஷஃ	{ யுள்ள
அநங்கதப்தம்	{ காமர்க்கியாலே தபிசுதப்	யாஃ (ஸிகதாஃ)	எந்த மணல்களை
	{ பட்ட		

அஜுஷந்த தாஸு விகதாஸு மயா	அடைந்தார்களோ, அந்த மணல்களில் அடியேனல்	ஜம்ம ந லப்தம் ஹா	{ (ஒரு மணலாக) அறக்கப் பெறவில்லையே, அந்தோ!
--------------------------------	---	---------------------	---

நெடும்போது திருக்குரவை கோத்து விளையாடிப் பரமநந்த சாமாய்ச் சென்ற வளவிலே இது ஸாத்மிக்கவேணுமென்று கண்ணபிரான் பெண்களைப் பிரிந்து மறைந்தகாலத் திலே விரஹம் தின்ற வுடம்போடே பெண்கள் ஆற்றமாட்டாமே கண்ணனுலாவிப்போன அடிச்சுவடு பொருந்தியமணல் கொட்டகங்களிலே சரீரத்தை வைத்துக் கிடந்து ஒருவாறு ஆச் வஸித்தார்கள் என்று ப்ரஸித்தமான வொரு வருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து, அந்தோ! அந்த மணலாகவாகிலும் பிறவாதொழிந்தேனே பாவிபேன்! என்று வயிறு பிடிக்கிறார். “ஸிக தாஸு மயா ஜம்ம ந லப்தம்” என்றது ஸிகதாஸ்வந்யதமத்வேந (ஸிகதாத்வேந) ஜம்ம ந லப்தம் என்றபடியாய் அந்த மணலாகப் பிறந்து க்ருஷ்ண ஸஞ்சார ரூப பாக்யத்தையும் கோப கந்யாதேஹ சிக்ஷைப ரூப பாக்யத்தையும் லபியாதொழிந்தேனே பென்று விஷண்ணாகிறபடி. “ஆஸாமஹோ சரணே ணுஜுஷா மஹம் ஸ்யாம்ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்ம லதௌஷதீநாம். யா துஸ்தபஜம் ஸ்வஜநமார்ப்பதம் ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்த பதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்” என்ற பாகவதச்ச்லோகாத்நம் இங்கு அநுஸந்தேயம். (51)

ஆசிங்வத: குஸும மங்கரி ஸரோருஹம் தே யே பேஜிரே பத வநஸ்பதயோ லதா வா |
அத்யாபி தச்சுலபுவ: குலதைவதம் மே ப்ருந்தாவநம் மம தியஞ் ச ஸநாதயந்தி || 52

குஸுமம்	ஆசிங் வத: தே	நீ புஷ்பம் பறிக்கும்போது	குலதைவதம்	என்னுடைய குலதைவமான
யே வநஸ்பதய:		எந்த வருஷத்திலும்	ப்ருந்தாவநம்	ப்ருந்தா வந்ததையும்
யா: லதா வா		எந்த கொடிகளும்		
தே அங்கரி ஸரோரு ஹம்		உன்னுடைய திருவடித் தாம ரையை	மம தியம் ச	{ என்னுடைய அந்தரங்கத் தையும்
பேஜிரே		அடைந்தனவோ, அவற்றின் பரம்பரையிலே	அத்யாபி	இன்றைக்கும்
தத் குலபுவ:		உண்டான வருஷ லதைக:	ஸநாதயந்தி	பரிஷ்கரியா நின்றன.

அன்று நீ கதம்பாதி வருஷங்களிலும் மாலதி மாகத்யாதி லதைகளிலும் திருவடிகளை வைத்து புஷ்பங்கள் பறிக்கும் போது உன் திருவடி படப்பெற்ற அவை எவ்வளவோ தந்யங் களாயின. ஸாஷாத் அந்த வருஷலதைகளே இப்போது இல்லையாயினும் அவற்றின் பரம் பரையிலே உத்தரோத்தர முண்டானவை ப்ருந்தாவநத்திலே விசேஷத: உண்டாகையாலே அவை தான் பாவியேனுக்கு ப்ராப்யங்களென்று அத்யவஸித் திருக்கிறே னென்றாராய்த்து. தத் ஸம் பந்தி ஸம்பந்தி வர்க்கமும் உத்தேச்யமென்ற சாஸ்தார்த்தத்தை விளக்கினபடி.

“காளியஸ்ய பணதாம் சிரஸ்து மே ஸத்கதம்ப சிகரத்வ மேவவா, வஷ்டி ஜுஷ்ட வந சைல ஸுந்தா! த்வத்பதாப்ஜயுக மர்ப்பிதம் யயோ:” என்று ஸுந்தா பாஹு ஸ்தவத்திலே ஒரு படியாக வருளிச் செய்ததும் இங்கு அநுஸந்தேயம். (52)

யத் தத்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்ய மபுண்ய மந்யத் நாந்யத் தயோர் பவதி லக்ஷண மத்ர ஜாது
தூர்த்தாயிதம் தவ ஹி யத் கில ராஸகோஷ்ட்யாம் தத்கீர்த்தநம் பரமபாவந மாமநந்தி || 53

இஹ யத் த்வத் ப்ரியம் தத் புண்யம் அந்யத் அபுண்யம் தயோ: அத்ர அந்யத் லக்ஷணம்	இவ்விடத்தில் யாதொன்று உனக்கு இஷ்டமானதோ அது புண்ய மெனப்படும்; உனக்கு ப்ரியமல்லாதது பாபமெனப்படும். அந்த புண்ய பாபங்களுக்கு இந்த லோகத்தில் (கீழ்ச்சொன்னது தவி ர) வேறு லக்ஷணம்	ஜாது ந பவதி ராஸகோஷ்ட்யாம் தவ தூர்த்தாயிதம் யத் கில தத் கீர்த்தநம். பரம பாவநம் ஆமநந்தி கில	ஒருகாலும் ஆகாது, திருக்குரவையிலே தூர்த்த { உன்னுடைய தூர்த்த சரிதம் யாதொன்றுண்டு அந்த சரிதாநுஸந்தானத்தை பரம பரிசுத்தமாக மஹரிஷிகள் சொல்லுகிறார் களிறே.
---	---	--	---

எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்களெல்லாம் பரமபாவந மென்கிறார். உன்னுடைய திருவுள்ளத்துக்கு எது உகப்பானதோ அது புண்யமென்றும், எது வெறுப்பானதோ அது பாபமென்றும் இத்தனையேயிறே புண்யபாப லக்ஷணம் சொல்லலாவது. ராஸக்ரீடையிலே நீ செய்த தூர்த்த சரிதங்களைக் கீர்த்தம் செய்வதெல்லாம் ப்ரக்ருதருடைய மகஸ்ஸாலே பாப மென்று நினைக்கலாமாயிருந்தாலும் இங்கினே புண்யபாபலக்ஷண சிசைஷ பண்ணியிருப் பார்க்கு அதெல்லாம் புண்யமென்று நினைக்கலா யிருக்கு மத்தனைபோக்கி பாபமென்று கனவி லும் கருதப் போகாதிறே, திருக்குரவையிலே நீ செய்த தீம்புகளைச் சொல்லுவார் பக்கலிலே உன்னுடைய திருவுள்ளம் போர வுகந்திருக்குமாகையாலே “யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண் யம்” என்கிற கணக்கிலே அது புண்யமாகக் குறையிலையிறே. (53)

யா கம்ஸ முக்யந்ருபகீட நிபர்ஹணோத்தா ஸா நிர்ஜித த்ரிஜகதஸ் தவ கைவ கீர்த்தி : |
கோபாலநாதி யதிதம் பவதீயகர்மேதி ஆர்த்ரீ கரோதி விதுஷாம் ஹ்ருதயம் ததேதத் || 54

கம்ஸ முக்ய ந்ருபகீட நிபர் ஹணோத்தா	{ கம்ஸன் முதலிய ராஜாக்க ளாகிற புழுக்களை நசுக் கினதாலுண்டான	கோபாலநாதி யத் இதம் தத் ஏதத்	பசுமேய்த்தது முதலிய யாதொரு க்ருத்யமுண்டோ அதுவானது
கீர்த்தி: யா ஸா.	{ கீர்த்தி யாதொன்றுண்டு; அதுவானது	பவதீயகர்ம இதி	{ உன்னுடைய தெரழில் என்கிற காரணத்தினால்
நிர்ஜித த்ரிஜகத: தவ	{ மூவுலகங்களையும் வென்றி ருக்கிற வுனக்கு	விதுஷாம் ஹ்ருதயம் ஆர்த்ரீ கரோதி	ஜ்ஞானிகளுடைய மகஸ்ஸை இளகுவிக்கின்றது.
கைவ கீர்த்தி:	{ புகழ்ச்சியாக மாட்டாது காண்;		

கம்ஸ ராவண ஹிரண்யாதிகளான ஜுஸூரப்ரக்ருதிகளை நிர்ஸித்தானென்று வீர சரித்திரங்களைச் சொல்லி ஏத்துவதிற் காட்டிலும் ஆகிரை மேய்த்த எளிய சரிதங்களைச் சொல்லி ஏத்துவதே பரம போக்யமென்கிறார். மூவுலகங்களையும் வென்றிருக்கிறவன், கம்ஸன் முதலிய சில கூடா ஜந்துக்களை நிர்ஸித்தானென்றால் இது ஒரு புகழ்ச்சியாகுமோ; பாத்வத்தில் குறையற்றவன் ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களுக்கு எல்லை நிலமான கோபாலநாதி க்ருத்யங்களைச் செய்தானென்றால் இதுவிதே உருக்கத்துக்கு உறுப்பானது. “திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்பு உவத்தி செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவே” என்று நடுபடும் துறையிதுவிதே. கம்ஸ நிர்ஸநாதிகள் பெருமையல்லவாகில் “கஞ்சனைக் காய்ந்தாணை” என்றும் “கஞ்சன் வயிற்றினில் நெருப்பென்ன சின்ற நெடுமாலே” என்றும் அதனைச் சொல்லிப் புகழலாமோ வென்னில்; இவர் தாம் ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்திலே “இங்கிதம் நிமிஷிதம் ச தாவகம் சம்ய மத்புத மதிப்ரியம்கரம், தேந கம்ஸமுக கீடசாஸனம் ஸுந்தரால்பகமபி ப்ரசஸ்யதே” என்றருளிச் செய்த கணக்கிலே ப்ரசம்ஸையிலே தலைக்கட்டுகிறது. “அது விது வது என்னலாவனவல்ல என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும்” என்றரப்போலே. பசுவா னுடைய சேஷ்டிதமென்னு மாகாத்தாலே பெருமைக்குக் குறையிலையிறே. (54)

கோபால வேஷ பரிகர்ம பராவரேசம் யந்நாம தாம் பரமம் தமஸ: பரஸ்தாத் |
தத் பிஞ்சலாஞ்சநஸுதாமக்ருதோபவீதம் கோதுளி தூஸரித குந்தளமந்தராஸ்தாம் || 55

பராவரேசம்	{ உபய விபூதி நிர்வாஹக மாயும் (அத ஏவ)	கோபால வேஷ பரிகர்ம	{ கோபால வேஷத்தை அலன் காரமாக வுடையதாய்க் கொண்டும்
பரமம்	உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற		
யத் தாம்	யாதொரு தேஜஸ்ஸானது		
தமஸ: பரஸ்தாத்	{ ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கவ் வருகே இருக்கின்றதோ,	கோதுளி தூஸரித குந்தளம்	{ பசுக்களின் தூளியாலே புழுதிபடிந்த திருக்குழலை யுடையதாய்க்கொண்டும்
தத்	அந்த தேஜஸ்ஸானது		
பிஞ்சலாஞ்சந ஸுதாமக்ருத உபவீதம்	{ மயில் தோகை மாலையை அணிந்ததாய்க் கொண்டும்	அந்த: ஆஸ்தாம்	{ என் நெஞ்சினுள்ளே இருக்க வேணும்.

ஸௌலப்யத்துக்கு ஐகாந்திகமாயும் போக்யதைக்கு எல்லைநிலமாயிருக்கிற திருக் கோலத்தை சிந்தையில் கொள்ளுகிறார்.

[கோபால வேஷ பரிகர்ம்] “சிலைக்குதம்பை யொருகாது ஒருகாது செங்கிறமேல்தோன் றிப்பூ, கோலப் பணைக்கச்சம் கூறையுடையும் குளிர் முத்தின் கோடாலமும் காலிப் பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடம்” என்றதை நினைக்கிறது, [பராவசேமித்யாதி] உபய விபூதி நிர்வாஹகமாயிருக்கிற தத்துவமிதே இங்ஙனே காலி மேய்க்கும் வேஷம் கொள்வது. [ததித்யாதி], “விண்ணின் மீதமார்கள் விரும்பித் தொழ மிறைத் தாயர்பாடியில் வீதியூடே, கண்ணன் காலிப்பின்னே எழுந்தருள்” என்றும் “சாலப் பன்னினைப்பின்னே தழைக்காவின் கீழ்த் தன் திருமேனி நின்றொளி திகழ, நீல நன்னதும் குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்த, பல்லாயர் குழாநடுவே ஆயரோடாவித்து வருகின்ற” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, [கோதுளி தூஸரித குந்தளம்] * கற்றுத் தூளியுடை வேடர்கானிடைக் கன்றின்பின் போகையாலே திருக்குழல் களெல்லாம் கோதுளிகளாலே தூஸரிதமாயிருக்கு மாய்த்து, இப்படிப்பட்ட திருக்கோலம் என்னுள்ளே திகழவேணும், “ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பாஸ்தாத்” என்கிற திருவுருவைக் காட் டிலும் இவ்வுருவே பரமபோக்யமென்றபடி. (55)

யத்வை ஜராஸுதபயாத் விபலாயதாஸ் த்வம் தச் சேந் மநுஷ்ய சரிதாநுவிதாநஜம் தே |
தர்ஹி த்ரிலோககுருமீச்வர மீச்வராணாம் பாணாஹவே கிமிதி சம்பு மஜ்ஞும்பயஸ் த்வம் || 56

தவம்	நீ	த்ரிலோக குரும	{ த்ரிலோகத்திலும் மேற்பட்ட வனும்
ஜராஸுதபயாத்	{ ஜராசந்தனிடத்தில் பயத் தாலே	த்ரிலோக குரும	{ வனும்
விபலாயதா: இதி யத் வை	{ ஒடினாய் என்று யாதொன்று பிரனித்தமோ	சச்வராணாம் சச்வரம்	{ இந்த்ராதிகளுக்கும் தலை வனான
தத் தே	அதுவானது உனக்கு	சம்பும பாணாஹவே	ருத்திரனை பாணாஹ யுத்தத்திலே
மநுஷ்யசரிதாநு விதாநஜம் சேத் தர்ஹி	{ மநுஷ்ய சரிதத்தை அது வர்த்திப்பதற்காக வுண் டானதாகில்	கிமிதி த்வம் அஜ்ஞும்பய:?	{ ஏன் நீ கொட்டாவி விடச் செய்தாய்?

காலயவநன் செருக்கனாய்த் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் நாரதரைப் பார்த்து ‘இந் லோகத்தில் சூராயிருப்பார் ஆனே முண்டோ’ என்று கேட்க, ‘மதுரையில் யாதவர்க ளுண்டு’ என்ன; அது கேட்ட காலயவநன் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மதுரைக்கு வந்து யாதவர்களோடு போர் செய்யத் தொடங்க; அப்போது கண்ணபிரான் இதையறிந்து பச்சிமஸாகாத் தேறச் சென்று அங்கு ஸமுத்ராஜனை யாசித்து த்வாதச யோஜந விஸ்தீர்ண மான இடத்தை வாங்கி அங்கு த்வார்காபுரியை அமைத்து மதுரையிலுள்ள யாதவர்களை அங்கே அழைத்துக்கொண்டு போய் காலயவநனுடைய பயத்தைத் தவிர்த்து, பின்பு தான் மதுரைக்கு வந்து கையில் ஆயுதமொன்றையின்றியே வெளியே புறப்பட்டவளவில் அக் காலயவநன் பின் தொடர்ந்து யுத்தம் பண்ண வந்தான்; அவனைக் கண்டு க்ருஷ்ணன் வினாந்தோடி ஒரு மலையின் முழுஞ்சில் நுழைந்தான். காலயவநனும் கூடவே நுழைந்து அங்கு “முன்பு தேவராஸ்யுத் தத்தில் தேவர்களுக்குத் துணையாயிருந்து போர் புரிந்து மஸூர்களைக் கொன்று வெற்றி பெற்று அந்த சாமம் ஆறுக்கக்காக நெடுநான் உறங்கவேணுமென்றும், அப்போது எழுப்பு கிறவன் தன் பார்வையினால் உடனே எரிந்து போகக் கடவெனன்றும், உடனே பகவானே ணேவிக்கப் பெறவேணுமென்றும்” தேவர்களிடம் வரம் பெற்று வந்து படுத்து அயர்ந்து உறங் குகிற முசுகுந்தரைக் கண்டு “இவன் க்ருஷ்ணன், நம்முடன் யுத்தம் செய்யமாட்டாமல் ஒடி வந்து உறங்குவான்போல் கள்ளவேடம் போடுகிறான்”—என்று நினைத்து அந்த முசுகுந்தரைக் காலால் வலிய உதைக்கவே, அவர் தடுக்கிட்டெழுந்து காலயவநனைப் பார்க்க அப் பார்வையி னால் அவன் எரிந்து செத்துப் போனான். பின்பு முசுகுந்தர் கண்ணபிரானே ணேவித்து ஸ்தோத் ரம் செய்து க்ருதார்த்தராணர் என்றொரு கதைபுண்டு. இப்படி ஒரு பாகவதத்தில் தசமஸ்கந்தத் தில் ஐம்பத்திரண்டா மத்யாயத்திலே ஜராஸந்தனுக்கு அஞ்சியாடுகிற பாவனை காட்டின கதை யொன்றுண்டு அதைத் திருவுள்ளம் பற்றி விநோதமாக வொரு கள்ளி கேட்கிறாள்.

இப்படி ஜராஸந்தனிடத்தில் பயந்தவன் போல ஒடிச் சென்றது மநுஷ்யபாவகாப்ர யுத்தமாகில், பாணாஸ்யுத்தத்திலே ஜ்ஞும்பகாஸ்தாப்யோகம் பண்ணி சிவனைக் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு கிடக்கச்செய்தது மாத்திரம் என் கொல்? அது மநுஷ்யபாவகைக்குச் சேர்ந்த செயலோ? “முண்டனீறன் மக்கள் வெப்பு மோடியங்கியோடி” என்கிறபடியே அவை

ஓடின ஓட்டம் ஓடியிருந்தாலன்றோ மநுஷ்ய சரிதாநுவிதாநம் இசைந்திருப்பது. மநுஷ்ய பாவநையிலும் உன்னுடைய பாரம்பம் மறைக்கமுடியாதது காண் என்றாராய்த்து. (56)

ஜாதம் குதஸ் ததக்ருதஜ்ஞவிசேஷடிதம் தே புத்ரீயயா கில வாம் வவ்ருஷே வ்ருஷாங்காத் |
அசேஷஷு ஸக்தமதிநா ச கிராதரேண வாராணஸீ ஹரபுரீ பவதா விதக்தா || 57

புத்ரீயயா	புத்திரகாமநைசிநாலே	ஹர புரீ	(அந்த) குத்ரானுடைய நகர
வ்ருஷாங்காத்	ருத்திரனிடத்தில்	வாராணஸீ	மான
வரம் வவ்ருஷே	வரம் வேண்டினாய்	விதக்தா	காசியானது
	(மற்றொரு சம்பத்தில்)	தத்	தஹித்கப்பட்ட தாய்த்து;
அசேஷஷு	த்யூதகரீடையில்	அக்ருதஜ்ஞ	அப்படிப்பட்ட
ஸக்த மதிநா	ஆஸக்தனாயும்	விசேஷடிதம்	{ நன்றி கெட்ட வ்யாபார
கிராதரேண ச	ஊக்கமில்லாதவனாயு மிருந்த	தே	{ மானது
பவதா	உன்னாலே	குதஃ ஜாதம்	உனக்கு
			ஏன் உண்டாயிற்று.

கீழே பதினொன்றாம் ச்லோகத்திலே "தம் வந்தஸே கில ததச் ச வரம் வ்ருணீஷே" என்ற விடத்தில் "புத்ரீயயா கில வாம் வவ்ருஷே வ்ருஷாங்காத்" என்ற வ்ருத்தாந்தத்தை விரித்துரைத்தோம், கண்டு கொள்வது.

[அசேஷஷு இத்யாதி] தன்னையே வாஸுதேவனாகச் சொல்லி அஹங்கரித்துக் கொண்டு இருந்த பெளண்ட்ரகணைக் கண்ணபிரான் கொன்றொழித்ததை அவனுடைய தோழனான காசீ ராஜன் கேள்விப் பட்டு க்ருஷ்ணனையும் மற்றும் யாதவர்களையும் த்வாரகையையும் அழித்திடுவதாக ஸங்கல்பித்து ஒரு பிசாசத்தை ஸ்ருஷ்டித்துவலிட்டான்; அதுத்வாரகைக்கு வந்துஐரங்களை பாதிக்கத் தொடங்கிற்று இதைச் செவியுற்ற கண்ணபிரான் அக்ஷகரீடையில் வ்யாப்ருத மநஸ் களையிருந்துகொண்டே தன் திருவாழியை வலியிட, அது அப் பிசாசத்தைத் தூர்த்திக்கொண்டு காசியளவும்போய் அதையும் அத்துடன் சேர்ந்து வந்த கணங்களையும் அந்த காசீபட்டணத்தையும் பஸ்மமாக்கியொழித்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பக்கல் வந்து சேர்ந்தகிறே. சிவனிடத்தில் புத்ரவரம் வேண்டினதும் சிவபுரியான காசியை தஹித்தொழித்ததுமான இவ் விரண்டு வ்ருத்தாந்தங்களையும் எடுத்துரைத்து இப்படிப்பட்ட க்ருதக்க்ருத்யமும் செய்யலாமோவென்கிறார். யாவனொரு சிவனிடத்தில் புத்ரார்த்தவரலாபமோ, அவனுடைய பட்டணத்தையே தஹித்தது க்ருதஜ்ஞதைக்குச் சேராதிறே என்கிறார். அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரனுக்கு புத்ரார்த்தனாகிகள் மனுஷ்யத்வ விடம்பநாநு குணமாகையாலே க்ருதஜ்ஞதைக்கு ப்ரஸக்தி மாத்ரம மில்லையென்று கருத்து. சிவனிடத்தில் புத்ரவரம் வேண்டினதைப்பற்றி இங்கே விரித்துரைக்க நினைத்ததை யெல்லாம் விஸ்தரபயத்தாலே நிறுத்திக்கொண்டோம். [புத்ரீயயா] புத்ரகாமநயா என்றபடி. [கிராதரேண] அவலீலையாகவே யென்று கருத்து. (57)

ஸஞ்ஜீவயந் நபி ம்ருதம் ஸுத முத்தராயா: ஸாந்தீபிநேச் சிர ம்ருதம் ஸுதமாநயம்ச்ச |
தாம்நோ நிஜாத் த்விஜஸுதாந் புந் ராநயந் வா ஸ்வாமேவ தாம் தநுமஹோ கதமாநயஸ்த்வம் || 58

ம்ருதம்	செத்துக்கிடந்த	நிஜாத் தாம்ந:	{ தன்னுடைச் சேர தியில்
உத்தராயா: ஸுதம்	உத்தரையின் சிறுவனை	த்விஜ ஸுதாந்	{ நின்றும்
ஸஞ்ஜீவயந் அபி	கிழைப்பியா கின்றும்	புந: ஆநயந் வா	வைதிக புத்ரர்களை
சிரம்ருதம்	{ நெடுகாளைக்குமுன் செத்துக்	த்வம்	{ மீட்டுக் கொணரா கின் று
	{ கிடந்த	ஸ்வாமேவ தாம்	{ மிருந்த நீ
ஸாந்தீபிநே: ஸுதம்	ஸாந்தீபிகி புத்ரனை	தநும	{ அவரவர்களுடைய தா ன
ஆநயந் ச	{ மீட்டுக் கொண்டு வாரா	கதம் ஆநய:	{ அந்த சரீரத்தையே
	{ கின்றும்	அஹோ!	எப்படிக் கொண்டுவந்தாய்?
			ஆச்சர்யம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழியிலே "மாதவத்தோன் புத்திரன் போய்" என்கிற திருமொழியிலே முதல் மூன்று பாசாங்களிலும் முன் அடிகளில் அநுஸந்தித்த மூன்று கதைகளைப் பேசுகிறபடுகிறார். [ம்ருதம் உத்தராயா: ஸுதம் ஸஞ்ஜீவயந்] "மருமகன் தன் சந்ததியை உயிர் மீட்டு" என்றும் "உத்தரை தன் சிறுவனையுமுய்யக் கொண்டுவிராளன்" என்று மருளிச்

செய்த வ்ருத்தார்தம். அர்ஜுன புத்ராண அபிமந்யுவுக்கு விராட ராஜபுத்ரியான உத்தரையி னிடம் பிறந்தவன் 'பரீக்ஷித்' எனப்படுவன், மஹாபாரத யுத்தத்தில் பதினெட்டாம் நாள் போரில் பீமஸேனனுல்ழிக்கப்பட்ட துர்யோதனன் குற்றயிராய்ப் போர்க்களத்தில் விழுந்து கிடக்க அவனுக்கு ஆச்வாஸோக்திகள் சொல்லிப் பாண்டவர்களை அந்த ராத்ரியிலே தான் கொன்று மீள்வதாகச் சொல்லிப் போன த்ரோணபுத்ராண அச்வத்தாமன் இரவில் பாண்ட வர்களின் படைவீட்டில் புகுந்து அங்கே தூங்கிக் கொண்டிருந்த பலரையும் கொல்லுகையில் பாண்டவபுத்ராகிய உபபாண்டவரையும் பாண்டவரென்றே நினைத்துத் தலை துணித்துச் செல்ல, பின்பு புத்ராசோகத்தினால் வருந்தின த்ரோணபதியை ஆச்வஸிப்பித்த அர்ஜுனன் அச்வத்தாமனை யெதிர்த்த யுத்தம் பண்ணி, ஐயித்து பங்கப்படுத்தினபோது அந்த அச்வத்தாமன் பாண்ட வரை வேரோடறுக்கும்படி ப்ரம்மாஸ்திரத்தை ப்ரயோகிக்க, அது பாண்டவரைக் கொல்ல வருமளவில் கண்ணபிரான் திருவாழியை ப்ரயோகிக்க, பயப்பட்டோடிய அந்த அபாண்ட வரஸ்தாம் உத்தரையின் கர்ப்பத்தை நோக்கிச் சென்று அதிலிருந்த குழந்தையை தறிக்க, அதனால் கரிக்கட்டையாய் விழுந்த சிசுவை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் "யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத் மயி ஸத்யம் ச திஷ்டதி—அவ்யாஹதம் மமைச்வர்யம் தேந ஜீவது ப'லக:" என்றருளிச் செய்து, "பாதேந கமலாபேந ப்ரஹ்மருத்ராச்ச்சிதேந ச—பஸ்பர்ச புண்டரீகாக்ஷ: ஆபாத தல மஸ்தகம்" என்கிறபடியே தன் திருவடியால் அடிமுதல் முடியளவும் ஸ்பர்சிக்க, அந்தக் குழந்தை உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கவே அதற்கு 'பரீக்ஷித்' என்று நாமகரணமாயிற்று.

[ஸாந்தீபிரே நித்யாதி] 'மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல் வாய் மாண்டானே ஒதுவித்த தக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தான்' என்கிறது, கண்ணபிரான் ஸாந்தீபிரி பக்க லிலே அத்யயநம் பண்ணித் தலைக் கட்டினவாறே குரு தக்ஷிண ஸமர்ப்பிக்கத் தேடுகிற வள லிலே இவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை யறிந்தவனாகையாலே, 'முன்பே ஸமுத்திரத் தில் ம்ருதனுன என் புத்திரனைக் கொண்டு வந்து தரவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்க 'தம் பாலம் யாதநா ஸம்ஸ்தம் யதா பூர்வ சரீரிணம்—பித்ரோ ப்ரதத்தவாந் க்ருஷ்ண:" என்கிறபடியே அவ் வுருவோடே கொணர்ந்து கொடுத்தானிறே.

[தாம்நோ நிஜாதித்யாதி] "சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை, உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவன்" என்கிறது. ஒரு ப்ரம்மணனுக்கு முன்பே மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்து அப்போதே காண வொண்ணாதபடி போய் விடுகையாலே நாலாவது ப்ரஸவஸமயத்திலே க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே வந்து "இந்த ஒரு பிள்ளையையாகிலும் தேவரீர் ரக்ஷித்துத் தந்தருளவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க, க்ருஷ்ணனும் அப்படியே செய்கிறே மென்று இசைந்த வந்தாம், ஏகாஹ திசுஷ்பரண க்ரதுவிலே திசுஷிதாயிருக்கிற விவர் எழுந் தருள வொண்ணாதென்று அர்ஜுனன் நான் போய் ரக்ஷிக்கிறேனென்று என்று கொண்டு ப்ரம்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டு ப்ராய் ஸூதிகாக்ருஹத்தைச் சுற்றும் வாயுவும் ப்ரவேசிக்க வொண்ணாதபடி சரக்கூடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டிருக்க, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவள லிலே ப்ரம்மணன் வந்து அர்ஜுனை 'சக்ஷத்ரியாதமா உன்னுலேபன்றே பிள்ளை போகவேண் டிற்று; க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளி ரக்ஷிப்பதை கீயன்றே கெடுதாய்' என்று வெறுத்து, க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டுவா, க்ருஷ்ணன் இத்தைக்கண்டு மந்தஸமிதம் பண்ணி 'அவனைவிடு, உனக்குப் பிள்ளை நாம் கொண்டு வந்து தருகிறோம்' என்று ப்ரம்மணனுக்கு அருளிச்செய்து தான் பரமபதத்துச் சென்று நால்வையும் அப்படியே கொண்டுவந்து கொடுத்தானிறே.

இப்படியாகில் 'ந ச புந ராவர்த்ததே' என்கிற சர்ஸ்தா மர்யாதை குலைந்ததில்லையோ வென்னில்; கர்மஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்யாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டித்து தம்மூலமாகவே மோக்ஷ மடைந்தவர்களே அங்கு நின்றும் மீண்டு வருகிறதில்லை யென்க.

பரமபதத்திலுள்ள நாச்சிமார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைக் காண விரும்பித் தம் ஸ்வாதந்த்ரியத்தால் இச்சரீர்த்துடனேயே பரமபதத்தில் கொண்டுபோய் வைத்திருந்த இவ் வைதிகபுத்ரர்கள் மீளாவுலகமாகிய அங்கு நின்றும் திரும்பி வருதலில் சர்ஸ்தா பாதக மில்லை யென்பார்கள்.

[ஸ்வாமேவ தாம் தநுமஹோ கதமானயஸ் தவம்] அகடித கடநா ஸாமர்த்யத்தாலே யிறே கொணர்ந்தாய் என்று கருத்து.

அத்யாபி நாஸ்த்யுபரதி: த்ரிவிதாபசாராத் பாப: பரே நிபதிதோஸ்மி தமஸ்யபாரே |

ஏதாத்ருசோஹ மகதிர் பவதோ தயாயா: பாத்ரம் த்வதீய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே || 59

த்ரிவிதாபசாராத்	{ மூன்று விதமான அபசாரம்	நிபதிதோஸ்மி	விழுந்தகிடக்கிறேன்
உபரதி:	{ களில் கின்றும்	ஏதாத்ருச:	இப்படிப்பட்டவனாய்
அத்யாபி நாஸ்தி	ஒழிந்தமை	அகதி:	உபாயாந்தர குன்யனாய்
பாப:	இன்றைக்கு மில்லை;	பவதி தயாயா:	{ உன்னருளுக்குப் பாத்ரமாய்
பரே	பாடியான அடியேன்	பாத்ரம்	{ ருக்கிற
அபாரே	மஹத்தாயும்	அஹம்	அடியேன்
தமஸி	துஸ்தரமாயுமிருக்கிற	த்வதீய சரணௌ	உன் திருவடிகளை
	அஜ்ஞானத்திலே	சரணம் ப்ரபத்யே	சரணம் புகுகிறேன்.

கீழ் ச்லோகத்தோடே க்ருஷ்ணாவதார திவ்ய சேஷ்டிதா நுபவத்தைத் தலைக்கட்டினாராய், இனிமேல் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஸ்வீய குணநுஸந்தாநம் பண்ணி ஸ்தோத்தரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார். ஸ்வீயகுணநுஸந்தாநமாகிறது கீழ்நுபவித்த பகவத் குணங்களுக்கு எதிர்த்தடையான தம் தாழ்வுகளை விண்ணப்பம் செய்தல்.

பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்களென்று சொல்லப்படுகிற த்ரிவிதாபசாரங்களில் கின்றும் இன்னமும் ஒழிந்திலேன். “அதோத: பாபாத்மா சரணதி கிமஜ்ஜாயி தமஸி” என்றுப்போலே கங்கு கரையற்ற தமஸ்ஸிலே விழுந்து துவள்கின்றேன். “மூதாவி யில் தடுமாறுகின்றேனென்கை. இப்படிப்பட்ட அடியேன் வேறு புகலற்று உன்னருளுக்கே பாத்ரமாகி அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்; திருவுள்ளம் பற்றியருளாயென்கிறார்.

“அத்யாபி நாஸ்த்யுபரதி:” என்றே பாடப் ப்ரஸித்தியிருந்தாலும் “அத்யாபி நஹ்யுபரதி:” என்ற பாடம் தத்வதீபத்திலே வாதிகேஸரி ஆதரித்ததாம், ரீதிபேதமின்றிக்கே யிருக்குமாகையாலே அதுவே உசிதம். ‘நாஸ்த்யுபரதி:’ என்று முள்ளது. (59)

விஸ்ரம்பணம் த்வயி ந யத்யபி மேஸ்தி நாபி ச்ரத்தா யதோக்த வசநார்த்த கதா ததாபி |
வாசம் த்விமாம் ஸக்ருததாப்யஸக்ருந் மயோக்தாம் ஸத்யாம் குருஷ்வ தயையவ தயைகஸிந்தோ || 60

மே தயைக	{ கருணைக்கடலான	மே யத்யபி நாஸ்தி	{ அடியேனுக்கு இல்லையாயி
ஸிந்தோ	பகவானே		னும்
த்வயி	உன் பக்கல்	ஸக்ருத் மயா உக்	{ ஒரு கால் நான் சொன்ன
விஸ்ரம்பணம்	மஹா விச்வாஸமானது	தாம் இமாம் வாசம்	{ இந்த வாக்யத்தை
மே யத்யபி நாஸ்தி	{ அடியேனுக்கு இல்லையாயி	அதாபி அஸக்ருத்	{ மேன்மேலும் அடுத்தடுத்துச்
	னும்	உக்தாம்	{ சொல்லப்பட்டதாகவும்
யதோக்த வச	{ “த்வதீய சரணௌ சரணம்	ஸத்யாம்	யதார்த்தமாகவும்
நார்த்த கதா	ப்ரபத்யே” என்று கீழ்ச்	தயையவ	நின்னருளாலேயே
ச்ரத்தாபி	சொன்ன வாக்யத்தின்	குருஷ்வ	செய்தருளவேணும்.
	பொருளில் ச்ரத்தையும்		

பேருளாளப் பெருமானே! உன்னிடத்திலடியேனுக்கு மஹா விச்வாஸமில்லை யென்னுமளவேயல்ல; “த்வதீய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்று கீழ்ச்சொன்ன வாக்யந்தன்னிலும் அத்யவஸாயமுடையவனல்லேன் காண். இப்படியாகில் அடியேனைத் திருவுள்ளம் பற்றுகைக்குக் கைம்முதலொன்றுமில்லையேயென்று பார்க்கிறோமா? உன்னருளாலே அது கனக்கவுண்டுகாண். “த்வதீய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்றான் மேலெழ ஒருகால் சொன்னது தன்னையே பலகால் சொன்னதாகவும் அதுதானும் ஹார்த்தமாய் பாரமார்த்திகமாய்ச் சொன்னதாகவும் செய்துகொள்ளக் கடவதான திருவருள் குறையற்றபின்பு இனி என் கார்யம் தலைக்கட்டினபடியேயன்றோ வென்கிறார். இத்தால் “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன் இனி என் திருக்குறிப்பே” என்றதாய்த்து. நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையே யாத்ருச்சிக—ப்ராஸங்கிக—ஆநுஷங்கிகாதி ஸக்ருத லவலேசத்தை ஒன்று பத்தாக்கிக் கார்யம் செய்யவல்லதென்று சாஸ்தார்த்தமு முணர்த்தினபடி. (60)

பாபீயஸோபி சரணாகத சப்தபாஜ: நோபேக்ஷணம் மம தவோசித மீச்வரஸ்ய |
 த்வத் ஜ்ஞாந சக்தி கருணாஸு ஸதீஷு நேஹ பாபம் பராக்ரமிது மர்ஹதி மாமகீநம் || 61

பாபீயஸ: அபி	பாபிஷ்டனாயிருந்தேனாகிலும்	த்வத் ஜ்ஞாந	உன்னுடைய ஜ்ஞானசக்தி
சரணாகத சப்தபாஜ:	{ சரணாகதனென்று பேர்	சக்தி கருணாஸு	{ கருபைகள் இருக்கும்
மம	சுமந்திரா நின்ற	ஸதீஷு	போது
உபேக்ஷணம்	அடியேனை	இஹ	இங்கே
ஈச்வரஸ்ய	உபேக்ஷிப்பதானது	மாமகீநம் பாபம்	என்னுடைய பாபம்
தவ நோசிதம்	{ ஸர்வேச் வரண வுனக்குத்	பராக்ரமிதம்	மர்ஹதி வீறுபெறமாட்டாது காண்,
	தகாது.		

அடியேன் பாபங்கள் கூடுபூரித்துக்கிடப்பவனாயினும் சரணாகதனென்று பேர்சுமக்கிறே
 னாகையாலே அடியேனை உபேக்ஷித்தல் ஈச்வரண வுனக்கு உரிப தன்று கிடாய்; ஈசிதவ்ய
 ஈக்ஷணம் ஈச்வரனுக்குக் கடமையிற்பென்று எம்பெருமானே நோக்கி ஆழ்வான் விண்ணப்பம்
 செய்ய, அது கேட்ட எம்பெருமான் 'உம்முடைய பாபங்கள் கழிந்தவாறே ஈக்ஷிக்கக் கட
 வோம் காணும்' என்றருளிச் செய்ய; ஆரோனே! உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வ சக்தி த்வ
 ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத் த்வாகி குணங்களின் முன்னே என்னுடைய பாபம் அஸத் கல்பமிறே;
 இது என்ன செய்ய முடியும்? அகிஞ்சித்கரமான என்னுடைய பாபத்தைத் த்ருணவத்
 கரித்து அப்ரதிஹத சக்திகமான உன்னுடைய குணங்களையே கொண்டு திருவுள்ளம் பற்றி
 யருள வேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்து ஸ்தோதாந் தன்னையும் தலைக்கட்டினாராய்த்து. (61)

பேருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வான் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பாதவாதி பயங்காம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

அதிமா நுஷஸ்தவ வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.